CANDY MOORE

Sărutul recompensă

Traducerea si adaptarea în limba română de

NICOLETA NEAGOE

ALCRIS Romance

Capitolul 1

Fetiţa stătea liniştită pe o piatră, nedându-şi seama că o târâtoare se apropia de ea. Era roşcată şi se îmbrăcase cu un tricou şi o pereche de pantaloni scurţi.

Se încordă când îşi dădu seama că un peşte muşcase din momeală. Jane avea răsuflarea tăiată datorită faptului că, peste câteva secunde, când fetiţa va trage undiţa afară, va fi înţepată de scorpion.

Jane Wheeler se ridică imediat de pe bancă şi o împinse într-o parte. Prinse undiţa pe care aceasta o scăpase datorită şocului simţit la neaşteptatul atac.

-îmi pare rău, puişor, că a trebuit să recurg la acest gest extrem.
O să-ţi explic mai târziu de ce am făcut-o. Ia-ţi undiţa înapoi, momeala e tot acolo.

Efortul de a o împinge pe fetiţă şi de a prinde totodată undiţa lăsase urme asupra chipului tinerei, dar găsi puterea de a zâmbi. Fiind ea însăşi un pasionat pescar, Jane cunoştea emoţia pe care o resimţeai când scoteai un peşte pe uscat. Asta, în pofida faptului că trăsese o spaimă grozavă când zărise târâtoarea care mai avea puţin

si o ataca pe fetiţă.

Constată cu satisfacţie că aceasta devenise din nou stăpână pe sine, concentrându-se asupra scoaterii peştelui din apă. Victima care se prinsese în cârlig se zbătea să nu ajungă pe uscat.

Jane uită de starea confuză în care se afla când văzu peştele deasupra apei. O ajută să-şi ducă la bun sfârşit operaţiunea. Cele două îngenunchează lângă peşte, fetiţa prinzându-l cu mâna, iar Jane străduindu-se să-i scoată cârligul din gură.

- Eşti tare norocoasă, sufleţel. Am încercat şi eu să prind peşte în acelaşi loc, dar mare brânză n-am făcut.

Privirile li se întâlniră.

- Mă numesc Jane Wheeler şi locuiesc de cealaltă parte a râului.

- Eu sunt Sandy. Sandra Saxon. De ce m-ai împins? o întrebă ea, curiozitatea fiind mai puternică decât orice. Nici măcar n-am băgat de seamă că eşti prin preajmă.

- Vino să-ţi arăt. Dar, mai întâi, trebuie să pui peştele în geantă pentru că mai are puţin şi sare iar în apă. Uite, vezi crăpăturile astea? Un scorpion se furişa printre ele şi era cât pe ce să te muşte. Din fericire, am putut să-l opresc la timp, adăugă ea, arătând spre creatura prinsă sub talpa bocancului ei.

- De ce nu l-ai omorât? o întrebă Sandy surprinsă.

- Păi, ştii şi tu cum e. E atât de subţire şi de viteaz şi... şi...

- înţeleg perfect ce vrei să spui. De fapt, aş vrea să-i dau drumul înapoi peştelui în apă, dar ţin neapărat să-l vadă şi

Grant, zise ea în cele din urmă cu mândrie. îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa, Jane.

- Eşti o membră a familiei Saxon, nu-i aşa?

Mătuşa Janet pomenise de întinsele livezi de portocali, ca şi de ferma de vite care se afla dincolo de râu. Jane se plimbase de două ori pe această parte a râului şi fusese uimită de felul ordonat în care erau aranjaţi copacii, ca şi de mireasma portocalilor.

- Da. Mara, mama mea, e manechin la Johannesburg, aşa încât eu îmi petrec vacanţa cu Grant. Ceea ce e grozav! exclamă ea, zâmbind. Eşti şi tu în vacanţă?

- Nu, nu-i chiar o vacanţă. Mama mea a fost foarte bolnavă şi am venit aici deoarece clima aceasta îi va permite să se însănătoşească mai repede. Venim din Port Elizabeth. Grant Saxon e... ?

întrebarea rămase nespusă, deoarece în spatele lor se auzi un glas de femeie.

- Domnişoară Sandy, stăpânul a spus să te însoţesc peste tot, dar nu m-ai aşteptat.

- O, Lemmy, dar te mişti aşa de greu! Ia uite ce-am prins!

- O, domnişoară, exclamă tânăra africană, cu privirea aprinsă. Mergem, acum ? Lena a gătit, iar dumneata o să mănânci, da ?

- Da, Lemmy, o aprobă ea, iar întorcându-se cu faţa spre Jane, o întrebă: Mai vii mâine, dacă Grant mă mai lasă? Cred că o să se înfurie foarte tare, dacă află că am fugit de Lemmy. Ea mă are în pază. O să mai vii, Jane ?

Jane se încăpăţână să rămână tăcută, iar Sandy spuse pe

un ton rugător :

- {tiu ce-o să spui. Dacă n-ai fi fost aici, m-ar fi muşcat scorpionul ăla. Fără a mai pune la socoteală faptul că am fugit de Lemmy. Promit că n-am să mai fac. Te rog, Jane!

- Bine, sufleţel, zise Jane, cu un zâmbet în colţul gurii. Dar nu mâine, pentru că sunt ocupată, ci poimâine.

- E grozav ! Dacă Grant mă mai lasă, am să fiu aici la şapte. Pa, Jane.

Când ajunse pe celălalt mal al râului, Sandy se întoarse pentru a-i face cu mâna noii ei prietene.

Jane o luă spre casă, gândindu-se la precocitatea acestei fetiţe care nu trebuie să aibă mai mult de nouă ani. Mama ei, Mara Saxon, era manechin în marele oraş Johannesburg. Aşa cum remarcase unchiul Bart, moşia Saxon era una dintre cele mai mari şi mai prospere din zonă, aşa încât nu lipsa banilor fusese cauza pentru care mama lui Sandy plecase de acasă. Afecţiunea copilei pentru Grant Saxon era mai mult decât evidentă. Asta în pofida faptului că se cam strâmbase la gândul unei mâini parentale prea influente. Jane nu era de acord cu moda care permitea copiilor să li se adreseze părinţilor pe numele mic, în loc de "mamă" şi "tată". Ea însăşi avea o mamă iubitoare, dar
i se refuzase prezenţa unui tată.

Gândul îi zbură la propria nefericire, la şocul pe care-l resimţise când mama ei fusese cât pe ce să moară din cauza pneumoniei. Elizabeth Wheeler îşi pierduse soţul în urmă cu cinci ani. Lovitura fusese foarte dură pentru ea, ca şi pentru Jane.

Elizabeth s-a angajat la un prosper magazin din ţinut. în mai puţin de un an, magazinul a înregistrat cel mai mare profit de pe piaţa marochinăriei. Au reuşit în acest fel să trăiască la acelaşi standard de viaţă. Ba mai mult, şi-a trimis chiar fiica la un curs de contabilitate. Ploile şi inundaţiile care s-au abătut asupra oraşului, distrugerile care au urmat nu pot fi uşor şterse din minte.

Furia apelor a prins-o pe Elizabeth în maşină, în timp ce se întorcea acasă. De pe urma acestei întâmplări, s-a ales cu o inflamare a plămânilor, nerestabilindu-se niciodată în întregime.

Cumnatul Elizabethei şi soţia acestuia le-au făcut invitaţia de a veni să locuiască la ei. Clima era cum nu se poate mai potrivită pentru o convalescentă, iar Jane putea să-şi găsească un loc de muncă prin împrejurimi. Ei s-ar fi bucurat foarte mult dacă ea ar fi acceptat să lucreze la fermă, deoarece pe mătuşa Janet o durea spatele şi aveau nevoie de forţe proaspete, de cineva care să se ocupe de treburile casnice. Fără a mai pune la socoteală faptul că aveau doi copii la şcoală.

Trecuseră deja două săptămâni de când dăduseră curs invitaţiei, iar mama ei se simţea deja mai bine. îi revenise culoarea în obraji şi strălucirea în priviri, ca şi cheful de viaţă. De dragul mamei sale, Jane nu ezitase să renunţe la munca interesantă pe care o desfăşura. Strânseseră o sumă frumuşică de pe urma vânzării casei şi mobilei, aşa încât mama ei nu mai era nevoită să depună efort. Sau, cel puţin, nu atâta vreme cât ea, Jane Wheeler, va avea grijă de ea.

Se apropie de casă, străbătând câmpurile de lucernă. Când ajunse în pragul uşii de la bucătărie, se opri şi se uită la cei doi neastâmpăraţi care puneau cu zgomot capacul la vasul în care se aflau fursecurile pe care le făcuse mai devreme chiar ea.

- Tony! Mick! Am stat toată ziua să le pregătesc. Ar trebui să ne ajungă câteva săptămâni! Iar voi ce faceţi? Vă îndesaţi buzunarele cu ele. Daţi-mi-le înapoi! Sunt sigură că nu vă e chiar atât de foame.

Dădu să se apropie de ei.

Tony, râzând cu superioritate de la înălţimea celor cincisprezece ani pe care-i împlinise, se dădu într-o parte şi-şi puse braţele în jurul trupului ei. Nici Mick nu se lăsă mai prejos, fiind totodată atent să nu-i cadă biscuiţii din buzunare.

Tony se înălţă pe vârful picioarelor, şoptindu-i la ureche :

- Bună strategie, nu-i aşa? Ce spuneai, dulceaţă?

- Daţi-mi drumul, bandiţilor ! Puneţi înapoi în oală fursecurile pe
care le-aţi luat, zise Jane, străduindu-se să scape din strânsoarea lor.

- Dragă Jane, dar n-am mai mâncat ceva atât de delicios de ani buni. Mama n-a mai copt ceva la cuptor de nu ştiu când. Doar nu vrei să ne răpeşti această plăcere de care am fost vitregiţi atâta amar de vreme? şopti Tony la urechea ei.

Jane înălţă capul, însă părul îi căzu pe ochi, împiedicând-o să vadă clar. Bluza i se deschise. în clipa aceea, o umbră uriaşă se ivi în pragul uşii, iar Jane găsi momentul potrivit pentru a face o figură de judo, care-i luă pe cei doi băieţi prin

surprindere. Aceştia se clătinară, iar ea putu să se desprindă din strânsoare.

- Băieţi, cum se poate să lăsaţi o şcolăriţă să vă scape printre degete? întrebă pe un ton sarcastic umbra din uşă. Există în acest balamuc o persoană serioasă cu care să pot discuta? continuă el, după ce ronţăi câteva fursecuri, vizibil satisfăcut de ce mânca.

- Bună, Grant ! zise Tony. Ne-a dat o lovitură sub centură femeia asta, adică... şcolăriţa asta, se grăbi el să adauge, pentru a-şi justifica eşecul.

Bărbatul o privi critic.

- Asta se învaţă acum la şcoală? Figuri de judo?

- Da, adică nu.

Oare străinul acesta nu era în stare să vadă că nu e o şcolăriţă?

Tony îşi aminti că e gazdă şi se grăbi să facă prezentările.

- Ea e verişoara Jane Wheeler, cea care a pregătit aceste fursecuri. Domnul Grant Saxon, de la reşedinţa Saxon.

- O! Dacă nu mă înşel, mi se spusese că verişoara voastră munceşte. Mai are vreo soră? Jane, trebuie să-ţi spun că te pricepi la bucătărie, dar metodele tale de disciplină sunt cam drastice.

Vorbele acestuia i se părură lui Jane atât de aspre şi de nedrepte
încât simţi cum i se urcă sângele în cap.

- Un asemenea comportament necesită metode drastice de pedeapsă, domnule Saxon, zise ea. Mă bucur că v-au plăcut fursecurile făcute de mine. îmi pare bine de cunoştinţă,

adăugă ea în timp ce lua o ţigară din pachetul de pe masă.

Grant Saxon stătu câteva clipe în cumpănă, neştiind ce să facă, după care îi aprinse ţigara cu bricheta lui.

- Desigur, în şcoli se învaţă după metode avansate, dar oare profesorii ştiu că elevii lor fumează?

Cum ea trecuse de mult de vremea şcolarităţii, putea să-i răspundă în modul cel mai cinstit cu putinţă. Trase din ţigară, după care catadicsi să deschidă gura.

- Nu, habar n-au profesorii de apucăturile mele ciudate. Pe de altă parte, am observat că părinţii sunt mult mai avansaţi, învăţându-şi copiii cum se fac bebeluşii, precum şi alte chestii de genul ăsta. Tony, poţi să păstrezi ce ai luat, dar aminteşte-ţi că, pe viitor, dacă te mai comporţi în acest fel, nu mai vezi nimic de la mine.

Grant stătea cu spatele lipit de perete.

- Probabil că aluziile pe care le-ai făcut la început se referă la ce ţi-a spus Sandra. Mama ei are unele metode mai neobişnuite de a spune unele lucruri, metode care ar putea fi considerate moderne. Sandy mi-a vorbit despre ... doamna, adăugă el cu o uşoară ezitare, care a salvat-o de la o soartă cumplită. Oare unde se afla Lemmy în clipa aceea? Doar era sarcina ei s-o păzească.

Probabil că Sandy nu-i spusese întreg adevărul, de aceea Jane se grăbi să adauge :

- Era pe undeva prin preajmă. S-a întâmplat ca eu să fiu mai aproape şi am ajuns mai repede la ea.

Lui Jane nu-i păsa că bărbatul acesta n-o considera o "doamnă", însă simţi cum îi ard obrajii gândindu-se la postura

în care o suprinsese intrând pe uşă. Dar oricum, nu avea niciun drept să intre înăuntru, fără să bată la uşă. Dacă tot era marele proprietar al moşiei Saxon, trebuia să se comporte ca atare. Iar dacă i se părea că metodele de învăţare ale mamei lui Sandy erau nepotrivite, de ce nu făcea nimic să le schimbe?

Mick se îndreptă spre uşă şi spuse:

- Dacă-l cauţi pe tata, cred că e pe undeva pe la coteţele cu porci. Mă duc după el, se grăbi Tony să adauge.

Grant Saxon şi Jane Wheeler se cântăriră din priviri. Bărbatul avea ochii albaştri şi nişte trăsături ale feţei foarte bine conturate. La rândul lui, Grant nu-şi desprindea privirea de ea. Jane simţi cum o trec fiorii, de accea se grăbi să rupă tăcerea :

- Doriţi să mergem în sufragerie, domnule Saxon ? Unchiul Bart o să vină negreşit. Mama şi mătuşa Janet s-au dus la Kipersol să rezolve nişte probleme de care eu habar n-am. Mă duc să pregătesc nişte cafea.

- La urma urmei, nu eşti chiar o şcolăriţă, dacă stau să mă gândesc la suita aceasta de momente în care când dai frâu liber sentimentelor, când te stăpâneşti foarte bine. Cum se simte mama ta?

- Mult mai bine. Schimbarea de aer îi priește.

- Mă bucur să aud asta. Intenţionam să-i vorbesc lui Bart despre un post de răspundere pentru fiica Elizabethei Wheeler. M-a asigurat că e o tânără competentă şi potolită, dar acum... se întrerupse el brusc, măsurând-o din priviri, nu pot afirma decât că o să mă mai gândesc.

Spunând acestea, se grăbi să iasă din încăpere, lăsând-o pe Jane furioasă şi fără grai.

Când aduse ceaiul, tresări uşor şi mâinile îi tremurară văzând tonul familiar cu care se adresa unchiul ei bărbatului acesta nesuferit.

"Post pentru o persoană responsabilă!" Ca să vezi!

Era evident că o cunoscuse în împrejurări care nu-i erau tocmai favorabile. Se comportase foarte urât cu ea. Cu prima ocazie, i-o va întoarce.

Jane fusese foarte hotărâtă să-şi ajute mătuşa la treburile gospodăreşti. De când aceasta căzuse şi se lovise, totul ajunsese într-o stare deplorabilă. Acum, după ce totul fusese pus din nou la punct, Jane luase în considerare posibilitatea de a-şi găsi ceva de lucru. Din banii pe care-i strânsese din vânzarea casei putea să-şi permită cumpărarea unei maşini cu care să se deplaseze la locul de muncă, oricare va fi fost acesta.

Pretextând că are ceva de rezolvat, Jane se duse la ea în cameră, intenţionând să se schimbe. Dorea să îmbrace o rochie, pentru a-i arăta lui Grant Saxon că nu e o şcolăriţă, ci are douăzeci şi unu de ani. Vru să-şi dea jos bluza, dar se răzgândi, deoarece îşi dădu seama că, dacă s-ar fi schimbat, ar fi arătat că e în stare de orice pentru a obţine acel post. La naiba cu aparenţele!

Coborî din nou, luă tava şi o aşeză pe măsuţă, între cei doi bărbaţi care stăteau de vorbă.

- Jane, stai puţin! L-ai întâlnit pe domnul Saxon în bucătărie, nu-i aşa?

- Da, zise ea pe un ton tăios.

- Grant a venit să afle dacă te interesează să lucrezi pentru el, la birou. Ar fi foarte aproape şi...

- Cine, eu? întrebă ea mărind ochii a uimire. Păi, ştii şi dumneata, dragă unchiule, că o tânără atât de fragilă ca mine nu poate să facă faţă unor asemenea responsabilităţi. Vă mulţumesc oricum, domnule Saxon.

Schiţă un zâmbet, se răsuci pe călcâie şi părăsi camera, lăsându-i pe cei doi chicotind.

Mai târziu, pe când o ajuta pe Alphina să pregătească masa, îşi aruncă privirea pe geam şi-i văzu pe cei doi discutând afară.

Grant Saxon îi arăta ceva cu mâinile unchiului Bart, iar acesta dădea din cap în semn de încuviinţare. Alphina văzu încotro priveşte.

- Stăpânu' e foarte îngrijorat în privinţa fructelor ălora nenorocite, zise femeia.

Jane se uită din nou la cei doi bărbaţi de afară.

- Dar cel care dă ordine pare a fi domnul Saxon, nu stăpânul.

- Dar domnul Saxon e stăpânul cel mare, veni ca o ghiulea replica Alphinei.

- Vrei să spui că toată plantaţia asta e a domnului Saxon? Dar pământurile astea sunt ale unchiului meu ! protestă Jane, nevenindu-i să creadă.

- Aşa o fi, nu ştiu sigur, zise femeia ridicând din umeri şi întorcându-se la cuptor.

Jane privea în continuare uimită. Era un lucru pe care

trebuia să-l clarifice cu prima ocazie.

în după-amiaza aceea nu găsi momentul potrivit pentru aşa ceva, deoarece unchiul Bart se întorsese foarte târziu. La fel, şi mama şi mătuşa ei. Fuseseră în oraş pentru a cumpăra o maşină de tricotat. Luaseră această hotărâre deoarece numeroşi prieteni îşi exprimaseră dorinţa de a cumpăra haine confecţionate de ele. Bart se mărgini să spună că acea maşină nu va fi suficientă. Se bucura că o vede din nou pe soţia lui plină de viaţă. în ultima vreme, de când căzuse pe scări, intrase într-o stare de deprimare îngrijorătoare. Venirea Elizabethei şi a fiicei acesteia îi mai schimbase dispoziţia.

Jane îşi dădu imediat seama de profiturile pe care le vor scoate de pe urma acestei afaceri. De obicei, femeile se fereau să se aplece asupra unei meserii atât de plictisitoare, sau cel puţin foarte monotone.

- Grant va trebui să-mi spună care sunt măsurile lui. La fel şi Sandy, declară Janet cu o sclipire în priviri.

- Dar ce, Mara nu poate să-i tricoteze ceva lui Grant, în loc să facă pe manechinul?

- Cine? Creatura aceea? Mai bine piere lumea decât s-o vezi făcând aşa ceva.

Jane era sincer uimită de ceea ce afla.

- Grant şi Sandy nu par a avea o viaţă prea uşoară cu o asemenea femeie în preajma lor, nu?

Bart era gânditor.

- Păi, dacă e să fim drepţi, aceasta a fost dintotdeauna meseria ei, chiar înainte de a se căsători.

îi place la nebunie ceea ce face. Lui Sandy îi place mult

mai mult să urmeze cursurile aceleiaşi şcoli decât să se deplaseze pe unde o duce meseria pe mama ei. Grant nu are nimic împotriva acestui fapt. Ei îi place foarte mult să-şi petreacă verile aici. Aşa încât, toată lumea e mulţumită. Grant a primit chiar veşti de la Mara. De îndată ce i se va termina contractul actual, va veni aici să se odihnească. E o femeie foarte frumoasă. E roşcată şi are ochi albaştri.

- Dar pe Grant Saxon nu-l deranjează aceste deplasări ale ei?

Dacă e atât de frumoasă precum spui, sunt convinsă că ar vrea s-o aibă alături de el, nu?

Jane ştia foarte bine că întrebarea ei nu-şi găsea locul, dar nu se putu abţine să nu i-o pună. Voia foarte mult să ştie cum de un bărbat ca Grant Saxon îi permite soţiei lui o asemenea libertate. Părea genul de bărbat foarte viril, întotdeauna stăpân pe situaţie şi nicidecum unul pe care puteai să-l joci pe degete.

Janet râse uşor şi trist.

- Dacă e să vorbim pe şleau, n-o influenţează în bine pe Sandy, iar din câte am putut să-mi dau seama, nici Saxon nu prea se simte în apele lui cu ea prin preajmă. Mick, nu mai plescăi aşa. Dacă ar intra cineva acum pe uşă şi te-ar vedea, ar zice că eşti mort de foame.

Tony începu să râdă, întâlni privirea neclintită a lui Jane şi, amintindu-şi episodul petrecut în acea dimineaţă, se potoli.

în seara aceea, stând întinsă în pat şi încercând să adoarmă, gândurile îi zburară la vecinul de pe proprietatea Saxon. Bărbatul era foarte chipeş, iar în puţinul timp cât se

nimerise în preajma lui, Jane îl simţise ca pe o prezenţă vibrantă. Era imposibil ca un asemenea bărbat să accepte ca soţia lui să vină acasă doar la anumite intervale de timp. Mai ales că era o femeie atât de frumoasă şi avea un copil de care trebuia să se îngrijească.

Unchiul Bart şi mătuşa Janet păreau să fi acceptat această stare de fapt cu nepăsare aproape, lucru de neînţeles pentru Jane. Mai ales că erau nişte familişti convinşi.

Jane se cuibări sub plapumă. Ce o preocupa cu adevărat era situaţia de la Mimosa. Probabil că Alphina se înşela... Va vorbi cu unchiul ei a doua zi dimineaţă.

Capitolul 2

Jane se tot învârtea prin preajmă, neştiind prea bine unde anume să se aşeze. Pescarii erau cunoscuţi pentru furia de care puteau da dovadă când cineva îi deranja, mai ales dacă erau foarte concentraţi asupra prăzii.

Aruncă o privire asupra coşuleţului aşezat sub o salcie. I se părea că Sandy adusese foarte multă mâncare, mai ales că ea însăşi nu catadicsise să vină decât cu nişte ceai şi biscuiţi. Tony şi Mick o rugaseră fierbinte să vină şi ei la pescuit, iar Jane le spusese să-şi aducă singuri proviziile. înainte de asta însă, erau siliţi să cureţe coteţele porcilor. O sarcină "de-a dreptul dezgustătoare", după spusele lor.

Jane curăţase cu o zi înainte grajdurile cailor, câştigându-şi în acest fel dreptul de a petrece în tihnă această dimineaţă.

Cu o zi în urmă, Bart părăsise casa foarte devreme şi se întorsese foarte târziu, obosit şi morocănos, aşa încât nu putuse să-i vorbească despre ceea ce o măcina.

Jane nu îndrăznise s-o întrebe pe mătuşa ei despre acest subiect delicat, aşa încât consideră că e mai bine să aştepte cina, pentru ca după aceea să-i pună unchiului Bart toate întrebările care nu-i dădeau pace.

Sandy văzu că Jane se uitase nedumerită la coşul cu mâncare. De aceea, spuse :

- Lena a pus mai multe provizii deoarece Grant are o mare poftă de mâncare. Si eu la fel. Numai că nu mă îngraş deloc. îţi plac şi ţie sandvişurile cu carne de pui, Jane?

Fetiţa o îndrăgise pe Jane de la bun început, deoarece era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni şi un tricou, ţinută pe

care mama ei n-ar fi purtat-o pentru nimic în lume.

- Ce legătură are pofta de mâncare a lui Grant cu acest coşuleţ? întrebă Jane cu suspiciune în glas.

- O să vină să bea ceaiul cu noi. I-am vorbit despre peştele pe care l-am prins, ca şi despre scorpionul acela pe care l-ai lăsat în viaţă. I-am mărturisit pentru că aveam conştiinţa încărcată, zise ea în cele din urmă, căutându-i parcă aprobarea.

- Bine, dar de ce vine la ceai? o întrebă Jane zâmbind, dar gândind cu amărăciune în sinea ei că vine pentru a vedea cât de în siguranţă este fata cu ea.

- Pentru că sunt pasionat de pescuit ca oricare alt pământean, iar câteva momente de pauză petrecute într-o asemenea prezenţă sunt mai mult decât binevenite, se auzi în spatele ei vocea profundă a lui Grant.

Jane îşi întoarse uimită faţa spre el. Obrajii i se împurpurară. Se pare că simpla prezenţă a acestui bărbat era suficientă pentru a o face să se comporte ca o adolescentă. Ceva greu de definit, un magnetism aparte, parcă voia s-o pună în gardă în privinţa pericolului care
plutea în aer.

Dar despre ce pericol putea fi vorba? se gândi ea. Nici măcar nu-l plăcea. Era exasperant!

Grant se aşeză nepăsător pe o piatră, privind-o amuzat.

- Bună dimineaţa, domnule Saxon, bâigui Jane în cele din urmă.

Se simţi uşurată când o văzu pe Sandy scoţând undiţa şi apropiindu-se de el.

- Ce-ar fi să mâncăm ? propuse ea cu însufleţire. Am o foame de lup. Ti-ai adus undiţa ? Până acum, n-am prea avut noroc. Jane spune că o să vină şi Tony cu Mick. Vai! Miroşi grozav! zise ea în timp ce-şi plimba nasul prin cămaşa bărbatului.

Pe Jane mai că o pufni râsul când văzu că până şi un bărbat din familia Saxon se poate înroşi asemenea unei domnişoare.

Mirosul pe care-l degaja era, într-adevăr, ciudat : o combinaţie de aromă de portocal, after-shave şi tutun.

- Dă-te la o parte din calea mea! Doar nu m-am dat cu Chanel 5 numai ca să mă miroşi tu, o tachină Grant pe fetiţă.

Jane se stăpâni cu mare greutate să nu râdă şi întrebă pe un ton cât se poate de serios:

- Să fie acesta un nou mod de a ademeni peştii, domnule Saxon?

- E, cu siguranţă, un nou mod de a ademeni, spuse el cu subînţeles.

Jane îşi plimblă privirea deasupra copacilor, după care ridică din umeri. Simţi cum o trec fiorii când îl văzu pe Grant privind-o amuzat. îi era ciudă pe ea însăşi că e atât de tulburată, iar cuvintele pe care ar fi vrut să le rostească pe un ton nonşalant îi ieşiră cu foarte mare greutate.

- Câtă risipă ! Mai ales că e atât de scumpă! Sandy ar fi trebuit să
se bucure şi ea de aşa ceva!

- Nerecunoscătoareo! Doar n-o să-mi spui că nu ţi s-au aprins simţurile, zise el pe un ton provocator.

Jane îşi îndreptă umerii, scuturându-se de praful care se aşezase pe pantalonii săi scurţi. Bărbatul acesta voia s-o agaţe. Probabil că de vină pentru atitudinea lui era lipsa soţiei. Dar ea, Jane Wheeler, nu va fi genul acela de pradă de moment, o pradă care să satisfacă nevoia de distracţie a unui bărbat frivol.

- Sigur nu s-a întâmplat aşa, domnule Saxon! zise ea, după care se grăbi să plece şi să deschidă termosul cu ceai.

Când aruncă o privire în urma ei, îl văzu pe Grant cum împleteşte părul lui Sandy într-o coadă, operaţiune care părea a-i cere o mare putere de concentrare.

în cele din urmă, Sandy veni s-o ajute să întindă masa. Scoaseră din coşuleţ carne de pui, sandvişuri cu felii de castraveţi, ouă fierte şi roşii. Pe măsură ce ele pregăteau masa, Grant se aşeză confortabil la pescuit, la umbra unei sălcii.

Părea atât de relaxat, încât Jane cu greu se stăpâni să nu-l strige. în schimb, luă platoul cu sandvişuri şi termosul şi se îndreptă spre el. Grant îşi trase pălăria de pe ochi şi o privi galeş.

- Mulţumesc, Jane, spuse el. Ai încercat vreodată să pescuieşti?

- Am încercat chiar înainte de sosirea dumneavoastră, domnule Saxon.

- Poţi să-mi spui Grant, zise el cu deferenţă.

Tonul pe care rostise aceste vorbe o făcu pe Jane să roşească.

- Mare scofală! se strădui ea să spună cât mai răspicat, dar

replica ei păru mai degrabă o şoaptă.

încercă să se ridice şi să plece, dar Grant o prinse cu fermitate de
cot, aşa încât fu nevoită să se aşeze din nou.

- Toate femeile îmi cad la picioare imediat, fără să fac vreun efort. Spune-mi, rogu-te, de ce stai ca pe spini? Se întâmplă aşa cu fiecare străin care-ţi apare în cale, Jane Wheeler?

Inima începu să-i bată nebuneşte. Vecinătatea aceasta avea un efect ciudat asupra ei...

încercând să-şi analizeze sentimentele, îşi dădu seama că stă ţeapănă, că e foarte rigidă. Nu-l plăcea prea mult: era prea arogant şi prea sigur pe el. Felul în care se comporta cu ea o scotea din sărite. Pe deasupra, era căsătorit şi avea o fetiţă.

- Ia spune, Jane, să fie ură la prima vedere?

- Nu urăsc pe orice străin care-mi apare în cale, domnule Saxon.

- Grant!

- ... dar, de obicei, străinii nu mă jignesc.

Cuvintele acestea îi sunau ei însăşi foarte politicoase, dar aşa simţea. Tonul politicos o ajuta să-şi ascundă emoţiile copleşitoare care o încercau şi cărora nu le găsea o explicaţie.

- Draga mea, chiar te-am jignit? Credeam că-ţi plac distracţiile de acest gen, văzând cum te jucai cu puştii ăia doi, spuse Grant pe un ton spăşit. Te-am rănit cumva la cot? Sau ţi-am rănit numai vanitatea? De fapt, am fost nevoit să te reţin în acest mod brutal pentru a avea
o discuţie serioasă cu tine.

- Dacă aceasta se vrea o scuză, mă tem că nu prea vă pricepeţi la lucruri de genul ăsta, domnule...

- Grant, veni replica lui fermă.

- Cu toate acestea, am s-o accept ca atare, zise ea, înfăşurându-şi braţele în jurul picioarelor. Despre ce doriţi să vorbiţi cu mine? Ce discuţie serioasă poate avea loc între noi?

în clipa aceea, un strigăt rupse tăcerea.

- Undiţa ta, Grant! Undiţa ta! Priveşte! tot striga Sandy.

Grant sări imediat şi se duse la locul unde îşi lăsase undiţa.

- Ca să vezi! exclamă Grant admirativ. Ce captură!

în clipa aceea, îşi făcură apariţia Tony şi Mick, privind cu admiraţie. După toate aparenţele, aceştia ţineau foarte mult la Grant şi se simţeau bine în prezenţa lui. Camaraderia aceasta era surprinzătoare şi plăcută vederii.

Grant nu mai aduse vorba despre discuţia aceea serioasă decât în clipa când se pregăteau de plecare. O invită atât pe ea, cât şi pe copii să meargă cu el cu maşina, dar Jane îi refuză invitaţia.

- Nu, mulţumesc... Grant, i se adresă ea cu şovăială pe numele mic. îmi place să merg pe jos, iar Mick mi-a promis că-mi va arăta ce vegetaţie sălbatică e în josul apei.

în mai puţin de două ore, Jane reuşise să scape de sentimentele contradictorii care o încercau. Grant Saxon putea fi foarte fermecător când voia.

- Da, cunosc locul. O să trec pe la voi mai târziu. Trebuie să vorbesc cu unchiul tău despre unele lucruri şi aş vrea să fii şi tu prezentă. E ceva care te priveşte personal.

Rostise aceste cuvinte pe un ton politicos, dar ferm. Părea o cerere care nu admitea refuzul.

Jane îi privi îndepărtându-se cu sentimente amestecate.

De un lucru era sigură: era foarte hotărâtă să aibă acea discuţie cu unchiul ei înainte de sosirea bărbatului acesta cu statură impozantă.

îi trecu prin minte că s-ar putea să fie o legătură între subiectul discuţiei şi starea ei psihică.

Maşina unchiului ei era parcată lângă casă, aşa încât acesta era
fără doar şi poate înăuntru.

Elizabeth şi Janet erau ocupate cu maşina de tricotat pe care o aşezaseră în birou, care era mai spaţios. Cărţile lui Bart erau puse în dezordine într-un colţ al dulapului, iar masa de scris fusese scoasă pe verandă. Janet îl asigurase că va lucra mult mai bine acolo, iar acesta acceptase această invazie a propriului teritoriu, pentru ca "afacerea" să meargă bine.

Jane îşi luă unchiul de braţ şi-l convinse să se plimbe puţin cu ea prin grădină. Se aşezară pe o bancă.

Bart o privi intrigat, convins că are ceva pe suflet, că o macină ceva.

- Dă-i drumul, Jane! Dacă te pot ajuta cu ceva, sunt la dispoziţia
ta.

- Unchiule Bart, începu ea pe un ton şovăielnic, pe deplin conştientă de faptul că acesta s-ar putea supăra considerând că se amestecă în chestiuni care n-o privesc. Dacă nu te superi, ai putea să-mi spui dacă eşti în vreun fel dependent de

domnul Saxon? Sunteţi cumva coproprietari ai livezilor şi pământurilor acestora?

Bart Wheeler o cercetă din priviri. îşi scoase pipa din buzunarul jachetei şi începu să tragă din ea.

- Ce ţi-a ajuns la urechi şi în ce împrejurări? o întrebă el pe un ton potolit.

- Am auzit-o pe Alphina spunând ceva destul de confuz: cum că Grant e şeful cel mare aici. Asta s-a petrecut acum două zile, în timp ce priveam pe geam şi te-am văzut discutând cu el. N-am vrut să pomenesc despre asta cu mătuşa Janet sau cu el, dar trebuie să mărturisesc că sunt uimită. Părea să insinueze că Grant Saxon e propietarul întregului pământ.

- O, exclamă el scoţând fum pe nas. Grant Saxon e, într-adevăr, şeful cel mare aici. E proprietarul pământului, al casei, practic a tot ce e aici.

Cu toate că se aştepta la un asemenea răspuns, Jane simţi cum i se pune un nod în gât şi rămase fără grai. Bartholomew Wheeler trăia de o viaţă acolo, dar niciodată nu auzise că ar avea probleme financiare, că ar fi la strâmtoare cu banii sau că i-ar trece prin cap să-şi vândă ferma lui cea dragă. Atunci, de ce... ?

- De ce, unchiule? îl întrebă ea în cele din urmă.

- Ei, draga mea, e o poveste lungă, dar am să încerc să-ţi spun pe scurt despre ce e vorba. Am vrut să mă extind încercându-mi norocul cu tutunul, dar am ales unul dintre cei mai proşti şi mai secetoşi ani. A fost un eşec total. Dincolo de asta, am făcut greşeala de neiertat de a neglija livezile.

Rezultatul a fost că portocalii nu au dat deloc roade, iar plantarea tutunului a dus la un dezastru fără precedent. Cheltuielile pe care le-am făcut pentru a cumpăra tutun, dar şi echipament pentru a-l planta, mi-au provocat o gaură imensă în buget. Grant mi-a sărit în ajutor şi, fiind un tip de treabă, mi-a dat pe mână o parte din afacere, iar restul l-a luat în seama lui. E convins că până la urmă vom scoate ceva din tutun.

Mă aflu pe lista lui de plată şi a insistat să continuu să locuiesc în propria mea casă. N-ai de ce să fii atât de abătută, Jane. E un parteneriat şi un aranjament avantajos. Eu şi cu Janet n-avem a ne teme că am putea fi nevoiţi să ne mutăm, aşa cum s-ar fi întâmplat dacă pământul ar fi intrat în posesia altcuiva.

Jane îl privi cum îşi ia din nou pipa în mână.

- Asta înseamnă, reluă Jane cu încăpăţânare, că rămâi aici numai atâta vreme cât doreşti şi eşti în stare să munceşti pentru Grant, nu-i aşa? Ce se întâmplă dacă te îmbolnăveşti? O să pierzi toate astea, toată... moştenirea?

- Nu fi atât de supărată şi de îngrijorată, draga mea Jane. Nu intenţionez să mă dau bătut sau să mă îmbolnăvesc. Mă înţeleg cu Grant foarte bine. Nici cu banii nu mai stau atât de prost. Grant e un om de toată isprava. Am avut mare noroc cu el ca vecin. Mă simt dator faţă de el, dar nu financiar, ci pentru că m-a ajutat să ţin fruntea sus în vremuri de restrişte pentru mine. Prietenul la nevoie se cunoaşte, după cum bine spune o vorbă din bătrâni. Nu m-ar deranja să-mi vând moştenirea, aşa cum o numeşti tu, unui asemenea om. Să fiu

sincer, mi-e mult mai bine acum când povara răspunderii nu mai atârnă toată pe umerii mei. Nu mi-e teamă de muncă, dar Grant are idei mai avansate ca ale mele şi e plin de entuziasm. Tony şi Mick vor avea mai multe de învăţat de la el şi de la mătuşa ta şi Grant mi-a dat cuvântul de onoare că aceasta va rămâne pentru totdeauna casa noastră.

După ce termină de spus toate acestea, Bart o privi cu încredere şi-i zâmbi.

- Am înţeles, unchiule. îţi mulţumesc pentru încredere. Mama şi cu mine suntem nişte intruse pe proprietatea familiei Saxon.

- Stai puţin! Cred că trebuie să clarificăm lucrurile: Grant ştia că Janet şi cu mine dorim să vă aducem la noi. Avem tot dreptul să ne primim rudele în casele noastre. Grant a insistat să vă stabiliţi aici. Am făcut lucrul acesta cu mare plăcere, aşa încât nu vreau să mai am discuţii de genul ăsta cu tine, pentru că o să mă înfurii.

Spunând acestea, începu din nou să tragă din pipă.

Jane bâigui o scuză, dar continuă cu întrebările care o frământau.

- Toţi cei care locuiesc aici lucrează exclusiv pentru proprietari?

- Se înţelege de la sine. Găseşte cu mare greutate muncitori. Oamenii lui sunt mai fericiţi locuind aici.

O bănuială încolţi în mintea lui Jane.

- Să înţeleg că din această cauză Grant a pomenit ceva de un post pentru mine ? Dar e cu adevărat vorba de un post real sau de unul inventat ?

- După părerea mea, nu e vorba de un post inventat, deoarece la birou duce cu adevărat lipsă de personal. în ultima vreme, nu mai puţin de trei persoane au plecat. Dacă Grant mai aduce vorba despre asta, poţi să accepţi, dacă simţi că poţi face faţă. Aminteşte-ţi, totuşi, că sunt multe de făcut şi aici. Ai arătat deja de ce eşti în stare prin sarcinile pe care ţi le-ai asumat în gospodărie. Pe de altă parte, dat fiind că eşti foarte calificată în domeniul tău de activitate, cred că ar trebui să mergi în direcţia respectivă. Aşa încât, adăugă el făcându-i complice cu ochiul, dacă Grant mai aduce vorba de postul acela, acceptă fără ezitare. Plăteşte al naibii de bine!

- îţi mulţumesc, unchiule Bart, că ai dat dovadă de atâta răbdare faţă de mine. Te înţeleg foarte bine şi cred că dai dovadă de mult curaj şi de multă înţelepciune abordând lucrurile în acest fel. Nu ştiu dacă atitudinea pe care o ai faţă de Grant Saxon e potrivită, dar oricine poate să-şi dea seama de avantajele pe care le ai cu un asemenea vecin.

- Jane, nu trebuie să fii atât de sarcastică! Cunoaşte-l mai bine înainte de a-l judeca. N-ai adus vorba, dar Tony mi-a spus că Grant a petrecut dimineaţa împreună cu voi pe malul râului. E ceva neobişnuit pentru el, deoarece nu prea găseşte nici măcar un scurt răgaz pentru a se relaxa, darămite o întreagă dimineaţă. Un om de afaceri în adevăratul înţeles al cuvântului, foarte greu de apreciat la o primă întâlnire. Se bucură de un mare prestigiu în întregul ţinut şi e un om de ispravă. Ia spune, de ce eşti atât de sarcastică? V-aţi certat azi-dimineaţă?

- Ce-ar fi să mă scuteşti cu această înşiruire de virtuţi! sări

Jane ca arsă. Am şi de ce să fiu supărată; mai întâi, m-a văzut luptându-mă cu băieţii în bucătărie într-o ţinută nu tocmai convenabilă mie; azi, aproape m-a silit să mă aşez lângă el, nelăsându-mă să plec; mă priveşte de sus şi mă face să mă simt în majoritatea timpului ridicol. Cine nu s-ar supăra, dacă ar fi în locul meu ? Dar pentru că te respect foarte mult, mă angajez să rămân calmă şi să arăt cuvenitul respect unui asemenea model...

- Chiar din acest moment, modelul se apropie, o avertiză Bart în clipa când văzu o maşină apropiindu-se de ei.

Grant Saxon ieşi din maşină, închizând portiera cu zgomot. Când îi văzu, porni spre ei.

- Hei! exclamă Jane la vederea maşinii, şoferul fiind ignorat complet.

- Să pun exclamaţia asta pe seama maşinii sau a şoferului? o tachină unchiul ei.

Jane îşi îndreptă privirea spre şofer şi fu cât pe ce să scoată o altă exclamaţie. Arăta trăsnet şi avea o graţie de neegalat în mişcări. în clipa aceea, Jane Wheeler simţi cum i se pune un nod în gât.

La urma urmei, orice femeie, dacă nu era de piatră, ar fi trecut prin asemenea simţăminte, la vederea unui asemenea bărbat.

Jane reuşi să-şi compună o atitudine corespunzătoare şi se abţinu să dea vreo replică unchiului ei.

Faţa sa era numai zâmbet şi îşi lăsă privirea să alunece din nou spre maşină.

Grant întinse mâna în semn de salut şi urmări privirea lui

Jane.

- îţi place, nu-i aşa ?

- Dacă-mi place? E un cuvânt prea sărac pentru a-mi exprima admiraţia faţă de un automobil atât de puternic şi de elegant.

- Bart, doamnei îi place maşina mea! zise el râzând uşor. Ca semn de apreciere pentru laudele sincere pe care le-a adus maşinii mele, îmi permit să-i sugerez lui Jane ca în cincisprezece minute să se schimbe în nişte haine mai speciale, pentru a-i arăta că performanţa e pe măsura frumuseţii.

Jane se întoarse către Bart cu ochii măriţi de uimire.

- Dialectul care se vorbeşte aici e atât de frumos, dar atât de greu de înţeles. Spune-mi, te rog, am descifrat bine mesajul: întrucât mi-am exprimat admiraţia pentru frumuseţea şi puterea maşinii, sunt invitată să...

Se opri brusc, pe deplin conştientă de faptul că spusese mai mult decât trebuia.

- Da, oricare va fi fost cuvântul pe care doreai să-l adaugi, confirmă el privind-o amuzat, de pe poziţia unui cunoscător. îmi dau seama că farmecul meu e devastator, dar în discuţie era maşina, adăugă el oftând cu regret. Poate că la un moment dat... Da, Jane, o să vii cu mine la Mission Hospital. îţi sugerez să te îmbraci cu o rochie, în caz că ai una. îţi stă foarte bine cu tricoul şi cu blugii, dar cred că e mai bine să-i cunoşti pe membrii personalului medical îmbrăcată aşa cum se cuvine. Ce zici?

- Păi... începu ea, dar simţi cum limba i se încleştează în

gură.

Bart o prinse de mână şi se grăbi să-i spună :

- Jane, nu te mai certa. Du-te şi schimbă-te ! în viaţă mai apar şi evenimente neprevăzute, crede-mă!

-Am o rugăminte. în drum spre camera ta, spune-i mamei tale şi mătuşii Janet să vină cu nişte cafea, da? spuse Grant pe un ton politicos.

Jane dădu să plece, dar se opri şi întrebă :

- E totuşi târziu. Crezi că vom reuşi să ne întoarcem la cină?

- Doctorul David doreşte să cinăm la el, aşa încât n-avem de ce să ne grăbim, zise cu mult calm Grant.

- Dar nu mă cunoaşte, nici nu aşteaptă ...

- Ba ne aşteaptă pe amândoi. Am vorbit cu el la telefon.

Jane era uluită de îndrăzneala bărbatului şi rămase tăcută.

Grant Saxon îşi consultă ceasul.

- în douăzeci de minute trebuie să plecăm, conchise el.

Jane se duse înăuntru şi transmise mesajul celor două femei printre dinţi, fără prea mare tragere de inimă. în timp ce făcea duş şi se îmbrăca, îşi analiză stările prin care trecea. Ar fi putut foarte bine să rămână fermă pe poziţie şi să refuze invitaţia. Doar trăiau într-o lume civilizată, iar Grant n-ar fi continuat să insiste, dacă atitudinea ei ar fi fost inflexibilă.

Realitatea era că dorea să se ducă, pentru a vedea cum se merge cu maşina aceea performantă, dar şi pentru a-i cunoaşte pe cei de la spital.

Doi medici albi şi o soră erau, dacă era să dea crezare spuselor mătuşii sale, punctul de atracţie al aşezământului.

Doctorul David Muller, cel mai în vârstă, dedicat trup şi suflet muncii sale, şi tânărul său asistent, doctorul Peter Davis. Sora, Pat Nu-Stiu-Cum - lui Jane îi era imposibil să-şi amintească numele ei de familie - era tânără, blondă şi atrăgătoare.

Da, se va duce de data asta cu Grant, dar întâmplarea nu se va mai repeta. Unchiului Bart nu i se părea ciudat că nepoata lui iese cu un bărbat căsătorit şi fermecător. Era evident că avea o încredere oarbă în proprietarul moşiei.

Jane era ferm hotărâtă să nu mai accepte nicio altă invitaţie, dacă
i se va mai face vreuna. Ar deveni obiect de bârfă şi de scandal. Iar asta ar putea ajunge la urechile strălucitoarei Mara.

Dar poate că Grant profita de această ocazie pentru a purta acea discuţie despre care pomenise mai devreme, nu?

După ce aruncă o ultimă privire în oglindă tinărei firave care era, îşi înălţă capul cu mândrie şi începu să coboare treptele.

Tony îi deschise ceremonios portiera, iar Mick făcu acelaşi lucru pentru Grant. Elizabeth îi zâmbi fiicei ei şi aruncă o privire aprobatoare spre proprietarul maşinii. Numai Jane o sesiză şi fu şocată, deoarece era o reacţie nespecifică pentru mama ei. Se întrebă uluită dacă aceasta ştie că escorta fiicei ei e un bărbat căsătorit. Desigur că ştia! Doar discutaseră despre Mara, iar micuţa Sandra era dovada vie a acestui fapt.

Membrii familiei le făcură cu mâna în timp ce se îndepărtau.

Cum pe drum Grant nu găsi de cuviinţă să spună nimic,

Jane încercă să iasă din uluiala pe care i-o provocase atitudinea mamei sale şi să se bucure de confortul şi starea de bine pe care i le dădeau maşina. Mireasma portocalilor o narcotiza parcă.

Privirea i se întoarse aproape inevitabil spre bărbatul aflat la volanul maşinii. Profilul acestuia degaja putere şi o anume aroganţă care-l făcea să fie atât de stăpân pe sine la volan.

Brusc, acesta îşi întoarse capul, îi întâlni privirea şi-i zâmbi.

- E peste aşteptările tale? Mă refer, evident, la maşină.

Jane deveni din nou rigidă. Bărbatului acesta chiar îi plăcea să
tachineze, mai ales acum că îi surprinsese privirea.

- E grozavă, răspunse ea plină de entuziasm. Parcă nu merge pe pământ. Nu face deloc zgomot. E superdotată.

- Transmisie automată, aer condiţionat, radio. Maşina asta are tot ce vrei.

- Dacă aş avea o asemenea grozăvie, n-aş face altceva decât să călătoresc. Mai ales în Africa. Pot să pun prinsoare că scaunele astea pot fi potrivite de fiecare aşa cum doreşte, iar cele din spate se pot transforma în paturi. Parcă ai zis că are tot ce vrei, nu?

- De data asta m-ai prins, chicoti el. Scaunele nu se lasă pe spate, din păcate. Nu m-am gândit la aşa ceva când am cumpărat maşina. îţi place să călătoreşti, Jane?

- Nici mai mult, nici mai puţin decât oricui altcuiva. Maşina aceasta pare a fi făcută pentru călătoriile lungi. Am fost în Cape şi Natal, dar prin ţară, în afară de nord şi de est, n-am

prea mers.

- Dacă stau bine şi mă gândesc, zise Grant, nici eu n-am mai fost de mult într-o călătorie, iar maşina asta te îndeamnă parcă la plecare. Dar acum trebuie să revenim cu picioarele pe pământ, deoarece spitalul se află în faţa noastră, iar tu trebuie neapărat să cunoşti un om dedicat trup şi suflet muncii sale. E vorba de David Muller.

Jane fusese atât de subjugată de vocea lui profundă, gravă, încât nu băgă de seamă că intraseră pe un drum străjuit de o parte şi de alta de nişte clădiri albe. între acestea se afla destul de mult spaţiu, fapt care arăta care le era destinaţia.

Grant se ghidă după indicatoarele puse pe marginea drumului pentru a ajunge la clădirea personalului.

Deşi urmărea cu privirea grupurile de copii negri care se iveau pe ici şi colo în drumul lor, mintea îi rămăsese totuşi la călătoria despre
care adusese vorba Grant.

I-ar fi plăcut foarte mult să plece într-o asemenea expediţie, dar numai când Mara se va întoarce acasă. La gândul acesta, o povară i se puse parcă pe inimă.

Capitolul 3

Grant o conduse pe Jane în biroul de primire, unde câteva surori medicale trebăluiau de zor. Sora-şefa îi întâmpină cu un zâmbet ca de perlă când îl recunoscu pe Grant. Era îmbrăcată într-un costum alb, iar boneta îi acoperea cu mare greutate părul negru şi cârlionţat.

- Soră Marion, zise Grant prinzând-o de umeri pe Jane, aceasta e domnişoara Wheeler care a venit cu mama ei pentru a locui la rudele lor, domnul şi doamna Wheeler.

Sora Marion şovăi puţin, apoi îi strânse cu putere mâna lui Jane.

- Sunt onorată, doamnă. Dacă doriţi să-l vedeţi pe doctorul Muller, urmaţi-mă, vă rog!

Ise adresă apoi uneia dintre infirmiere în graiul de prin partea locului şi-i invită politicos pe cei doi să se îndrepte spre holul care avea pe jos piatră rece.

O uşă se deschise brusc şi o blondă îmbrăcată în uniformă şi ţinând în mână o bască se întoarse pe călcâie în prag, vorbind cu indignare unei persoane nevăzute.

- îţi promit, Peter Davis, că dacă te mai atingi de vreun fir de păr
de-al meu, o să te reclam superiorilor.

- Măi, măi! Ce se-ntâmplă aici, tânără Pat? Te-a molestat cineva?

- Grant Saxon! zise ea, de-abia venindu-i să-şi creadă ochilor. îmi pare rău, dar m-ai speriat de moarte.

- Se pare că te afli între doi bărbaţi răi, frumoasa mea, zise

Grant aruncându-şi privirea în cameră. Oare înăuntru să nu fie nimeni altul decât Pete Spintecătorul? Să se desfăşoare o competiţie aici? Si nu în termenii cei mai cinstiţi?

- Bărbatul acela n-ar putea să intre în competiţie cu unul ca tine!

- Evident că nu poate! se auzi vocea bărbatului dinăuntru. Nemernicul ăla are sute de mâini în vreme ce eu n-am decât două, adăugă el apropiindu-se.

Când o zări pe Jane, ochii îi sclipiră.

- Acum, pleacă de aici! i se adresă el blondei. Nu-mi pot lăsa pacienţii să aştepte. Grant, bătrâne, n-ai vrea să te plimbi puţin cu sora Pat până se mai linişteşte? I-am atins din greşeală boneta. Evident că n-am vrut.

Grant dădu să plece, dar vocea lui se auzi limpede spunând :

- Superintendentul Wheeler trebuie să scrie în raport că e vorba de neglijenţă şi de comportament neadecvat din partea personalului. E informaţie obţinută din sursă sigură, zise el pe un ton amuzat când văzu cum reacţionară doctorul Davis şi sora Marais.

Personalul de la spital era din nou în gardă. Peter se grăbi să-şi încheie nasturii de la cămaşă, iar blonda se înroşi până la urechi, răsucindu-şi nervoasă mâinile la spate.

Peter se uită când la unul când la celălalt şi prinzând sclipirea din privirea lui Grant, îşi dădu seama de realitate şi se relaxă, deşi era foarte indignat.

- M-am gândit eu că e prea tânără şi arată prea bine

pentru a fi un inspector care vrea să taie în carne vie. Eşti o adevărată figură, Grant! Să-mi faci mie una ca asta! Ce să mai spun de Pat! Sunteţi cumva Elizabeth Wheeler? Ba nu, cred că e vorba de Jane, nepoata bătrânului Bart. îmi pare bine de cunoştinţă, Jane Wheeler. îmi dau seama după expresia feţei tale că habar n-aveai de farsa asta urâtă pe care ne-a făcut-o Grant. Peter Davis. încântat de cunoştinţă, zise el strângându-i călduros mâna.

-Jane, aceasta e sora Pat Marais, spuse Grant. De obicei, când nu trebuie să facă faţă prezenţelor masculine din preajma ei, datoria ei e să facă de gardă.

Pat Marais îi dădu imediat replica :

- Tu nu faci parte din această categorie, nu-i aşa? îl pironi ea cu privirea. Mai ales că eşti greu de păzit?

- O! Nu credeam că ai o torţă în permanenţă cu tine, o tachină Grant.

Jane îşi întări convingerea că Grant avea un comportament prea libertin pentru un bărbat căsătorit.

- Cum de te-a convins să vii cu el, Jane? întrebă sora Pat.

- Maşina lui, şopti Jane, m-a atras irezistibil, aşa cum o pasăre este hipnotizată de un şarpe. Magie pură, ce mai!

Sora Marion plecă imediat, iar nu după mult timp îşi făcu apariţia un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat în halat alb. îi strânse cu fermitate mâna lui Grant Saxon.

- îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, Grant. Am auzit cum unii membri ai personalului meu au făcut un spectacol ieftin, dar n-am putut să scap mai repede pentru a-ţi sări în

ajutor şi...

Se opri şi se întoarse cu faţa spre Jane, pe care o măsură din
priviri.

- îmi pare bine de cunoştinţă, doctore Muller, se trezi Jane spunând, ca pentru a scăpa de privirea fixă a acestuia.

- Gata cu admiraţia asta reciprocă atât de bătătoare la ochi, interveni vocea profundă a lui Grant. Mă dor picioarele şi gâtul mi-e uscat. Tare mult aş vrea să beau ceva.

- Gelozia nu te duce la nimic bun, bătrâne. Haideţi! Mi-am terminat ziua de lucru şi pot pleca.

Se întoarse spre cei doi membri ai personalului, care tăceau, şi le spuse:

- Puteţi să veniţi şi voi la cină cu noi, dacă vă duceţi îndatoririle la bun sfârşit şi nu mai pierdeţi vremea cu jocuri de copii.

Apoi o luă pe Jane de braţ şi se îndreptă spre ieşire. Grant îi urmă îndeaproape, nu înainte însă de a le arunca o privire superioară celor două victime rămase cu gura căscată.

Locuinţa lui David Muller nu era în clădirea principală, de aceea fură nevoiţi să meargă puţin pe jos. în hol se aflau nişte canapele înflorate, câteva măsuţe şi un raft lung cât zidul. Un radio cu baterie zăcea într-un colţ, iar lângă el era o măsuţă joasă plină cu casete.

Doctorul o invită pe Jane să se aşeze într-un fotoliu, în timp ce Grant se tolăni în cel din faţa ei. David bătu din palme, iar în clipa următoare îşi făcu apariţia un băiat de casă pentru

a auzi preferinţele lor în materie de băutură. Cei doi bărbaţi optară pentru whisky cu gheaţă. Jane ceru un suc de fructe, tot cu gheaţă. Cât timp îl aşteptară pe băiat să revină cu tava, în încăpere se aşternu tăcerea.

După ce adolescentul aduse comanda şi se retrase cu o plecăciune, David îl întrebă pe Grant:

- Ce mai face micuţa Sandra ?

Bronzatul proprietar al moşiei îşi dădu capul pe spate şi zise zâmbind :

- Foarte bine, mulţumesc. Si-a făcut o prietenă care e, ca şi ea, foarte pasionată de pescuit şi e foarte încântată de lucrul acesta. Prietena aceasta e tot timpul singurul subiect de discuţie... cum a salvat-o pe Sandra Saxon de la o moarte cumplită, cum această prietenă atât de înţelegătoare a ajutat-o să prindă şi să scoată la mal primul ei peşte, care e, cu fiecare istorisire, tot mai mare. Cum ea, Sandy, se roagă fierbinte în fiecare seară Creatorului să-i transforme oribilul păr roşcat într-unul castaniu.

Pe această prietenă uimitoare nu o deranjează deloc dacă se murdăreşte, ba mai mult, nu se sperie sau ţipă când vede viermi de pământ puşi în cârligul undiţei. Sandra e foarte entuziasmată de noua ei prietenă.

Două perechi de ochi erau aţintiţe asupra lui Jane. Aceasta se îmbujoră puţin la faţă, dar îşi înălţă capul şi le susţinu privirea.

- Si mie îmi place de ea foarte mult. Am vrea să explorăm, dacă ni se va permite, şanţul şi pârâul de lângă pini. Vrem să

realizăm un fel de carte a naturii, cu specimene puse la presat şi note despre ce-am văzut şi ce-am găsit.

David vorbi înainte ca Grant să apuce să deschidă gura.

- O să fie grozav. Sunt convins că Grant n-are nimic împotrivă. E bine ca Sandy să afle lucruri noi despre natură din experienţă directă, nemijlocită. Mă bucur să văd că şi-a făcut o astfel de prietenă. Nu sunt prea multe persoane adulte cărora să le placă aceleaşi lucruri precum copiilor. Spune-mi, te rog, cum ai salvat-o de la o moarte cumplită?

Janei îi merse la suflet tot ce spusese doctorul. în timp ce-i povestea acestuia păţania, se întrebă în sinea ei ce gândea Grant

despre comparaţia dintre mamă şi prietenă. Era sigură că admiraţia fetiţei nu cântărea prea mult în ochii lui. O prefera pe Mara, aşa cum era : strălucitoare şi mofturoasă.

- Cred că Sandra a fost în al nouălea cer în ziua aceea. Dar de frumoasa Mara ce se mai aude? Progresează în modeling? întrebă David, făcându-se parcă mesagerul gândurilor lui Jane.

Răspunsul lui Grant fu laconic, dar Jane văzu cum îşi încleştează degetele pe pahar.

- E bine. Obligaţiile pe care le are se termină în acest weekend. O să vină în curând la noi. Si-a cumpărat, în sfârşit, o altă maşină şi insistă s-o conducă ea însăşi. Cred că vrea să arate cât e de curajoasă.

în ochii lui David se putea citi tristeţea.

- Asta înseamnă că a depăşit, în sfârşit, teama de a conduce, teamă care n-a mai părăsit-o de la accident.

- înseamnă doar atât: o proastă manevră cu volanul. Nu ea a provocat tragedia, ci persoana care se afla la volan.

- Da, aşa e, zise David zâmbind. Să ne întoarcem la Sandy şi la prietena ei. Marei n-o să-i pice prea bine ideea de competiţie. Gândeşte-te, continuă el fixând-o cu privirea pe Jane, că aceste frumoase trăsături nu pot trece neluate în seamă.

Grant Saxon îşi înălţă capul şi-l privi drept în ochi pe prietenul lui, după care spuse cu răceală:

- Dacă insişti la infinit să nu aduci vorba decât de un anumit subiect personal, te asigur că nu vei avea sorţi de

izbândă.

- Prea bine, Grant Saxon, nu trebuie să arăţi cât de puternic eşti. Voiam numai să-ţi amintesc că niciun bărbat nu poate declara foarte sigur pe sine că e impermeabil la insidioasa viclenie a celuilalt sex.

Jane se uita uluită când la unul, când la altul, neştiind ce să creadă. Habar n-avea de ce tachinarea de mai devreme se transformase brusc în răceală. Nu ştia la ce făceau aluzie când vorbeau despre Mara şi despre accidente. Doar doctorul nu voia să spună că ea ar putea cauza cumva o ruptură, nu-i aşa? Era de neconceput şi arăta un fel de a gândi la care nu s-ar fi aşteptat din partea lui David Muller. Nu era nicio mirare că Grant îl privea cu răceală. Aerul de voioşie şi de uşurătate care umpluse până atunci încăperea se risipi... în clipa când fusese menţionat numele Marei Saxon.

Când auzi vocile lui Pat Marais şi a lui Peter Davis, răsuflă uşurată. David le zâmbi celor doi şi mai ceru ceva de băut.

Grant se afundă în scaunul lui, aprinse o ţigară şi se lăsă învăluit în fum. în timpul ăsta o privea pe Jane, dar parcă fără s-o vadă, ca şi cum ochii erau întorşi spre sine, pentru a capta un secret ascuns adânc în sufletul său.

Jane îşi întoarse privirea spre nou-veniţi, furioasă şi uimită că nu simte nimic.

Când se aşezară în sfârşit la masă, Peter Davis încercă să-i atragă atenţia, lucru deloc dificil şi chiar de dorit în situaţia dată.

Pat Marais era foarte sociabilă, deşi era bătătoare la ochi

obsesia pe care o avea pentru Grant cu care flirta de fiecare dată când se oferea ocazia. Răspunsurile derizorii sau ironice ale acestuia în loc s-o descurajeze, o incitau şi mai mult. Jane n-ar fi acceptat pentru nimic în lume ca un bărbat să-i vorbească pe un asemenea ton, cu asemenea inflexiuni ale vocii, pe care Grant le stăpânea atât de bine. Era evident că-i plăceau jocurile de acest gen, de vreme ce nu avea soţia lângă el.

Gândul acesta o făcu să pufnească, mai tare decât ar fi vrut. Toate capetele se întoarseră spre ea. Grant, care stătea chiar în faţa ei, o privi îngrijorat.

-Aceasta nu e o perioadă în care să răceşti, Jane.

-Evident că nu e, răspunse ea pe un ton repezit. Chiar trebuie să mi se pună un diagnostic pentru un simplu sunet?

- Eu nu sunt medic, spuse pe un ton rece Grant, dar doctorul Muller îţi poate confirma că a fost o epidemie de gripă în zonă. Te-ai vaccinat anul trecut? Ai scos un pufăit destul de neobişnuit.

-Păi.. zise ea înroşindu-se la faţă, a fost un simplu pufăit, nu un simptom de gripă. Credeţi-mă pe cuvânt!

-Aş putea să-ţi fac un test, propuse Peter.

Superiorul îi aruncă o privire de expert asistentului său.

-E foarte frumos din partea ta, dar deloc necesar, doctore Davis. Cunosc foarte bine nuanţele fiecărui pufăit, iar acesta a părut mai degrabă unul dispreţuitor. Mă întreb ce anume l-a provocat.

Jane era foarte confuză şi, neştiind ce să facă, prinse

marginea feţei de masă şi începu să se joace cu ea. Pat râse scurt şi zise :

- Asta e viaţa într-o comunitate mică, Jane. Tot ce faci e analizat, e întors pe toate feţele. Până şi un simplu pufăit n-are cum să treacă neobservat. Vino cu mine într-una din după-amiezile când sunt liberă, într-o plimbare. Ne putem ascunde în spatele unui tufiş şi putem să pufăim cât vrem. Nimeni n-o să stea să ne analizeze ca să vadă dacă pufăim cu dispreţ, cu dezgust sau vulgar. Si, mai ales, nimeni n-o să se gândească din pricina cui se întâmplă asta.

Toată lumea începu să râdă la replica ei, iar Jane era pe deplin conştientă de faptul că Grant n-o slăbeşte din ochi. Abia când i-a oferit ţigări, a îndrăznit să-şi ridice privirea şi să-l refuze. David îşi puse mâna pe umărul ei.

- Lăsând gluma la o parte, am avut într-adevăr cazuri de oameni care au contractat virusul. Trei dintre membrii personalului meu sunt în această situaţie. Spune-mi, te rog, te pricepi cât de cât la munca de birou şi eşti disponibilă să ne ajuţi?

Jane dădu din cap în semn de încuviinţare, dar Grant Saxon interveni imediat pe acelaşi ton rece şi zise:

- îmi pare rău, bătrâne, dar şi noi ducem lipsă de personal. Jane te poate ajuta din când în când, dacă doreşte sau nu e prea obosită, dar altminteri va fi foarte ocupată la mine la birou.

îşi însoţi vorbele cu un zâmbet fermecător, iar Jane nu fu în stare să zică nimic. Doctorul Muller ridică din umeri cu

părere de rău.

- Evident că marele Saxon e întotdeauna cu un pas înaintea celorlalţi. Orice ajutor, cât de mic, e binevenit. Sunt de acord cu propunerea ta, Grant. Asta dacă şi Jane doreşte.

- Noua mea asistentă va fi foarte ocupată, dar sunt convins că nu va rămâne insensibilă la suferinţa ta, zise Grant. O să-ţi dau un telefon ca să-ţi spun când e liberă şi o s-o aduc aici eu însumi.

-Asta-i viaţa, Janey. Uite cum a fost a ta stabilită, fără măcar să te fi întrebat cineva ceva. Nu te mai uita atât de uimită. Mai am vreo şansă să te invit la dans peste două săptămâni?

Turnura pe care o luase discuţia şi siguranţa cu care Grant vorbise o pironiseră locului. Cu greu reuşi să se desprindă de sub privirea hipnotică a acestuia şi să se uite la Peter. Spuse, în cele din urmă :

- Mulţumesc, Peter, pentru invitaţie. Mi-ar plăcea foarte mult să merg la club cu tine.

- Se pare că domnul Saxon nu te-a acaparat cu totul. îşi exercită uneori puterea, dar nu-i iese întotdeauna, nu-i aşa?

Apoi, întorcându-se cu faţa spre Pat, o întrebă:

- Mergi şi tu la dans, Pat? Cum e? Participanţii sunt oameni de calitate? Nici măcar n-am văzut clubul.

- E un loc respectabil, interveni Grant. Pete s-ar putea comporta ca un copil cu fetele, dar o să fie cu ochii pe tine, aşa că n-ai voie să faci un pas greşit.

Jane îl privi furioasă şi-şi spuse în sinea ei : ” Tu, Grant

Saxon, eşti ultimul bărbat care are dreptul să dea altora lecţii despre felul în care ar trebui să se comporte în societate. îţi arăt eu cu cine ai de-a face! Să spui pe un ton regesc că o să lucrez pentru tine, fără a mă fi întrebat înainte dacă sunt de acord? O să mai vedem noi!

Sirul gândurilor îi fu întrerupt de intervenţia lui Pat.

- Cum singurul bărbat care aş vrea să mă invite n-o face, am să accept oferta primului bărbat care-mi apare în cale, deoarece îmi place prea mult dansul. Probabil că şeful meu mă va pune în tura de noapte ca să-mi salveze sufletul inocent şi să nu mă fac de râs.

- Sunt absolut convins că nu vei duce lipsă de pretendenţi, Pat. Dacă bărbatul ăsta din viaţa ta nu catadicseşte să te invite la club, sfatul meu e să-l uiţi. Nu merită să te mai gândeşti la el, încercă el să-i aducă puţin confort.

- Păi, da! Ce profund poate fi un bărbat. Presupun că Mara va veni şi ea în curând. Să înţeleg că nu eşti disponibil?

- Nu face pe deşteapta, Pat, zise Grant după câteva clipe. Nu ţi se potriveşte. Eşti prea tânără. S-ar putea să vin.

Spunând acestea, se întoarse spre David şi-l întrebă care era starea de sănătate a oamenilor săi internaţi în spital.

Jane simţi din nou cum ceva nespus, tainic, pluteşte în aer. Mara era un personaj intrigant din toate punctele de vedere. începea să devină conştientă de faptul că femeia aceasta era un subiect de
discuţie nu numai în familie, ci în întreaga zonă.

Mai târziu, Pat se duse la ea în cameră şi se întinse pe pat.

între timp, Jane intră în baie şi se spălă pe mâini, după care se întoarse în dormitor.

- E foarte frumos aici, zise ea rotindu-şi ochii prin încăpere. E locuinţa ta permanentă? Familia ta locuieşte şi ea prin preajmă?

- Părinţii mei locuiesc în White River. îi vizitez cât de des pot. Am doi fraţi mai mici pe care-i iubesc foarte mult. îmi place aici: e mult de lucru, dar e interesant. Ce părere ai despre Pete Davis? întrebă ea dintr-o dată.

- Despre Peter? Nu prea am avut timp să-mi fac o părere, dar mi se pare că are un viitor promiţător, adăugă ea precaută.

- E un medic bun, dar nu se pricepe deloc la flirtat, conchise Pat într-un limbaj mai colorat, după care puse o altă întrebare: Dar Grant Saxon cum e?

Intensitatea vocii lui Pat o făcu pe Jane să fie şi mai precaută.

- Nici pe el nu-l cunosc prea bine. E foarte dominator, foarte sigur pe el.

- Si cu toate acestea, te afli pe lista lui de plată. îţi place de el?

- Haide, Pat, zise Jane râzând, singurul lucru pe care l-am făcut a fost să accept invitaţia de a-l însoţi la spital. Cât despre lista de plată, drept să-ţi spun...

Fu cât pe ce să-i spună adevărul, dar se opri. Ceva îi spunea că e mai bine să tacă decât să rostească adevărul : anume că ea însăşi aflase chiar în acea seară de propunere. în

schimb, se pomeni zicând:

- Am nevoie de acest loc de muncă, mai ales că e atât de aproape. Cât despre întrebarea dacă-mi place sau nu de el... mi-e greu să-ţi dau un răspuns.

- Sunt de acord cu tine ! Grant Saxon e un bărbat ciudat. Fie te îndrăgosteşti de el nebuneşte, fie îl urăşti pe măsură. E cu adevărat paradoxal ce-ţi spun, dar se poate la fel de bine să-l iubeşti şi să-l urăşti în acelaşi timp. Am început să cred că Mara e singura care...

Dar se opri şi se duse să scoată nişte ziare dintr-un dulap. Jane aşteptă cu sufletul la gură ca Pat să-şi termine gândul, dar aceasta se mărgini să spună :

- Mergem?

Simţindu-se frustrată, Jane luă hotărârea de a o întreba ea însăşi pe Pat ce voia să mai adauge.

- Pat, ce s-a întâmplat cu Mara când a avut loc accidentul?

Pat se opri în pragul uşii şi se întoarse mirată spre ea:

- Cum? N-ai aflat? Mara era cea care conducea - umblă vorba că ar fi fost beată, dar acum mi-a ajuns la urechi o altă versiune: se zice că ar fi fost o problemă cu volanul. S-au făcut cercetări... bietul John a murit pe loc.

-John? întrebă Jane, şocată.

- N-ai avut cum să-l cunoşti, dar era o adevărată comoară. O adevărată tragedie! Nimic n-a putut şi nu-l poate consola pe Grant. îşi iubea foarte mult fratele. John Saxon era cu doi ani mai mare decât Grant, dar se înţelegeau de minune... în afară de cazul când venea vorba de Mara. Am auzit că o să se

întoarcă şi, aşa cum o ştiu eu, o să obţină ceea ce-şi doreşte, indiferent de mijloc. Lui Grant nu i-ar pica deloc bine să mă audă bârfind în halul ăsta, dar îţi spun ca să ştii : N-o pot suporta pe femeia asta. Hai să mergem!

între timp, Peter fusese chemat pentru o urgenţă, iar Pat se grăbi şi ea să ajungă la camera de gardă. Cu un gest al mâinii, îşi luă rămas-bun de la ei. David Muller îi conduse pe cei doi la maşină.

- Să nu uiţi ce mi-ai promis, Grant, le spuse el în timp ce maşina pleca.

Jane rămase tăcută până ajunseră pe şosea, impunându-şi să nu-i pună nicio întrebare sau să tragă vreo concluzie. Deşi nu ştia exact de ce, avea senzaţia că trecuse pericolul de a-l asalta cu reproşuri. Explicaţiile destul de amestecate pe care i le dăduse Pat o mai îmbunaseră. Chiar dacă nu arăta, probabil că în adâncul sufletului suferea foarte mult. Habar n-avea cum şi de ce se produsese tragedia sau ce rol jucase Mara în ea. Cu toate acestea, Grant Saxon îi stârnise compasiunea şi hotărî să nu se mai amestece în chestiuni care n-o privesc.

Cuvintele acestuia o dezarmară complet.

- Jane, aş vrea să-ţi mulţumesc şi să-ţi spun cât te admir pentru stăpânirea de sine de care ai dat dovadă mai devreme. Am văzut cât de surprinsă şi de furioasă ai fost şi, ca să fiu cinstit până la capăt, am fost eu însumi surpins de ceea ce am spus. N-aveam deloc intenţia de a face o asemenea declaraţie înainte de a vorbi cu tine. Dar când David a adus vorba despre faptul că duce lipsă de personal, am fost nevoit să intervin,

pentru că am văzut că îi vei accepta propunerea.

Cum Jane continua să tacă, Grant încetini pentru a o privi cu atenţie.

- N-ai de ce să fii furioasă, Jane. Te rog acum să vii să mă ajuţi la birou. Bart mi-a spus că vrei să lucrezi în domeniul pentru care eşti pregătită. Dincolo de asta, e foarte comod, pentru că e foarte aproape de casă. Am mare nevoie de asistenţa ta. Ce zici, Jane?

Iată-l pe Grant Saxon, cel atât de sigur pe el şi de stăpânit cerându-şi scuze şi implorând-o să vină să lucreze pentru el. Inima ei capitulă, deşi raţiunea îi spunea să fie prudentă.

- Nu mai sunt supărată acum, dar am fost la fel de furioasă pe cât erai tu de îndrăzneţ. Cu toate acestea, îţi accept explicaţia. Când vrei să încep munca?

- îţi mulţumesc, Jane Wheeler. îmi place că eşti atât de directă. Cât de repede vrei să fie?

- Poţi trimite după mine chiar mâine. Să port o salopetă?

- Grozav ! La şapte şi jumătate vei fi aşteptată, iar în privinţa salopetei, nu e nevoie. Biroul meu e curat.

Spunând acestea, acceleră din nou .

O conduse până la uşă şi-i mulţumi pentru companie. Jane stătu în faţa uşii până când zgomotul maşinii dispăru, apoi se duse în camera ei pradă unor sentimente foarte amestecate şi greu de definit.

Capitolul 4

Păsările ciripeau zgomotos când se întoarse în camera ei, după ce făcuse un duş. Jane deschise larg geamurile şi se aplecă în afară, trăgând adânc aer în piept.

Se întoarse şi-şi luă peria pentru a-şi pieptăna părul care adia în bătaia uşoară a vântului. Dimineaţa cea nouă şi strălucitoare îi dădea un sentiment de bună dispoziţie şi o făcea să se simtă puternică. Munca pe care urma s-o depună şi orice altceva mai presupunea aceasta nu i se părea grea. Se îmbrăcă şi ieşi din încăpere. Când ajunse în dreptul camerei mamei sale, bătu uşor în uşă înainte de a intra.

Elizabeth deschise ochii somnoroasă, pentru a se trezi apoi de-a binelea şi a deveni pe deplin conştientă de faptul că nu i se adusese ceaiul, iar că în faţa ei se afla fiica ei în carne şi oase, îmbrăcată într-un costum de birou şi nu în blugi şi tricou, aşa cum se întâmpla de obicei.

- Ce s-a întâmplat, draga mea? o întrebă mama ei, alarmată.

Jane îi zâmbi, ca pentru a o linişti.

- N-ai de ce să-ţi faci griji, mamă! Ai în faţa ta o fată cu un loc de muncă. Familia Saxon a obţinut un om de toată isprava, zise ea cu un zâmbet ştrengar. Sau, cel puţin, aşa sper. Mă duc să beau o ceaşcă de cafea, al cărei miros îl simt deja. Aştept pe cineva să vină să mă ia. Am trecut pe la tine să te anunţ. O să-ţi dau mai multe detalii diseară.

Se aplecă uşor pentru a-şi săruta mama care nu se dezmeticise încă, o atinse uşor pe obraz, după care dispăru din încăpere înainte ca aceasta să fi apucat să rostească

vreun cuvânt.

Unchiul lui Jane se afla în bucătărie, aşezat la masă. Adulmeca aroma de cafea. Când îşi văzu nepoata intrând, înălţă capul şi o privi mirat prin sprâncenele stufoase. Mirarea era determinată de ţinuta specială, neobişnuită a acesteia.

- 'Neaţa, Jane! Unde te duci, îmbrăcată aşa?

- Bună dimineaţa, unchiule Bart, răspunse Jane în timp ce-şi turna cafea într-o ceaşcă. îţi vine sau nu să crezi, mă duc la muncă.

- Ca să vezi! După câte se pare, şeful nu-şi pierde vremea.

Tonul din vocea acestuia era uşor ironic şi o deranjă. Aşadar,
unchiul ei considera că numai Grant Saxon putea s-o angajeze. Tare mult şi-ar mai fi dorit în clipa aceea să-i arunce în faţă că se angajase la spital sau în altă parte. Dar ieşise cu Grant cu o seară mai devreme, aşa încât raţionamentul lui era de înţeles.

- Evident că nu-şi pierde vremea. Aseară, aproape că am fost silită să accept. A declarat în faţa tuturor că sunt angajata lui. Dacă lucrurile nu s-ar fi petrecut atât de repede, iar el nu m-ar fi lăsat să cred că neacceptând l-aş fi pus într-o situaţie delicată, probabil că aş fi negat totul, iar acum aş fi lucrat pentru doctorul Muller, explică ea indignată.

Bart îi ascultă istorisirea trăgând din pipă, iar în clipa când aceasta îi povesti despre felul de a acţiona al lui Grant, nu se putu stăpâni să nu chicotească.

- înţeleg... Grant şi căile lui mai puţin ortodoxe de a acţiona. Loveşte repede şi, vrând-nevrând, te trezeşti că-i eşti

fidel, întrebându-te evident ce anume te-a lovit.

Jane oftă.

- Că bine zici! Acum, să vorbim despre sarcinile mele în această casă. Pot să le fac seara şi nu dimineaţa, ca până acum?

- O, nu-ţi face griji în privinţa asta. Am uitat să-ţi spun că am angajat un om de prin partea locului, priceput la toate. Flip Olivier e numele lui. E un fel de pelerin. Nu poate să stea locului, dar e bun la orice fel de muncă. Să vezi ce bine conduce tractorul pe ogor. Va veni de două ori pe săptămână pentru a a face muncile grele: curăţatul coteţelor găinilor şi porcilor, dar şi al grădinii. Nu e, oricum, genul de muncă pentru o fată.

- O, unchiule, nu mi s-a părut o muncă foarte grea. în afară de mirosul pestilenţial, evident, adăugă Jane zâmbind.

- Nu ţin neapărat să-l angajez temporar, dar se pare că îi place să-şi câştige existenţa în felul acesta: lucrează pentru toţi fermierii din zonă, iar fiecare îl plăteşte pe o perioadă anume.

în clipa aceea, o maşină se opri în faţa casei, iar Jane se ridică imediat şi se îndreptă spre Land-Rover-ul din care coborî un bărbat de culoare. îi salută politicos şi deschise portiera pentru a-i permite lui Jane să urce în maşină.

Când automobilul demară, Jane îi făcu unchiului ei cu mâna.

Tom, şoferul, conducea foarte bine. Pe măsură ce înaintau, Jane se simţea în continuare cuprinsă de acea stare de bună dispoziţie pe care o avea de dimineaţă. Nu peste mult

timp, ajunseră în faţa unei
clădiri înalte şi albe, în stil colonial.

Jane era destul de impresionată. îi mulţumi lui Tom când acesta îi deschise portiera pentru a coborî.

Apoi, se dădu înapoi cu câţiva paşi pentru a avea o perspectivă mai amplă asupra faţadei ţuguiate a clădirii.

- Tom, aici trebuia să ajungem? Să înţeleg că aceasta este casa domnului Saxon? Trebuie să ajung la birou.

- Da, doamnă, aceasta e casa domnului Saxon. Am primit instrucţiuni să vă conduc pe aici, zise el.

Arătă către un grup de clădiri albe cu acoperişuri roşii, situate ceva mai departe şi adăugă :

-Acolo sunt birourile celorlalţi, dar biroul personal al domnului Saxon e aici. Urmaţi-mă, vă rog !

Când ajunseră în faţa unor trepte care duceau spre o verandă, bărbatul se dădu într-o parte pentru a-i permite să păşească prima. Curând, se aflară în faţa unei uşi din stejar masiv.

Uşa se deschise ca prin minune şi în faţa lor apăru o femeie palidă căreia cu greu puteai să-i ghiceşti vârsta.

îndeplinindu-şi sarcina, Tom se retrase.

- Domnişoara Wheeler? Intraţi, vă rog! Sunt Minna Du Toit, menajera domnului Grant. M-a rugat să vă arăt biroul şi să vă aduc nişte ceai. Vine şi dumnealui imediat.

-Jane! Jane! auzi în urma ei.

Sandra dădu buzna pe una din uşi, iar Jane nici nu apucă bine să-şi dea seama ce se întâmplă că fetiţa se şi afla în braţele ei.

- Vai, cât mă bucur să te văd! exclamă fetiţa. Dar ce-i cu tine aici? Mergem la pescuit? Dar de ce nu eşti îmbrăcată în blugi?

- Sandra! interveni Minna Du Toit, desprinzând-o din braţele lui
Jane care de-abia mai putea să respire.

- Lasă-mă în pace! E prietena mea, Jane. Doar ţi-am povestit despre ea. Jane a venit să mă viziteze. îi stă foarte bine în costumul ăsta galben, nu-i aşa?

- Bună, Sandy! Mă bucur că îţi place cum m-am îmbrăcat. Sunt încântată să te văd, dar nu sunt în vizită. Am venit să lucrez, zise Jane zâmbind fetiţei foarte emoţionate.

- E o rochie foarte frumoasă, Sandy, dar asta nu înseamnă că trebuie să ai un asemenea comportament sălbatic. Bună dimineaţa, Jane! Sunt ferm convins că vrei să bei o ceaşcă de ceai după acest atac, zise Grant din pragul uşii.

- Bună dimineaţa, domnule Saxon, îi răspunse ea.

- Minna, o să servim ceaiul în birou. Sandy, du-te şi termină-ţi micul dejun. Poţi să stai de vorbă cu Jane la zece, când avem pauză. Asta, evident, dacă şi ea doreşte să-şi petreacă timpul liber în compania ta.

Sandy se lăsă cu greu convinsă să plece. Jane o asigură din priviri că vor sta de vorbă peste două ceasuri. Faţa fetiţei se lumină brusc.

Grant şi cu Jane trecură printr-un hol plin cu mobilă veche. Geamurile erau prevăzute cu jaluzele de culoare galben-portocalie care filtrau lumina soarelui.

O anumită atmosferă de eleganţă, dar şi de intimitate se

degaja din întreaga casă.

Văzând-o cât de atentă priveşte în jur, Grant se grăbi să spună :

- Dacă te interesează, Sandy îţi poate arăta restul casei mai târziu. E o casă foarte veche şi are câteva puncte de atracţie. Pe aici, Jane, zise el conducând-o spre uşa de la intrarea în birou.

Masa care îi era destinată se afla în faţa unei ferestre imense cu privire spre arbori, tufişuri şi un gazon foarte bine întreţinut. O maşină de scris zăcea pe o masă dintr-un colţ, iar dulapurile împânzeau toate colţurile.

- Acesta e biroul tău. Am venit mai devreme ca să fac puţină ordine. Domnişoara Ames era o secretară excelentă, dar cam dezordonată. Tocmai s-a căsătorit. Sper că n-ai asemenea gânduri, nu-i aşa? schimbă el brusc subiectul.

- Slavă Cerului, nu! zise ea, ridicându-şi privirea şi uitându-se în ochii lui.

- Foarte bine! răspunse Grant în timp ce se întorcea pentru a deschide un sertar.

Un teanc de dosare erau aşezate pe biroul ei.

- După ce-ţi bei ceaiul, uită-te prin astea şi compară cifrele aflate în tabele, ca să vezi dacă sunt aceleaşi. Am găsit câteva greşeli, dar asta nu mă miră, având în vedere starea de spirit a domnişoarei Ames. Nu ne permitem să avem greşeli de acest gen, aşa încât totul trebuie verificat în cele mai mici detalii. Crezi că o să te descurci?

- Bineînţeles, îi răspunse Jane în timp ce răsfoia foile primului dosar.

Era genul de treabă pe care ar fi putut să-l ducă la bun sfârşit fără nicio problemă. Nu la fel credea şi Grant, care o considera o neştiutoare şi o privea cu nelinişte.

Jane se aşeză pe scaun fără să mai spună nimic, neluându-l în seamă pe bărbatul aflat de cealaltă parte a mesei.

Grant o mai privi câteva clipe, după care se retrase la biroul lui şi se cufundă în muncă.

Peste două ore, Jane fu întreruptă din lucru în clipa când Grant se ridică brusc de pe scaun, schiţă un gest de lehamite şi spuse :

- Sper din tot sufletul ca domnişoara Ames să-şi strice luna de miere tot aşa cum a făcut cu dosarele mele. Asta ar merita! A sosit vremea ceaiului, Jane. O să petrecem o jumătate de oră la soare. Minna ni-l va aduce afară. Hai să mergem, zise el. Văd că ai făcut deja o treabă bună, adăugă el după ce-şi aruncă privirea asupra dosarelor de pe biroul ei.

Jane îl urmă afară şi se îndreptă spre locul unde o văzuse pe Sandy. Menajera o anunţă că adusese ceaiul.

Jane turnă din licoare în ceaşcă şi se aşeză confortabil pe un scaun de fier. îşi aruncă ochii asupra casei, întrebându-se cum se adapta Mara atmosferei de aici.

- Doica mi-a spus că pot să beau ceaiul cu tine dacă mă pieptăn şi mă spăl pe mâini, declară Sandy arătând radioasă două mânuţe curate şi un păr neted.

- E grozav, Sandy, zise Jane turnându-i micuţei ceai în ceaşcă.

Fetiţa avea chef de vorbă, mai ales după tot ce se

întâmplase de la
ultima lor întâlnire. Scoase din buzunar o foaie de hârtie împăturită în interiorul căreia se afla aripa unui fluture pe care o găsise printre arbuşti. începură s-o studieze.

- Cred că e vorba de un funigel înaripat, zise Grant, care-şi făcuse şi el apariţia. Va trebui să verificăm. S-ar putea să mă înşel. Jane, pune-mi şi mie, te rog, o ceaşcă de ceai!

Sandy îşi înfăşură comoara la loc şi se apucă să mănânce, tot mişcându-şi ochii de la unul la altul.

- E grozav! Sunt cu cei mai buni prieteni ai mei şi mănânc sandvişuri făcute de Minna, conchise ea mulţumită.

Jane zâmbi auzindu-i replica şi văzu că şi Grant avu aceeaşi reacţie.

- Nu peste mult timp, Sandy, va veni şi mama ta. O să fim mai mulţi prieteni de-ai tăi, găsi de cuviinţă să spună Jane, dar se opri uimită când o văzu pe copilă făcând ochii mari.

Mâinile îi tremurau în timp ce punea ceaşca de ceai înapoi pe farfurie.

- Da, aşa cred şi eu, bâigui fetiţa, grăbindu-se să plece.

Jane se întoarse uimită şi neliniştită cu faţa spre Grant.

- Am spus ceva care a supărat-o pe Sandy? îl întrebă ea cu şovăire. Credeam că ştie şi că va vorbi cu plăcere despre mama ei, îşi termină ea pledoaria pe un ton jalnic.

Grant îşi trecu mâna prin păr, vizibil iritat.

- Sandy ştie că mama ei urmează să vină, dar de fiecare dată când îi pomenesc numele, se îmbufnează. Nu înţeleg ce se întâmplă cu ea în ultima vreme. Totul sfârşeşte aşa cum s-a întâmplat mai devreme: cu o plecare bruscă. De parcă i-ar fi

teamă de ceva.

- îmi pare nespus de rău, zise Jane. Să mă duc după ea ? îl întrebă ea, făcând câţiva paşi şovăielnici.

Grant o prinse imediat de braţ.

- Nu, las-o singură! îi trece repede. Poate ieşi cu ea într-o plimbare după prânz. în calitatea ta de prietenă specială ai putea mai uşor să afli ce anume o supără, zise el ridicându-se de pe scaun. Acum, înapoi la lucru! Cu cât vei pune mai repede ordine în dosarele alea, cu atât mai bine va fi.

Jane îşi impuse să nu se mai gândească la comportamentul ciudat al lui Sandy, pentru a se concentra asupra sarcinilor pe care le avea de îndeplinit.

După o oră, Grant se ridică de pe scaun şi rosti :

- Eu mi-am terminat treaba aici. Ia-ţi o oră liberă la amiază. Minna

vă va aduce prânzul atât ţie, cât şi lui Sandy. O să mă întorc după-amiază. Dacă te duci cu ea în cameră, poate reuşeşti să afli ce anume o frământă. Ti-aş fi recunoscător dacă măcar ai încerca, adăugă el.

Jane încuviinţă din cap, după care începu să coboare treptele.

După ce mâncară, Jane o rugă pe Sandy să-i arate restul casei. Fetiţa răspunse cu entuziasm cererii ei şi porniră în periplu. Dormitoarele, în număr de şase, erau spaţioase şi frumos mobilate. Bucătăria era visul oricărei gospodine, iar cele două băi străluceau de curăţenie.

Camera lui Grant era austeră, dar patul era acoperit cu o cuvertură frumoasă din tweed. Era o cameră pentru o singură persoană.

Când pătrunseră în cel de-al treilea dormitor, Sandy se grăbi să iasă imediat ce o pofti pe Jane.

"Aceasta e camera Marei", cugetă Jane în sinea ei. Aruncă o privire asupra felului în care era mobilată încăperea, remarcând că totul era foarte feminin, de la nuanţele culorilor până la decoraţiuni.

- Hai să vedem acum camera ta, zise Jane închizând uşa de la dormitorul Marei. Fetiţa o pofti pe Jane în camera ei, cu zâmbetul pe buze.

- Camera mea e cea mai fainã, iar Grant mi-a promis că va fi a mea pentru totdeauna, chiar şi atunci când o să fiu foarte bătrână şi n-o să mai pot merge pe jos.

- De ce n-ar face-o? se miră Jane cu voce tare în timp ce admira carpetele de pe pereţi, pline cu animale şi perdelele

roz. Pot să mă întind puţin pe patul tău? Pare atât de confortabil, iar camera ta e cea mai grozavă dintre toate, spuse ea cu sinceritate.

- îţi place mai mult decât cea a Marei?

- Mult mai mult. Aici mă simt în largul meu.

Sandy se duse la dulap şi scoase de acolo o păpuşă.

- Aş fi vrut să fi fost mama mea, mărturisi fetiţa.

- De ce, comoară? o întrebă Jane pe un ton care voia să pară cât mai obişnuit. Mama ta e frumoasă şi te iubeşte foarte mult.

Sandy îşi strânse păpuşa la piept cu tandreţe.

- E foarte drăguţă şi cred că mă iubeşte, dar... continuă ea pe un ton ciudat, nu vreau s-o mai văd niciodată.

Jane se ridică de pe pat şi îngenunche în faţa fetiţei.

- Draga mea Sandy, sunt prietena ta şi mă doare să văd că ai ceva pe suflet, că te frământă ceva. Nu mă supăr dacă nu vrei să-mi spui despre ce e vorba. Uneori, te ajută să ai cu cine să vorbeşti. Vreau să te văd fericită.

- Eşti prietena mea cea mai bună, spuse fetiţa suspinând, dar nu pot mărturisi nimănui că mama i-a făcut ceva tatălui meu şi n-am s-o iert niciodată.

Disperarea cu care rostise aceste vorbe o făcu pe Jane să simtă o strângere de inimă. Oare ce se întâmplase? Ce văzuse sau auzise această copilă de era atât de nefericită?

îşi aminti că trebuie să-şi păstreze calmul şi de aceea i se adresă pe un ton potolit:

- N-are importanţă, draga mea. Nu trebuie să mai continui dacă nu vrei. Ce-ar fi să-ţi aranjezi părul şi să vii să stai cu

mine în birou în timp ce lucrez. Ia-ţi cu tine şi o carte frumoasă, da?

Sandy se ridică şi-şi şterse lacrimile cu dosul mâinii.

- Chiar pot veni în biroul tău? Grant nu m-a lăsat niciodată să intru acolo.

în sinea ei, Jane şi-ar fi dorit ca Sandy să fi spus "tata" în loc de Grant. Vocea ei trădase un sentiment adânc în clipa când îi dezvăluise parţial secretul şi când îl pomenise pe tatăl ei.

- Sunt sigură că de data asta nu se va supăra, o linişti Jane. Evident, dacă stai liniştită şi citeşti. Trebuie să te părăsesc, acum. Du-te şi ia-ţi o carte şi urmează-mă !

Ştia că încălca o regulă foarte strictă, dar nu-i păsa. Grant n-avea decât să se supere. Doar o rugase să încerce să stea de vorbă cu Sandy pentru a afla ce anume o frământă, chit că nu aflase mare lucru.

în timp ce se îndrepta spre birou, lui Jane îi trecu prin minte că suferinţa fetiţei era legată de părinţi. Oare cum ar putea ea, o străină, să sape mai adânc pentru a afla cauza primară, iar apoi să-i spună lui Grant ce descoperise? Era ceva foarte personal. I-ar vorbi lui Grant despre animozitatea lui Sandy pentru mama ei şi i-ar sugera să rezolve el însuşi problemele. Dar dacă ar face asta, s-ar afla într-o situaţie foarte delicată, iar Grant nu i-ar fi foarte recunoscător pentru că s-a amestecat în viaţa conjugală a altora.

Sandy îşi făcu în sfârşit apariţia în birou, iar Jane îi zâmbi şi-i arătă măsuţa la care să se aşeze.

Fetiţa era atât de pătrunsă de importanţa momentului,

încât uită cât de necăjită fusese mai devreme. Acum, pătrunsese într-un spaţiu interzis.

La ora patru după-amiază, Jane corectă ultima pagină. Ieşi din nou afară cu Sandy pentru a bea ceaiul.

După aceea, fetiţa începu să se joace cu Lemmy, iar Jane se întoarse în birou. Cu ce să-şi ocupe timpul? Să vadă dacă mai sunt şi alte dosare de verificat sau să nu întreprindă nimic în acest sens, de
teamă că şeful ei s-ar putea supăra?

Dilema fu repede rezolvată în momentul apariţiei Minnei.

- A telefonat domnul Grant şi mi-a spus că, dacă v-aţi terminat treaba, puteţi să vă petreceţi timpul cum doriţi. O să se întoarcă şi o să vă ducă acasă.

Menajera dădu să plece, dar Jane o opri:

- Numai puţin, îi spuse ea. Mulţumesc pentru mesaj. îmi puteţi spune cum anume să mă adresez dumneavoastră: cu domnişoara sau doamna Du Toit?

Femeia se întoarse din drum şi spuse:

- Doamna Du Toit. Soţul meu a murit în urmă cu mulţi ani, iar eu am devenit dădacă a domnişoarei Mara, pe când aceasta era copilă. Când s-a căsătorit, n-a vrut să... Domnul Grant s-a oferit să mă angajeze pe post de menajeră şi am rămas, conchise ea cu un zâmbet care-o întineri. Puteţi să-mi spuneţi Minna, dacă doriţi. Sandy mi-a spus "Toicky", aceasta fiind versiunea ei pentru Du Toit şi aproape toată lumea a adoptat-o.

Jane era pe deplin conştientă de faptul că nu era una de-a casei, de aceea era mai nimerit să nu i se adreseze atât de

familiar. Va aştepta să se cunoască mai bine. După toate aparenţele, îi era dedicată trup şi suflet lui Grant, iar Jane se întrebă cum se va comporta la apariţia Marei.

Faptul că nu-şi dusese mărturisirea până la capăt în privinţa conduitei Marei trăda, dincolo de reţinere, o mare durere.

După plecarea Minnei, Jane îşi curăţă biroul cu o soluţie, şterse praful de pe dulapuri, de pe pervazul ferestrei, închise uşa în urma ei şi ieşi să se plimbe prin grădină.

Când zări Land-Rover-ul apropiindu-se, inima începu să-i bată cu
putere.

Trebuia neapărat să nu se mai lase subjugată de acest bărbat. Cu atât mai mult cu cât totul era zadarnic.

- Bună, Jane, o salută el când se apropie. Ai terminat treaba? Sper că ai reuşit să pui totul în ordine, iar eu o să pot, în sfârşit, să trag nişte concluzii.

Oare i se părea, sau vocea lui trăda puţin sarcasm?

- Mai distrează-te puţin, pentru că vreau să fac un duş, adăugă el în timp ce urca scările.

Cuvinte banale! Asta e tot ce a găsit de cuviinţă să-i spună. Jane ridică din umeri cu tristeţe. Era evident că secretarele nu se bucurau de prea mare trecere în ochii lui. Se îmbătase cu apă rece. Totul fusese o plăsmuire a minţii ei. între ea şi acest bărbat nu puteau fi spuse lucruri profunde.

Când dădură să plece, Sandy îşi făcu apariţia ca prin minune şi începu să-l implore pe Grant:

- Te rog, Grant, ia-mă şi pe mine cu tine!

- Sigur, dulceaţă, dar du-te mai întâi şi spune-i lui Toicky, o îndemnă el în timp ce o urmărea cu privirea cum se năpusteşte în casă. Când stă pe bancheta din spate, i se pare că e Miss Univers. Nu se aşază niciodată lângă mine, şoferul ei. Copiii au o imaginaţie foarte bogată.

" La fel stau lucrurile şi cu unii adulţi", îşi spuse Jane în sinea ei.

Sandy se aşeză ca o regină pe bancheta din spate a maşinii. După ce Grant îi deschisese portiera, aceasta îi adresă un "Mulţumesc" regesc.

Când ajunseră la reşedinţa familiei Wheeler, Grant se duse să vadă ce face Bart, iar Jane şi Sandy merseră în casă pentru a vedea cum merge "Operaţiunea Tricotat". Elizabeth îşi ridică privirea şi le întâmpină cu un zâmbet.

- Toate cele bune, mamă! Ţi-o prezint pe prietena mea, Sandra Saxon. Aceasta e mama mea, Sandy.

Sandy aproape că se lipise de Jane şi spuse sfioasă:

- îmi pare bine de cunoştinţă, doamnă Wheeler.

- Bună, Sandra! Ia uită-te la acest model frumos. Deocamdată mă antrenez numai, dar nu crezi că e interesant să vezi cum capătă contur o haină?

Jane o prinse cu afecţiune pe mama ei de umăr şi o întrebă :

- Cât de multe exemplare aţi făcut astăzi?

Elizabeth râse şi o luă pe micuţă de mână. Gestul acesta fu de natură s-o ajute pe Sandy să-şi depăşească timiditatea şi să se ducă să vadă modelul.

- Nu stăm prea bine cu producţia pe ziua de astăzi, zise

Janet de pe verandă. Avem nevoie de timp până vom reuşi să ne obişnuim cu maşinăria asta. Cafea pentru doamne, strigă din nou Janet.

Când ajunseră pe verandă, mătuşa Janet se grăbi s-o întrebe pe Sandy:

- Cum te distrezi în vacanţă, draga mea?

- Grozav ! îi răspunse aceasta.

Tony şi Mick, adevăraţi experţi în detectarea mirosului de mâncare, îşi făcură apariţia, plini de praf şi obosiţi, din cine ştie ce excursie misterioasă. O întâmpinară pe Sandy în felul acela condescendent, atât de specific băieţilor. Nu peste mult timp, ieşiră toţi trei afară. Rămase singure, cele trei femei se simţiră în largul lor şi putură să vorbească fără ocolişuri despre problemele care le frământau.

în cele din urmă, apărură şi Bart cu Grant. Janet îl invită pe acesta din urmă să rămână la cină.

- Mulţumesc, Janet, dar nu în seara asta, declină el invitaţia. Au fost unele turbulenţe la blocul şase şi, după câte se pare, cauza acestora este ţiganul acela pe nume Olivier. Fii cu ochii pe el când vine, îl sfătui el pe Bart, iar îndată ce-şi termină treaba, trimite-l imediat de aici. Ai grijă să stea departe de casă, adăugă el privind-o pe Jane.

Bart văzu încotro priveşte şi se grăbi să spună:

- îl cunosc pe Flip... l-am mai angajat şi o să fiu cu ochii-n patru.

Grant se ridică, pregătindu-se să plece.

- Nu sunt prea încântat de faptul că o să lucreze aici. Cred că a sosit vremea să-l trimitem la plimbare. Jane, însoţeşte-

mă, te rog, până la maşină. Vreau să-ţi dau câteva instrucţiuni pentru mâine.

în timp ce se îndreptau spre ieşire, Grant îi prezentă succint despre ce e vorba:

- Mâine n-o să apar la birou, dar am să-ţi las o listă cu ceea ce trebuie să faci. Trebuie să mă ocup de o mulţime de alte lucruri. Apropo, ai reuşit să afli ceva de la Sandy?

Jane roşi la faţă. Grant aşteptă un răspuns, deşi observase starea de confuzie care-o cuprinsese.

- Haide! o încurajă el, prinzând-o de umeri. Nu poate fi atât de greu. Din câte-mi dau seama, ai reuşit să afli ceva. Dă-i drumul!

Roşeaţa din obraji fu înlocuită de paloare.

- Păi... n-am aflat mare lucru. A mărturisit că mama ei a făcut ceva şi că n-o va ierta niciodată.

- A spus Sandy că n-o va ierta pe Mara pentru ceva ce aceasta a săvârşit? Ce anume? o întrebă el, strângând-o de umăr.

- Grant, mă doare! zise ea, ridicându-şi privirea. E o problemă de familie, iar eu n-am de gând să mai spun altceva sau să mai aflu ceva. Sandy ţine foarte mult la tine şi, dacă te porţi cu ea frumos, va vorbi şi-ţi va dezvălui care sunt problemele ei.

Cu mâinile în buzunare, Grant rămase nemişcat o bună bucată de timp, privind în gol. Expresia feţei sale era inflexibilă. Jane simţi un ghimpe în inimă, iar în clipa când acesta îşi întoarse din nou privirea asupra ei, se simţi uşurată.

- Ştii mai mult decât mi-ai spus. Dar nu vrei să-mi spui mai

mult, nu-i aşa? îţi admir reticenţa, dacă e vorba de un subiect delicat. îmi cer scuze dacă te-am implicat într-o problemă spinoasă de familie. Nu trebuie să mai spui sau să mai faci nimic. Am să încerc să abordez chestiunea cu Sandy în modul cel mai blând cu putinţă. Nefericirea şi tulburarea care se citesc pe chipul tău mă fac să nu mă mai comport ca un om cu morală.

Spunând acestea, îşi puse mâinile în jurul gâtului ei şi o sărută.

Năucită de un asemenea gest, tot ce făcu fu să constate că buzele acestuia sunt foarte reci. Curând, se lăsă purtată de intensitatea sărutului şi-i răspunse cu aceeaşi patimă.

Când se opriră, Grant o privi în ochi şi-i spuse:

- Un adevărat vulcan în fierbere, iată ce am descoperit în seara asta.

Jane se îmbujoră, iar felul derizoriu în care Grant rostise aceste cuvinte o ajută să revină cu picioarele pe pământ. îşi recăpătă stăpânirea de sine şi spuse pe un ton indolent, neluând în seamă roşeaţa din obraji. îi zâmbi în modul cel mai fermecător cu putinţă, chiar dacă furia şi frustrarea o rodeau pe dinăuntru.

- Nici tu nu te-ai descurcat prea rău, dragule. Spune-mi, te rog,
renunţi întotdeauna atât de uşor la principiile tale de morală? Ce bacşiş gras primeşte o fată pentru că împărtăşeşte secrete de familie?

Expresia feţei lui Grant deveni şi mai intensă. Puse o mână pe portieră şi-i aruncă:

- Gras, ai spus? Vai, ce cuvânt trivial ! Va trebui să mărim secretele de familie. Cu cât sunt mai mari secretele, cu atât mai grase vor fi bacşişurile. începutul e mai mult decât promiţător, iar viitorul se anunţă strălucitor.

Intră în maşină, porni motorul şi-i deschise uşa lui Sandy, care-şi făcuse între timp apariţia :

- Haide! Ţi-a plăcut vizita asta, nu?

- Da, Grant. Pa, Jane! Ne vedem mâine?

- Desigur, Sandy, reuşi Jane să spună în cele din urmă. Asta, dacă îmi va fi asigurat transportul, adăugă ea privindu-l pe Grant.

Expresia feţei acestuia se îmblânzi.

- Da, transportul e asigurat. Presupun că reuşeşti să obţii întotdeauna ceea ce-ţi doreşti. Păcat că nu te vei bucura de compania mea prea curând. Munca e înaintea plăcerii. Cu bine !

Jane privi furioasă cum maşina se îndepărtează. Şi odată cu ea şi cel care o conducea, şoferul atât de îndrăzneţ şi de sigur pe sine.

Capitolul 5

Jane se opri să culeagă o roşie chiar de pe arac. Roşiile luate direct de pe ogor erau foarte gustoase. Văzu că acestea erau udate şi încercă să-şi dea seama din ce direcţie erau făcute irigaţiile. Un bărbat care se sprijinea cu mâinile de cazma stătea şi se uita la ea cu insolentă admiraţie. Brusc, Jane se simţi cuprinsă de frică, dar nu se lăsă pradă şovăielii. Trebuia să ajungă pe cealaltă parte a şoselei, deoarece de acolo urma s-o ia maşina pentru a ajunge la birou. Lui Jane îi plăcea foarte mult să se plimbe dimineaţa printre copaci şi zarzavaturi.

Flip Olivier îşi duse mâna la pălărie pentru a o saluta.

- Bună dimineaţa, domnişoară.

- Bună dimineaţa, domnule Olivier, îi răspunse ea, privindu-l fix.

Probabil că acesta era bărbatul despre care se discutase în urmă
cu două zile, se gândi ea.

- Roşiile sunt foarte bune anul ăsta, nu-i aşa? Probabil că aţi aflat cine sunt. încântat să vă cunosc, domnişoară Jane. Vă place la noi?

- Foarte mult, mulţumesc.

Cu aceste vorbe, Jane consideră că discuţia e terminată şi că poate merge liniştită mai departe. Bărbatul se postă în calea ei cu insolenţă şi spuse :

- Pământul dă roade dacă ai apă pentru irigaţii, dar în ultimii ani a fost secetă.

- Aşa este, încuviinţă ea. E mare nevoie de ploaie. Unchiul

meu spune că atunci când se formează ceaţă în munţi, se va schimba vremea, adăugă ea privind în zare.

Bărbatul îşi îndreptă privirea spre direcţia în care arăta ea.

- Pare promiţător. Să sperăm că va ploua în curând.

în depărtare, se auzi motorul unei maşini, iar Jane îi zâmbi lui Flip. De fapt, se simţea foarte uşurată că va pune capăt astfel acestei conversaţii.

Tom o întâmpină cu un zâmbet până la urechi şi imediat maşina demară.

Grant nu se afla la birou. Era a treia zi când lipsea. Nu se mai văzuseră din seara aceea când o adusese acasă şi o ironizase cu privire la sărutul-bacşiş. îi lăsa în fiecare dimineaţă o listă cu sarcinile pe care le avea de îndeplinit, aşa încât nu dispăruse fără urmă. De fiecare dată când ajungea la serviciu, Jane se simţea uşurată că nu-l găsea. Cum să te comporţi cu un şef care te-a sărutat, iar apoi te-a ironizat?

Cu toate acestea, recunoştea în sinea ei că îi simţea lipsa. Prezenţa lui era cu adevărat fermecătoare. Tare mult ar mai fi vrut să se dueleze cu un asemenea bărbat care se juca cu sentimentele ei.

Cea mai bună strategie ar fi fost să nu ia în seamă felul în care se comportă cu ea. Era un egoist. Un bărbat care nu se gândea decât la el.

Dar sărutul acela nu fusese atât de respingător, chiar dacă nu însemnase nimic pentru niciunul dintre ei. Grant era obişnuit să flirteze cu oricine. Cu sora cea blondă de la spital, lucrurile stătuseră întocmai. Ridicase aceea vreo obiecţie?

Jane văzu că a făcut o greşeală în timp ce scria la maşină.

Se opri pentru a face corectura de rigoare şi încercă să-şi alunge din minte alte gânduri pentru a se concentra asupra muncii pe care o avea de îndeplinit. Dacă va continua în ritmul acesta, va fi concediată.

La prânz, gândurile îi zburară totuşi la Grant. Oare descoperise care era problema ce o frământa pe Sandy?

în ultima vreme, fetiţa era lipsită de energie, nu avea poftă de mâncare şi de fiecare dată când i se permitea, stătea în preajma lui Jane.

Oare Grant fusese prea aspru cu ea sau îi era pur şi simplu dor de el? Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Sandy spuse:

- Grant e atât de obosit seara când vine acasă, ştii are milioane de... cum le spui oilor acelora care stau în văile munţilor şi par nişte stane de piatră. Trebuie să meargă foarte mult până ajunge la ele, iar seara trebuie să se întoarcă pentru a sta cu mine.

- Oi merinos. Zici că are milioane, Sandy?

- Ei, nu chiar milioane, dar oricum foarte multe. Stau la marginea pădurii. în vacanţa viitoare, mi-a promis că mă va duce acolo. Cel puţin o săptămână. O să avem unde să ne scăldăm şi o să putem şi pescui. Vii în după-amiaza asta cu mine să călărim? Ţi-l dau pe Dicky. E bătrân şi sunt sigură că n-o să te arunce din şa. Tony şi Mick spun că pentru ei e o mârţoagă.

- Aşa o fi pentru ei, zise Jane râzând, dar pentru mine e tocmai bun.

încercă să nu mai vorbească despre cai şi echitaţie, un sport care

n-o prea entuziasma, deoarece nu stătea prea bine în şa.

- Ca să fiu cinstită, am foarte mult de lucru astăzi, aşa încât am să te refuz, dar poate că am să vin să-ţi văd caii înainte ca Tom să mă ducă acasă.

- Sunt foarte supărată pe Grant, decretă fetiţa.

Jane avu o strângere de inimă, dar preferă să tacă, uitându-se la
ea.

- Sunt foarte supărată pe el pentru că îţi dă de lucru pentru întreaga zi şi de aceea nu putem să mai mergem la pescuit.

- O, draga mea Sandy, îmi pare rău să aud asta, dar chiar dacă n-aş fi lucrat aici, aş fi lucrat în altă parte. Aşa că, te rog, nu fi supărată pe el. Dar să ştii că sunt liberă sâmbăta şi duminica. Weekend-ul ăsta sunt liberă, iar şcoala începe abia marţi. Ce-ar fi să facem un plan? întreb-o pe Toicky dacă poţi veni cu mine în această după-amiază. Eu sau unchiul Bart te vom aduce acasă cu maşina. O să mergem să pescuim şi să ne scăldăm. Sunt convinsă că Grant nu se va supăra.

- O, da! Toicky o să mă lase, exclamă fetiţa, entuziasmată.

- Atunci, mănâncă toată salata, ca să nu aibă nimic de zis.

Menajera se ivi chiar în clipa aceea, iar Jane hotărî să-i pună
întrebarea.

- Cu o singură condiţie, îi răspunse aceasta, Sandy trebuie să termine de mâncat tot ce e în farfurie.

Aruncându-şi ochii asupra fetiţei care aproape răsese totul din farfurie, Minna îşi dădu seama că Jane o prevenise deja pe

Sandy.

Minna o privi pe Jane aprobator.

- Trebuie să dormi puţin după masă. Dacă domnul Grant nu se întoarce până atunci, am să-i spun unde eşti, adăugă menajera.

- Mulţumesc, doamnă Du Toit. O să am grijă de ea şi o s-o aduc înapoi acasă. Nu e nevoie ca domnul Grant să vină după ea sau să trimită pe cineva.

- Bine, domnişoară.

- Aş vrea s-o iau pe Sandy şi sâmbătă, dacă se poate...

- O, am uitat să vă spun că aţi primit un mesaj de la doctorul Davis. Acesta m-a rugat să vă reamintesc că sâmbătă vrea să vă invite la dans. Dincolo de asta, nu cred că se cuvine s-o luaţi pe Sandy sâmbătă, zise Minna cu ezitare.

- Păi, de ce, Toicky? o întrebă fetiţa cu nelinişte în glas.

- Ştii prea bine că vineri sau sâmbătă va sosi mama ta. De asta nu poţi pleca.

- La naiba! exclamă Sandy, aruncând furculiţa în farfurie.

- Sandra! E foarte urât gestul tău! spuse Toicky şocată.

- Dar am dreptate să fiu furioasă! N-o să mă ducă la pescuit pentru că soarele arde, iar furnicile o vor pişca şi...

- Ajunge, domnişoară! Mama ta nu te-a văzut de mult şi va dori să-ţi petreci timpul cu ea cât e aici.

Dar Sandy o ţinea pe-a ei.

- Tot ce-o să facă va fi să mă sărute. După aceea, se va ţine scai de Grant.

- Sandy, sunt sigură că te înşeli în privinţa atenţiei pe care ţi-o acordă. Cât despre faptul că se ţine scai de Grant, e

normal să se întâmple aşa. Doar îl vede la fel de puţin ca şi pe tine, zise Jane, dar în sinea ei lăsă să-i scape un "La naiba!", asemănător celui rostit cu voce tare de Sandy, la gândul că Mara va sosi în curând.

Chipul fetiţei se întunecă şi spuse cu voce joasă :

- Lemmy spune că pentru o mamă un copil e "sânge din sângele ei şi carne din carnea ei". Dacă e aşa, de ce de fiecare dată când vine încuie uşa biroului şi nu-mi dă voie să intru? Seara când stau pe verandă mă trimite la culcare, iar ea se îmbracă cât se poate de frumos şi ce... ce i-a făcut...

îşi duse mâna la gură, ca şi cum ar fi spus prea mult.

Jane veni imediat lângă ea.

- Linişteşte-te, draga mea. Probabil că mama ta va fi obosită după călătorie, aşa încât o să-l întreb eu însămi pe Grant dacă poţi să-ţi petreci sâmbăta cu mine. Seara o să ies cu Peter Davis la club, dar am să-mi petrec întreaga zi cu tine.

Jane o privi pe Minna, aşteptând să fie contrazisă de aceasta. însă menajera se uita când la una, când la alta şi schiţă un gest neputincios:

- E responsabilitatea dumneavoastră, domnişoară.

Zicând acestea, se întoarse şi se îndepărtă mormăind:

- Nici nu ştiţi ce vă aşteaptă.

Jane se întoarse cu faţa spre fetiţă pentru a-i vorbi, încercând să-şi ascundă uimirea provocată de felul în care aceasta detectase că Mara are ochi numai pentru Grant, precum şi de privirea ciudată pe care i-o aruncase Minna.

- Sandy, nu vreau să te mai văd aşa. O să te îmbolnăveşti şi n-o să mai poţi merge cu mine la pescuit după-amiază. Du-

te şi odihneşte-te, iar când o să ne bem ceaiul o să stabilim exact cum ne vom petrece vremea: la pescuit sau la înotat. De acord?

- Da, Jane, zâmbi Sandy printre lacrimi.

Acum chiar că încurcase de tot iţele ! Maşina de scris nu reuşea să ţină ritmul cu gândurile ei. îşi făcuse deja o părere proastă despre Mara Saxon, ceea ce nu era cinstit. Poate că mama lui Sandy era o persoană foarte de treabă şi poate că avea o explicaţie foarte clară despre ceea ce fetiţa numea "ce i-a făcut lui tati". Câteodată, copiii se comportă foarte ciudat, mai ales cei care sunt singuri la părinţi. Poate că nu era vorba decât de gelozie. Sau poate că neînţelegerea dintre părinţi căpătase în mintea ei proporţii uriaşe, iar acum dădea întreaga vină pe mamă.

Grant Saxon, în pofida rezervei de a aduce vorba despre Mara, cât şi în pofida faptului că flirta cu alte femei, pesemne că se bucura de sosirea acesteia.

Jane simţi un ghimpe în inimă închipuindu-şi cum va fi primită Mara...

Reunirea aceasta nu avea nicio legătură cu ea. Era o străină, atâta
tot!

Atunci, oare de ce se uita cu un aer absent pe fereastră, ca şi cum ar fi aşteptat ca durerea să-i treacă de la sine?

- Haide, Sandy, să ne scufundăm pentru ultima dată! o îndemnă Jane.

Peste câteva clipe, fetiţa veni din nou în apă. Hotărârâ să înoate cu spatele, pentru a avea soarele de partea lor. Din

păcate, acesta era umbrit de două stânci de care se lovea apa înspumată. Tony şi Mick râdeau, deoarece credeau că nu vor fi prinşi din urmă. Din păcate pentru ei, fetele fură mai brave, iar ei fură nevoiţi să se recunoască învinşi.

Ochii lui Grant Saxon se întunecară în clipa când o privi cum
înoată în apă. Jane îl observă şi-i aruncă o privire languroasă.

Deveni foarte încordată în clipa când privirile li se întâlniră. Se simţea ca fermecată de el.

Se rupse din vraja care o cuprinsese şi ieşi din apă. Grant mai rămase pironit locului câteva clipe, de parcă şi el ar fi fost vrăjit, după care se duse să-i aducă un halat.

După ce se înfăşură în halat, Jane îşi căută cutia cu ţigări.

- Domnişoara Wheeler e absolut fantastică. E un lucru care trebuie ştiut. Cu câteva minute înainte, ochii tăi păreau aceia ai unei pantere, iar acum n-a mai rămas nimic. Ce păcat! Totul era atât de promiţător.

- Cum poţi recunoaşte un suflet poetic studiind exteriorul? întrebă ea pe un ton detaşat.

- Studiul trebuie să meargă în profunzime, pentru a descoperi adevărata valoare. Te deranjează înfăţişarea mea exterioară? E prea aspră, prea austeră? Nu te opri la ea, ci caută în profunzime, în adâncul sufletului, iar eu...

- Nu mă deranjează deloc! îl întrerupse Jane. Ne-am simţit foarte bine în apă, iar Sandy e o înotătoare foarte bună. Cine a învăţat-o să înoate? Ţi-a spus Minna că mă voi duce să-i văd casa? Am reuşit să termin teancul acela de dosare pe care mi l-ai lăsat. Te-ai întors devreme astăzi. îi dai voie lui Sandy să

petreacă ziua de sâmbătă cu mine?

- S-o luăm pe rând, zise Grant vârându-şi din nou mâinile în buzunare. Sunt de acord cu tine că apa e grozavă. Da, Minna mi-a spus. Ai remarcat într-adevăr foarte bine că m-am întors mai devreme. Sâmbătă... da, cred că se poate. Dar nu te duci la cumpărături şi la coafor, ca să te pregăteşti pentru petrecerea care
are loc seara?

- Părul mi-l aranjez singură, iar cumpărături nu fac, zise ea cu şovăială în glas. M-am gândit că mama ei ar putea fi deranjată dacă lipseşte... Adică...

- înţeleg unde baţi, dar nu cred că pe Mara o va deranja în mod deosebit. Va sosi cel mai probabil vineri şi se va duce în oraş la un salon de frumusețe, nepricepându-se aşa de bine ca tine la lucruri de genul ăsta. Un model se adresează unui profesionist în situaţii de acest gen. Să nu te superi, deoarece nu-ţi criticam îndemânarea, ci făceam numai o constatare. Unde rămăsesem? A, da! Sandy poate veni fără nicio problemă sâmbătă la tine.

- Mulţumesc, Grant.

Probabil va fi mai mult decât încântat să rămână singur cu soţia
lui.

- Mătuşa ta m-a invitat la cină în seara asta, aşa încât am s-o duc eu pe Sandy acasă.

- O! exclamă Jane.

Aşadar, va trebui să-i suporte prezenţa întreaga seară.

Soţia lui va sosi peste puţin timp, iar Grant va avea ochi şi

urechi numai pentru ea.

La masă, Grant fu cum nu se poate mai curtenitor cu toată lumea, în afară de ea.

Elizabeth era foarte emoţionată de atenţia pe care acesta i-o acorda, aşa încât Jane nu încercă să-i schimbe părerea despre el, deoarece era o luptă dinainte pierdută.

în mod surprinzător, seara aceea fu foarte plăcută. Sandy propuse ca fiecare dintre ei să povestească o întâmplare palpitantă sau memorabilă, al cărei protagonist fusese.

Grant îi ceru lui Jane să povestească o întâmplare romantică, dar aceasta nu-l luă în seamă şi spuse:

- Nu încerca să te eschivezi!

Sunt convinsă că şi tu ne poţi povesti un episod periculos sau romantic din viaţa ta.

O tăcere neobişnuită se lăsă în încăpere. Râsetele se stinseră toate, deoarece Grant se încruntă. îi oferi o ţigară lui Bart, după care spuse :

- Aventurile mele sentimetale nu pot fi ascultate de oricine, iar viitorul îmi va oferi momente şi mai glorioase. Sunt sigur de asta.

îşi consultă ceasul şi adăugă :

- A trecut de mult vremea de când trebuia să te culci, Sandy. Astăzi, am vorbit la telefon cu cei de la spital. Apropo, David Muller îţi transmite complimente şi speră să te vadă sâmbătă la club. Veniţi cu toţii?

- Desigur, răspunse Bart.

Toată lumea o să fie acolo. Femeile vor purta toalete frumoase, iar bărbaţii vor avea de unde alege.

- O să vii şi tu? îl întrebă Janet pe Grant.

- Dacă soseşte Mara până atunci, sigur o să vin. Ce face Olivier?

- Până acum, totul a mers bine.

Jane nu pomeni nimic de faptul că se întâlnise cu el pe câmp. Nu era treaba lui Grant Saxon, iar bărbatul se comportase politicos, chiar dacă privirea aceea i se întipărise în minte şi-i dădea fiori de câte ori îşi aducea aminte de el.

Grant şi Sandy mulţumiră pentru masă şi plecară.

Ziua de vineri trecu fără ca nimic semnificativ să se fi întâmplat. Asta chiar dacă Jane ciulea urechile la fiecare maşină care trecea pe drum. Dar în pofida curiozităţii ei, îşi dorea din tot sufletul să plece acasă înainte de sosirea Marei Saxon.

Grant nu-şi făcuse apariţia în timpul dimineţii, ajungând abia la prânz. La birou, se uitase absent pe câteva din dosarele pe care le avea pe masă, după care dispăruse pentru o bună bucată de vreme.

Minna o reţinuse pe Sandy ocupată în bucătărie, cu pregătirea unei prăjituri. La ceaiul de după-amaiză, fetiţa venise triumfătoare cu o tavă plină cu plăcintă. Jane o lăudase foarte mult pentru plăcinte, chiar dacă acestea aveau o formă neobişnuită. Grant lipsea în continuare.

După-amiază, Grant şi Tom, şoferul, plecară de acasă. Grant flutură mâna în semn de rămas-bun.

Jane se frecă la ochi, nevenindu-i să creadă că e adevărat. Un bărbat care se ducea să-şi ia soţia să se comporte în acest fel!

în drum spre casă, încercase din răsputeri să nu se mai gândească la asta. Un sentiment copleşitor de tristeţe pusese stăpânire pe ea.

Când intră în casă, telefonul suna. Era Peter Davis.

- Bună, Jane! Ce faci?

- Mulţumesc, bine. Dar doctorul nostru ce face?

- Păi... taie şi coase de zor. Parcă întrega populaţie a Bantu-ului s-a vorbit să se accidenteze tocmai acum. Rezultatul e o mulţime de oase rupte şi de anatomii dislocate. Pot să jur că fac toate astea numai pentru ca medicul să nu-şi iasă din mână şi să nu care cumva să-i zboare gândurile la o anume fată. Că tot veni vorba despre această fată, cum îşi petrece ea timpul liber? Te-a folosit Saxon pe post de sclavă? Ai primit mesajul meu de la Toicky?

- Da, am primit mesajul, deşi mă îndoiesc că vei reuşi să vii cu toate problemele pe care le ai pe cap.

- Toate aceste operaţii pot să aştepte până mâine. La şapte fix o să fiu la uşa ta.

- Bine, doctore. O să fiu gata. Mă întreb dacă mă vei recunoaşte sau va trebui să port un trandafir roşu în gură ca să mă identifici, zise Jane râzând.

- Te-aş recunoaşte dintr-o mie, dulceaţă! îi declară Peter încrezător.

- O, ce perspectivă! N-am de gând s-o iau în considerare. Ştii, Peter, toată familia mea merge la club. Ce-ar fi să vin cu ei, iar pe tine să te scutesc de un drum până aici?

- în niciun caz, frumoaso. Chiar vrei să-mi răpeşti această plăcere? O, Doamne! Mă cheamă şeful de urgenţă. Trebuie să

închid. Pa! Ne vedem mâine, zise el punând brusc receptorul în furcă.

Sandra veni dis-de-dimineaţă în sâmbăta aceea, dotată cu undiţă şi cu momeală pentru peşti. Jane îi mulţumi lui Tom pentru că o adusese pe fată, iar după aceea o chemă pe Sandy în bucătărie, ca să pregătească sandvişurile pentru ieşirea lor. Mirosul de pâine proaspăt coaptă, de şuncă şi de roşii îi stârni pofta de mâncare. Acasă nu mâncase, deoarece era prea emoţionată pentru ce urma să se întâmple în ziua aceea, recunoscu ea. Jane o pofti la masă.

Bart luase deja micul dejun şi plecase, iar Janet, Elizabeth şi băieţii se îmbrăcau, aşa încât cele două fete erau singure în bucătărie.

în timp ce întindea unt pe pâine, Jane puse întrebarea care nu-i dădea pace de la sosirea fetei:

- A fost foarte bine că te-a adus Tom. Ajungem mai devreme la apă. A sosit mama ta?

Sandy muşcă din felia de pâine cu unt şi spuse :

- Mara, adică mama, a venit aseară la cină şi a fost bucuroasă că

mă vede. Spune că arăt mai bine şi că nu mai sunt atât de slabă. N-am să fiu niciodată la fel de frumoasă ca ea, deşi nu cred că... reflectă ea. Am fost foarte politicoasă, pentru că Grant mi-a spus că aşa trebuie să fiu. A stat de vorbă cu mine aseară şi m-a întrebat dacă mă nelinişteşte prezenţa ei.

în tăcerea care se lăsă după aceea, Jane o întrebă :

- I-ai spus ce anume te nelinişteşte?

- Nu, nu i-am spus, dar a fost foarte drăguţ cu mine şi mi-a spus să am încredere în el şi să-i vorbesc când o să mă simt pregătită. Mi-a mai spus că probabil nu puteam să judec, deoarece nu ştiam unele lucruri. Trebuie să fiu sigură de... de...

- De fapte, îi termină Jane propoziţia.

- Da, asta e! Trebuie să fiu sigură, înainte de a gândi lucruri urâte despre cineva. Dar ştii, nu pot să spun nimănui ce-am auzit, pentru că e groaznic şi, continuă ea plecând privirea, am tras cu urechea.

- Chiar aşa, Sandy?

- Da, dar am auzit... ce-am auzit.

- Bine, Sandy. Te-ai comportat frumos, iar asta e minunat. Sunt mândră de tine. Ar cam fi vremea să plecăm. Timpul nu stă în loc. Soarele străluceşte sus pe cer, iar eu vreau să prind mult peşte astăzi.

O luară pe scurtătură, prin grădina de zarzavaturi şi prin lucernă. Pe Jane o trecură fiorii când îl văzu pe Flip Olivier ridicându-se în picioare pentru a se uita la ele cum trec.

Petrecură ziua cum nu se poate mai bine. Bucuria lui Sandy fu fără margini când reuşi să prindă patru peştişori, iar

Jane îşi arătă încântarea de a fi prins un peşte tocmai în clipa când, datorită soarelui, aţipise.

Soarele apărea pe cer aidoma unei imense mingi portocalii când
ajunseră acasă. Nu peste mult timp sosi şi Tom, aşa încât cei doi plecară, iar Jane intră în casă, ca să se pregătească pentru petrecere.

Când coborî scările în ţinută de seară, toată lumea o privi aprobator. Pielea i se bronzase, iar îmbrăcămintea scotea în evidenţă tocmai acest aspect. Cerceii se potriveau cu ochii. Sandalele aurii măreau efectul întregii ţinute.

Curând, sosi şi Peter în maşina lui sport, iar Jane îi aprecie dintr-o privire ţinuta. Bart îl invită să bea ceva cu el înainte de plecare. Doctorul era fermecat de felul în care arăta cea care urma să-i fie parteneră în acea seară.

Copacii care se aflau în jurul clubului erau plini de luminiţe colorate, iar gazonul era foarte bine întreţinut. Un chelner aduse scaune. Jane îi puse din priviri o întrebare lui Peter. Voia să stea la aceeaşi masă cu întreaga familie sau dorea o masă numai pentru ei doi?

Peter n-avea nimic împotrivă să stea la masă cu ceilalţi membri ai familiei.
Merseră cu toţii în hol şi se lăsară în voia ritmului muzicii. Peter era un bun dansator, iar Jane ştia că se va simţi bine în compania lui.

Când se întoarseră pe verandă, se întâlniră cu Pat Marais şi cu partenerul ei, Julius Davenport, un bărbat înalt, probabil un fermier din zonă.

Jane îşi plimbă privirea dintr-o parte în alta, dar nu zări umbra unui alt bărbat înalt, a cărui sosire o aştepta fără să-şi dea seama de asta.

Janet şi Bart hotărâră că vor să-şi dezmorţească picioarele afară, nu înăuntru. Chelnerul aduse băutură pentru toată lumea.

La un moment dat, privirea lui Jane fu atrasă de forfota care se
iscase la uşa de la intrare. Grant Saxon, îmbrăcat într-un costum negru, arăta foarte chipeş. Jane îşi deplasă apoi atenţia asupra însoţitoarei sale.

La vederea unei asemenea femei, cu o coafură desprinsă parcă dintr-un tablou de Tiţian şi care păşea cu o graţie nespusă, nu puteai să foloseşti decât cuvântul "frumuseţe". Machiajul discret, subtil, îi scotea în evidenţă ochii albaştri, iar rochia silueta voluptuoasă. Era pe deplin conştientă de efectul pe care-l producea în rândul celor care o priveau.

- Ciupeşte-mă, te rog, pentru că nu-mi vine să cred. Zeiţa apare din nou în scenă. Oare ce dezastru va mai face de data asta? îi şopti Peter lui Jane la ureche.

- Eşti imun la dezastre, doctore? i-o întoarse ea.

- Sunt dezastre şi dezastre, dulceaţă. Tu eşti unul plăcut, dar femeia aceea e periculoasă, şireată, dată naibii şi, dacă nu mă înşel, îşi va canaliza tot farmecul asupra bărbatului de lângă ea.

- Şi de ce ţi se pare atât de neobişnuit? Sau faci parte dintre cei care cred că o căsătorie te schimbă? îl întrebă Jane cu intensitate în voce, mai mult decât şi-ar fi dorit, iar Peter îşi

înălţă ochii nedumerit la ea.

-Jane, ce vrei să spui sau să insinuezi?

- Bună, Jane! auzi în spatele ei vocea cunoscută a lui Grant.

Peter şi Julius se ridicară politicoşi pentru a o saluta pe Mara.

- Ţi le prezint pe Elizabeth şi pe Jane Wheeler, zise Grant. Elizabeth este cumnata lui Janet şi Bart, iar Jane este fiica ei. Două femei fermecătoare, binevenite în comunitatea noastră.

Mara Saxon îşi înclină uşor capul, cu graţie. Numai un model cu experienţă sau o doamnă cu o graţie înnăscută ar fi putut face un
asemenea gest fără să se simtă stânjenită.

- E grozav că există mai multe femei în acest colţ uitat de lume. Sandra ţine foarte mult la dumneata, domnişoară Wheeler, şi şi-a folosit întreaga putere de persuasiune pentru a ne determina s-o lăsăm să-şi petreacă ziua în compania dumitale. Cred că era cumva previzibil, scoase ea un oftat provocator, fiind atât de mult timp plecată, ca fetiţa să-şi transfere afecţiunea asupra cuiva apropiat şi dornic să dea în mintea copiilor.

Pe Jane o cuprinse indignarea.

- Atunci, se pare că am dat cu toţii în mintea copiilor, ripostă ea râzând. întregii mele familii îi place să pescuiască, să înoate şi să meargă în drumeţii. Chiar şi Grant a intrat în jocul nostru şi nu mi se pare că e genul de persoană care să dea în mintea copiilor.

"Na, că ţi-am zis-o!" gândi Jane în sinea ei.

Mara îşi îndreptă privirea asupra lui Grant.

- Foarte drăguţ din partea ta că ai răpit din timpul dedicat muncii pentru a te distra puţin, dragă Grant.

Va trebui să iau lecţii de la ele pentru a te determina să faci lucruri care sunt pe placul meu. Chiar dacă nu sunt deloc copilăreşti, conchise ea.

Chiar dacă zâmbetul graţios nu-i dispăru de pe faţă, totuşi Jane simţi puţin venin în vorbele şi în atitudinea ei.

Privirea lui Grant se întunecă puţin, dar răspunse laconic :

- Oare când îţi vei da seama că sunt impenetrabil la viclenia sexului frumos?

Uite cine vorbea! îşi spuse indignată în sinea ei Jane. Din fericire, Peter deschise gura, aşa încât Jane fu nevoită să tacă.

- Ha! Nici măcar tu, Grant Saxon, nu poţi afirma că eşti infailibil
sau imun. Niciunul dintre noi. Iar eu sunt primul care o recunoaşte.

Cum discuţia se aprinsese, Jane îl invită pe Julius la dans. Grant trebui să se dea la o parte ca să-i lase să treacă pentru a ajunge pe ringul de dans. Parcă pentru prima dată, Grant băgă de seamă cum e îmbrăcată Jane. Privirea acestuia o făcu să devină conştientă de propriul trup.

Jane şi Julius Davenport îl depăşiră pe Grant. Mara era martora scenei, dar zâmbetul din colţul gurii nu o părăsi deloc. îl luă pe Grant de braţ şi-i spuse:

- Cred că i-am reţinut prea mult pe prietenii tăi de vorbă. Ce-ar fi să mergem la masa noastră?

Când ajunseră pe ringul de dans, Julius îi zâmbi lui Jane şi-i

spuse:

- O adevărată păruială, ce mai! Marei nu i-a plăcut deloc intervenţia ta cu privire la datul în mintea copiilor.

Ştii, Jane, tare mult aş vrea s-o scot acum afară şi s-o pun să facă muncile pe care le fac eu: pescuit, înotat, călărit, căţărat, numai ca să văd cum se descurcă. Tare mult aş mai vrea să aflu ce lucruri necopilăreşti, serioase, îi place să facă, adăugă el cu o expresie mucalită.

Umorul acestuia o ajută pe Jane să-şi revină.
Oare cum de o trăda atât de rău limbajul trupului? Grant avea un magnetism aparte, dar ea nu era o fetiţă pe care s-o duci cu zăhărelul.

Când se întoarseră la masă, Jane răsuflă uşurată că stătea cu spatele la masa unde erau serviţi Mara şi Grant.

Pat şi Peter se împăcaseră, Bart şi Janet discutau la cealaltă masă, iar băieţii ieşiseră afară, pe gazon.

Elizabeth parcă dispăruse.

Pat aduse buna dispoziţie în rândul lor, povestind despre escapadele pe care le avusese cu Peter din şi în spital. Peter şi Pat se uitau adesea unul la altul pentru a se completa, iar Jane îşi spuse în sinea ei că se potriveau. îşi dădu de asemenea seama de faptul că Peter nu mai părea atât de interesat de ea. Fusese pur şi simplu o figură nouă. Atâta tot.

Reveni cu picioarele pe pământ în clipa când Grant o invită la dans.

Capitolul 6

-Arăţi grozav în seara asta, Janey, îi spuse Grant.

Privind peste umărul lui, o văzu pe Mara dansând cu un alt bărbat. Acum, "fata cea strălucitoare" dansa cu un alt bărbat, aşa încât el nu pierduse vremea şi-şi invitase angajata la dans.

Angajata ardea de nerăbdare să danseze cu şeful ei, pentru a afla dacă tulburarea de care suferea se datora apropierii de el sau unei boli încă nedepistate. Din păcate, fu incapabilă să pună un diagnostic.

- Ce culoare te orbeşte, şefule? Auriul sau galbenul de caisă?

- în seara asta nu sunt şeful tău şi nu te-am invitat la dans din obligaţie. Ei, da! Pot să-ţi citesc în suflet. Caisă sau măr auriu, ce importanţă are? Arăţi atât de bine, încât te-aş mânca din priviri. Eşti la fel de delicioasă precum fructele aurii din livada mea.

"Să-mi citeşti în suflet!"

- Fructe rotunde şi zemoase, nu? îl întrebă ea.

- Mda! zise el, pentru a fi în ton cu gravitatea ei.

- Partenera ta e destul de frumoasă, Grant.

- Partenera mea? o întrebă el cu o privire scânteietoare. Te referi la Mara?

- La cine altcineva?

- Că bine zici! Mara arată întotdeauna trăsnet.

- Iar eu nu, trase Jane concluzia.

Grant îi prinse bărbia în mână şi o privi drept în ochi.

- Nu. De aceea e o adevărată plăcere să te văd că arăţi

atât de bine în seara asta. Un bărbat nu poate şi nu vrea să mănânce prăjitură în fiecare zi.

Jane se înroşi până la urechi. Mara de-abia sosise cu o zi în urmă, iar el făcea remarce nelalocul lor despre ea. Oare îl lăsase să creadă că se lasă atât de uşor prinsă în plasa vanităţii?

îl săgetă cu privirea şi i se adresă cu voce joasă:

- Grant Saxon, după acest dans ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu te-ai mai apropia de mine.

Grant preferă să tacă. Când se opri muzica, o prinse de încheietura mâinii, obligând-o aproape să-l urmeze. De-abia când ajunseră afară, îi dădu drumul din strânsoare.

- Luminează-mă, te rog! spuse el simplu.

- Te faci că nu înţelegi, pentru că-ţi convine de minune această stare de fapt. Cunoşti foarte bine cauzele care se ascund în spatele cererii mele.

- Jane, te-ai supărat pentru că ţi-am spus că nu eşti şic şi fermecătoare în fiecare zi?

- Nu, domnule Saxon, nu te face că nu înţelegi. Bucură-te de prăjitura pe care o ai acum, pentru că nu se află mereu la dispoziţia ta.

- Asta e tot ce ai să-mi spui? Nimic altceva? Poate ar trebui să găsim un leac pentru inima aceea geloasă, conchise el în timp ce-şi lipea buzele de ale ei. Janey, de ce te împotriveşti cu atâta încăpăţânare... Ştiu că eşti atrasă de mine, tot aşa cum sunt şi eu atras de tine. N-am deloc intenţia de a încerca să te seduc, oricât de dulce şi de atrăgătoare ai

fi. De ce pui bariera asta între noi? Ce-i cu vorbele astea în doi peri? Ce se-ntâmplă, Jane?

Ochii tinerei se umplură de lacrimi. îşi dăduse seama că-l iubeşte.

- Dacă continui să mă întrebi, înseamnă că nu ştiu să-ţi răspund. Conştiinţa loialităţii nu înseamnă nimic pentru tine? Dacă nu înseamnă, atunci nu mă folosi pe post de recipient al favorurilor tale.

Grant se dădu înapoi, îşi scoase o ţigară din pachet şi începu să fumeze. Trecu o bună bucată de timp până vorbi din nou.

- Habar n-am ce insinuezi, dar pare ceva insultător. Mi-am pierdut răbdarea. Nu-mi stă în obicei să mă apropii atât de mult de o fată. Se pare că mi-am cam pierdut instinctul care-mi spune ce e bine şi ce nu pentru mine.

Privirea lui deveni rece şi închisă, ca de granit.

Mara şi Julius erau la câţiva metri de ei. Era şi-aşa destul de şocată de brusca schimbare de atitudine a lui Grant. Va trebui oare să suporte şi mânia Marei? Oare dăduse vina pe cine nu trebuia ? Să fi fost acesta motivul lungilor absenţe de acasă ale Marei? Faptul că soţul ei era atât de libertin în comportament?

Mara schiţă un zâmbet.

- E răcoare afară. Julius şi cu mine am vrut să vedem cum e afară şi aşa am descoperit că nu suntem singurii.

Lui Julius i se măriră ochii, auzind asemenea vorbe mincinoase. Ea îi ceruse s-o însoţească.

- Nu prea pare să-ţi fi priit ieşirea afară, continuă Mara. Grant mi-a povestit că te solicită foarte mult. Ce-a făcut acum? Ţi-a dat nişte indicaţii preţioase? E atât de obsedat de afaceri! Arăţi bine când eşti agitată, draga mea.

- Nici nu ştiţi câtă dreptate aveţi, doamnă Saxon. Ne chinuiam să rezolvăm o problemă de importanţă universală. Dar, de obicei, aceasta îşi pierde măreţia la contactul cu realitatea. Nu ştiu dacă aţi observat asta. Grant va înţelege ce vreau să spun când va înceta să mai fie obtuz.

Acesta îi aruncă o privire fioroasă. Jane se aşeză lângă Julius, ascunzându-şi teama cu un zâmbet. Julius o luă de braţ şi spuse :

- Nici plimbarea noastră n-a avut nimic romantic. Mara a găsit ceea ce căuta, zise el neluându-l în seamă pe Grant. Gata cu aerul proaspăt! Ce-ar fi să mergem să dansăm?

- Va fi o plăcere pentru mine, Julius, zise Jane înălţând capul şi pornind spre ringul de dans.

Fură urmaţi îndeaproape de Grant şi de Mara. în timpul dansului, o singură dată îndrăzni să-şi înalţe ochii spre Grant şi observă că acesta avea un zâmbet ironic pe faţă.

După dans, Jane simţi nevoia de a se arăta veselă, chiar dacă n-avea niciun motiv. Faptul că tot râdea atrase atenţia mamei sale, care o întrebă scurt ce se întâmpla cu ea.

Grant şi Mara stăteau pe verandă şi discutau cu Julius. Jane era prea departe ca să audă ce vorbesc, dar văzu că Grant face un gest de acceptare, iar Mara le zâmbeşte amândurora.

Muzica zgomotoasă, ca şi vocile ridicate ale invitaţilor aproape îi spărseseră timpanele. încercarea de a-şi ţine în frâu emoţiile o făcea să se simtă ciudat. Şampania pe care o băuse avusese drept consecinţă o durere de cap sinistră. îşi dorea cu disperare să fie singură, undeva în întuneric. Să se gândească la clipele când Grant o sărutase. Asta era ceea ce-şi dorea cu toată fiinţa să facă, având ciudata iluzie că, procedând în acest fel, va putea să-şi exorcizeze iubirea care creştea în ea, va putea s-o ucidă înainte ca aceasta s-o copleşească.

Julius Davenport se întoarse, ochii sclipindu-i de mulţumire. îi aruncă o privire conspirativă lui Jane, înainte de a-şi dezvălui planurile.

Erau cu toţii invitaţi să-şi petreacă duminica acasă la el. Bunica lui se va bucura foarte mult de oaspeţi. Trecuse de şaptezeci de ani, era sănătoasă, în afară de durerile pe care i le cauza arterita şi care o împiedicau să facă prea multe vizite. Se va bucura nespus dacă vor veni cu toţii.

Familia Wheeler acceptă invitaţia. David spuse că după ce-şi va îndeplini obligaţiile pe care le avea dimineaţă, le va da liber celor doi asistenţi şi va veni şi el.

- Mi-am început campania asupra princiarei Mara.

- Las-o în pace, îi şopti Jane furioasă. Vrei să creezi alte probleme, de parcă n-ar fi destule în familia Saxon. Eu, oricum, nu vreau să vin. Am stat toată ziua în soare şi sunt complet epuizată.

- Taci, draga mea. Am de gând să sparg masca asta a complexului de superioritate. Trebuie să existe ceva în capul

acela care să merite efortul. Iar tu trebuie neapărat să vii s-o vizitezi pe bunica. Am aprecia foarte mult gestul.

- De ce nu-l laşi pe Grant să ajungă la partea valoroasă din ea?

- O să vii?

Jane era prost dispusă şi dorea să ajungă mai repede acasă, cât mai departe de intrigile care se ţeseau din toate părţile.

- Da, o să vin, acceptă ea în cele din urmă.

- Ce puneţi voi acolo la cale? întrebă Peter. Jane, eşti palidă. Spune-mi dacă vrei să te duc acasă.

- Mulţumesc, Peter. Dacă n-ai altceva de făcut, ţi-aş fi recunoscătoare dacă m-ai duce acasă.

- Desigur! Şi eu m-am săturat.

Jane le făcu un semn cu mâna şi dispăru imediat, înainte ca vreuna dintre persoane să aibă ceva de spus.

O bătaie insistentă în uşa camerei sale o făcu pe Jane să se trezească dintr-un somn de plumb. Ceasul nu arăta mai mult de ora şase. O, Doamne ! Era duminică. Oare de ce nu putea şi ea să doarmă măcar în această zi cât îi poftea inima? Ca prin minune, îşi aduse aminte că-i promisese lui Julius Davenport că va merge să-i facă o vizită. Ca să adoarmă, fusese nevoită să ia o pastilă de la mama ei. îi fusese teamă că va rămâne trează, pradă singurătăţii. Ştia că pentru iubire nu există leac. De mai multe ori, crezuse că iubeşte. Când sentimentul te loveşte, e imposibil să nu-l recunoşti, aşa cum se întâmpla acum cu ea.

Dar cu ce o ajuta faptul că ştia toate astea? Cu absolut nimic.

Dorinţa ei de a rămâne acasă nu fu luată în seamă de ceilalţi membri ai familiei, aşa încât fu nevoită să se scoale şi să se îmbrace. Iat-o acum în maşină, pe bancheta din spate, aşezată lângă doi copii neastâmpăraţi. Tristeţea ei deveni deplină în clipa când maşina intră pe unul din drumurile pe care Grant îi promisese solemn că o va duce.

Casa familiei Davenport era construită în stil tradiţionalist. De pe verandă, puteai privi gazonul bine întreţinut şi piscina străjuită de copaci. Jane observă toate astea abia în clipa când Elizabeth îi atrase
atenţia asupra varietăţii copacilor şi a peisajului.

Doamna Davenport stătea într-un fotoliu, pe verandă. Julius era îmbrăcat în pantaloni scurţi înfloraţi şi într-un tricou. în clipa când îi zări, veni bucuros să-i întâmpine. Pat şi Peter sosiseră deja şi-şi exprimaseră dorinţa de a bea ceaiul cât mai repede, aşa încât Julius hotărîse să nu mai prelungească tortura. Pentru noii oaspeţi, se putea face din nou ceai când soseau. Tony şi Mick o salutară repede pe doamna Davenport, apoi se duseră la piscină. După ce-şi potoliră setea, adulţii urmară exemplul celor mici şi se duseră la piscină. Jane fu singura care preferă să rămână pe verandă, alături de doamna Davenport. Pat observă că petrecerea de aseară lăsase urme asupra ei, iar Jane nu putu decât s-o aprobe, cu o uşoară aplecare a capului.

Cele două femei stătură de vorbă o bună bucată de

vreme, după care mama lui Julius o duse pe Jane în dormitorul ei şi-i arătă o cuvertură veche, mirosind a camfor şi care nu fusese brodată în întregime. Cuvertura era rezultatul efortului a generaţii întregi de femei, iar acum o aştepta pe viitoarea soţie a lui Julius.

- Nepotul meu va împlini în curând patruzeci de ani şi nu şi-a găsit încă o fată. Ar trebui să se grăbească, deoarece sunt hotărâtă să strâng în braţe un nepot, vreau să zic un strănepot, preciză ea cu un zâmbet şiret pe faţă. Am cam obosit aşteptând. Vreau să ajung cât mai repede în ceruri, la soţul meu. Haide, ajută-mă s-o împăturesc. Cu auzul stau bine, şi cred că aud motorul unei maşini care se apropie. Trebuie să fie Grant. N-am mai văzut-o pe Sandy de cel puţin un an.

Mara, Sandy şi Grant se îndreptară spre piscină. Când ajunse pe marginea piscinei, Sandy o căută din priviri pe prietena ei, fără a o zări. însă Elizabeth făcu un gest cu mâna prin care voia să le semnaleze că e în casă. Sandy îi făcu la rândul ei un semn cu mâna lui Grant, iar acesta o luă înapoi spre casă. Va veni s-o salute pe doamna Davenport, îşi spuse în sinea ei Jane, cu disperare.

- Doamnă Davenport, începu Jane prinzând-o de mână, nu vreau să dau ochii cu Grant Saxon. Nu încă. Nu-ţi pierde vremea pentru a mă întreba de ce. Arată-mi pe unde aş putea să ies ca să nu mă întâlnesc cu el.

Doamna Davenport o privi cu nelinişte şi spuse:

- Ţine-o drept până ajungi la uşa din spatele casei. Când ai ieşit afară, faci la stânga, mergi pe lângă copaci. O să dai

peste coteţele porcilor. Vezi cum te împaci cu scroafa care alăptează. Mai e acolo şi un coteţ de pui. Asta e tot ce pot face pentru tine, draga mea.

- Doamnă Davenport, eşti o comoară. Mulţumesc, lansă Jane fără să se uite în urmă.

Dădu mai întâi peste coteţul păsărilor, pe care-l lăsă în urmă. Scroafa stătea liniştită, pentru a le permite celor doisprezece purceluşi să sugă. Jane se sprijini de zidul de piatră, ascultând animalele cum mormăie linştite. Unul dintre purceluşi intrase într-un loc strâmt din care nu mai putea să iasă şi făcea o gălăgie de mama focului.

Fără să stea prea mult pe gânduri, Jane se apropie. Dar scroafa simţi că e vorba de un pericol şi veni ameninţătoare spre ea. Jane se dădu înapoi şi nimeri cu picioarele chiar în murdăria din cocină.

O umbră înaltă se putea distinge pe zid. Sandy şi Grant Saxon se uitau la ea, uimiţi.

Fetiţa nu reuşea să se controleze la fel de bine ca Grant, de aceea mai scotea din când în când câte un chiot.

- Am auzit gălăgie şi am venit să vedem ce se întâmplă. O, Jane! Ce faci aici? explodă ea, nemaiputându-se abţine.

- Mă uitam la porci, răspunse aceasta printre dinţi.

Să-l ia naiba! Iar Sandra la fel, pentru că a fost atât de curioasă.

- Să ştii că cealaltă piscină e chiar mai plină decât aceasta, zise Grant ridicând din sprâncene. Te înţeleg că vrei să fii singură, dar aceasta nu e o soluţie.

- Să te ia naiba! şuieră ea printre dinţi.

- Vai, draga mea! Să foloseşti un asemenea limbaj în faţa unui copil!

- S-o iei şi pe ea cu tine! ripostă ea şi mai furioasă.

- O, Jane! Nu te supăra, dar chiar arăţi caraghios. Te-ai lovit? o întrebă ea, deşi îi venea în continuare să izbucnească în râs.

Jane nu catadicsi să-i răspundă şi se întoarse cu spatele la ei, blestemând situaţia disperată în care se afla.

- Aveţi nevoie de ajutor, domnişoară Wheeler? Nu păreţi într-o situaţie tocmai plăcută, începu Grant, dar se opri văzând furia din privirea ei.

- V-aş fi foarte recunoscătoare dacă aţi pleca.

Grant se aplecă şi-şi întinse mâinile pentru a o ajuta să iasă de acolo.

- Mulţumesc, spuse ea cu amărăciune.

- Sandy, arată-i lui Jane baia. Du-i ceva cu care să se îmbrace... şi un deodorant, adăugă el gânditor.

Abia după ce el plecă, Jane îndrăzi să întoarcă privirea. Observă că umerii lui sunt parcă zguduiţi. Frustrarea ei atinse culmea.

Sandy îi aduse repede schimburi şi un săpun parfumat cu care să se spele, după care aşteptă afară ca Jane să-şi termine duşul. Simţindu-se vinovată, îi povesti fetiţei despre încercarea ei de a salva un purceluş, încercare soldată cu păţania de mai devreme.

După aceea, Sandy se întoarse la piscină, iar Jane se duse

şi-i povesti doamnei Davenport ce se alesese din încercarea ei de a nu da ochii cu Grant Saxon. Bătrâna doamnă încercă să fie cât mai serioasă, dar ochii îi sclipiră poznaş.

- Grant n-a pomenit nimic de asta. S-a mărginit să spună că porcii sunt la locul lor şi că te afli în termeni foarte amiabili cu ei. îmi pare rău că n-am putut să-i ţin alături de mine, dar Sandy ţinea neapărat să afle de unde se aude toată hărmălaia, iar el a însoţit-o. Trebuie să-ţi dau în dar acel purceluş care e cauza tuturor problemelor.

- Mulţumesc foarte mult pentru gest, dar nu e cazul. Nu vreau să-l mai văd, iar dacă o să mi-l aduci la uşă, cred că am să-l omor.

Când în sfârşit Jane ajunse la piscină, toată lumea era în apă, cu excepţia a două persoane : Mara, care stătea la soare, purtând ochelari pentru protecţie şi Grant care, dacă era să judece după stropii de apă de pe piele, înotase deja.

Jane o salută scurt pe Mara şi-i aruncă o privire. Nu percepu nicio umbră de zâmbet batjocoritor, ceea ce o făcu să conchidă că Grant păstrase tăcerea asupra întâmplării de mai devreme. Dar probabil că o va face când va găsi un moment potrivit. Nu îndrăzni să-l privească.

Toată lumea se săturase de bătăile cu apă, aşa încât încetul cu încetul piscina se goli, lăsând-o să se bucure de apă. Era cât se poate de conştientă de faptul că Grant o studia cu atenţie din cealaltă parte a piscinei, dar prefera să arboreze o expresie nepăsătoare. De aceea, închise ochii şi se lăsă purtată de apă.

în clipa când deschise ochii şi-l văzu lângă ea, fu şocată.

- Ia spune-mi, miroşi mai bine acum? o tachină el.

Jane se mărgini să-i arunce o privire în loc de răspuns. Dar lucrul acesta nu-l descurajă pe Grant care continuă:

- Referitor la ce am discutat aseară... tot nu reuşesc să înţeleg ce anume te-a deranjat atât şi cum am ajuns să ne vorbim urât.

- S-o lăsăm baltă ! Gândeşte-te la discuţia de aseară ca la un episod prostesc şi, mai ales, uită-l! îmi cer scuze dacă te-am insultat în vreun fel.

- Nu te-a mai sărutat nimeni până acum, de te-ai comportat ca o fecioară neprihănită? o întrebă el curios.

- Ba da, nu sunt chiar atât de inocentă. Şi, oricum, nu-i treaba ta. Dacă nu eşti în stare să-ţi dai seama şi singur, nu pot intra în detalii.

- Pentru numele lui Dumnezeu, la ce detalii te referi? Nu mă pot gândi decât la cine ştie ce plăsmuiri ale minţii tale sau la faptul că există ceva ce te revoltă la mine.

- O, Doamne! exclamă Jane zăpăcită.

Dac-ar şti el ce sentimente o încercau! întoarse capul şi rămase tăcută.

Grant o mai privi câteva clipe, îşi trecu mâna prin păr, oftă şi zise:

- Prea bine, Jane. N-o să te mai deranjez. Dacă te încăpăţânezi să taci, n-are niciun rost să te conving şi totul devine plictisitor.

Spunând acestea, plonjă în apă şi ajunse în partea cealaltă a piscinei, unde îl aştepta Mara, zâmbitoare.

Jane nu mai putea să rămână singură, deoarece toată lumea se strânsese pe gazon.

Fu nevoită să iasă din apă şi să se îndrepte spre ceilalţi.

Mara hotărî că trebuie să se schimbe.

- Cred că am stat destul la soare, zise ea.

- Dar n-ai intrat deloc în apă, se grăbi să-i replice Julius.

- Apa e pentru persoanele odihnite, nu pentru mine care mă resimt după petrecerea de aseară.

- Ne-am culcat cu toţii târziu, remarcă Julius.

- O, dă-mi drumul! Julius, lasă-mă! protestă ea în timp ce el se îndrepta spre piscină cu ea în braţe. Dă-mi, drumul, Julius ! Nu te comporta copilăreşte! zise ea cu groază în priviri.

Julius fu singurul care-şi dădu seama că Marei Saxon îi era frică de apă.

- Nu ştie să înoate, veni replica lămuritoare a lui Grant.

- Ca să vezi! Cât costă costumul ăsta de baie? Cu cât începe mai repede să înveţe, cu atât mai bine. Am să fiu peste măsură de încântat să-ţi dau lecţii de înot.

Mara se retrase din calea lui, iritată, iar masca persoanei aceleia sofisticate dispăru ca prin minune. îl privi pe Julius furioasă, deoarece acţiunea lui o pusese într-o lumină nefavorabilă.

Toate încercările lui John şi ale lui Grant de a o învăţa să înoate sfârşiseră lamentabil. îi era frică să între într-o apă mai mare de douăzeci de centimetri. Iar acum bărbatul acesta aflase că nu ştie să înoate. Ar fi vrut să dispară din faţa tuturor acestor persoane, chit că nu era vorba decât de Peter şi de Pat, de trista secretară a lui Grant - oare ce făcea aseară afară cu el? - de Julius care o privise compătimitor... pe ea, care era atât de obişnuită cu admiraţia. Să-ţi pierzi cumpătul era una

din cele mai mari crime pe care le putea face!

Ca şi cum ar fi ştiut ce gândeşte, Grant spuse într-o doară :

- Nu e o crimă să nu ştii să înoţi, Mara.

- Mulţumesc, Grant, spuse ea cu recunoştinţă.

- Nu e o crimă, dar e necesar să ştii să înoţi, îl completă Julius pe Grant. Din fericire, Sandy înoată ca un peşte, dar ce-ai face dacă în cursul uneia dintre şedinţele tale foto te-ai trezi în apă şi ar trebui să
te descurci singură?

După ce-şi consultă ceasul, adăugă :

- Cred că ar trebui să luăm prânzul, iar după aceea să mergem în plimbarea pe care am planificat-o.

Pat îi explică lui Jane despre ce e vorba: cei mai tineri vor urca pe munte, iar Bart, Janet, Elizabeth şi doamna Davenport li se vor alătura mai târziu pentru picnic, venind cu maşina.

Hainele lui Jane erau curate şi destul de parfumate. Sandy era întruchiparea discreţiei, de-abia clipind în clipa când Jane apăru în blugi şi-n tricou. Oare Grant îi spusese să nu sufle o vorbă, sau se comporta aşa din proprie iniţiativă? Foarte frumos, nimic de zis! Nu voia însă să tragă vreo concluzie pripită. Poate că Grant aştepta momentul potrivit pentru a da totul în vileag.

Dorinţa Marei de a veni mai târziu cu maşina a fost respinsă în unanimitate, ceea ce a făcut-o să arboreze o mină tristă. Păşea şovăielnic în sandalele ei şi se sprijinea mai tot timpul de braţul lui Grant. Era evident că toată lumea înainta

cu dificultate din pricina ei, aşa încât băieţii, Sandy şi Jane o luară înainte. Pat, Julius şi Peter îi prinseră din urmă. Jane îşi aruncă privirea în urmă şi o văzu pe Mara stând pe o stâncă, iar pe Grant în genunchi la picioarele ei, încercând să-i scoată o pietricică din sanda.

Merseră destul de mult când Julius se opri şi dădu semne de iritare.

- Mă întorc să-l ajut pe Grant. Cred că răbdarea i-a fost pusă la grea încercare. Am s-o port eu în braţe, dacă e nevoie, zise Julius pe un ton hotărât.

Răsucindu-se pe călcâie, o luă înapoi şi dispăru printre copaci.

După ce urcară o porţiune de drum foarte abruptă care-i făcu pe
toţi să gâfâie, se opriră pe marginea unei ape care curgea în cascade.

Jane se opri chiar pe buza prăpastiei. Ceva îi spunea că Grant se apropie, asta înainte de a-l auzi cum îi spune lui Sandy să fie atentă. Când întoarse capul, îl văzu cum o priveşte mânios.

- Pleacă de aici şi stai laolaltă cu ceilalţi, îi spuse el pe un ton aspru, după ce o prinse de braţ. Chiar nu-ţi dai seama de pericol? E suficient ca vântul să sufle o dată mai puternic pentru a-ţi pierde echilibrul şi a te prăbuşi în hău. Dacă tu nu-ţi dai seama de aşa ceva, măcar Peter sau băieţii ar fi trebuit s-o facă.

Vorbea cu asprime şi se albise la faţă.

Jane plecă imediat de acolo, iar Grant o eliberă din strânsoare. Inima începu să-i bată nebuneşte, dându-şi seama abia acum de pericolul căruia i se expusese.

- îmi pare rău, Grant, nu mi-am dat seama, şi de aceea nu mi-a fost frică, bâigui ea speriată.

-Ai fi putut măcar să te gândeşti la ceilalţi, la ce-ar fi simţit ei dacă ar fi păţit ceva vreunul dintre membrii grupului.

Cinismul cu care rostise aceste vorbe o făcu să pălească. De parcă ar fi vrut să spună că numai ea putea să fie cauza unei catastrofe. Resentimentul puse din nou stăpânire pe ea, iar asta îi readuse culoarea în obraji. La urma urmei, îşi ceruse scuze.

- Te-a indispus cumva Mara? Dacă aşa stau lucrurile, nu-ţi vărsa năduful pe mine. Sunt convinsă că eram destul de în siguranţă până în clipa când ai apărut tu să mă sperii.

Cum bărbatul se încruntă, Jane se grăbi să adauge:

- O să fiu mai atentă de acum înainte, nu trebuie să sari la gâtul băieţilor.

- Se pare că eşti genul acela de femeie care parcă-l îndeamnă pe
un bărbat s-o scuture zdravăn ca să se dezmeticească, Jane Wheeler.

Jane o luă pe Sandy de mână şi amândouă începură să urce din nou.

- Mă întreb de ce toată lumea e atât de supărată astăzi, spuse fetiţa. Mara e supărată pentru că o dor picioarele, tu eşti supărată pe Grant, iar el nu se comportă deloc drăguţ.

Jane se opri brusc şi-şi puse braţele în jurul umerilor

fetiţei.

- Draga mea Sandy, ştiu că nu sunt o companie prea plăcută astăzi. îţi mulţumesc pentru faptul că n-ai spus nimănui despre păţania mea de azi-dimineaţă. Cred că de aceea nu sunt în apele mele. E foarte umilitor să te găsească cineva în cocina porcilor, mai ales dacă acel cineva e Grant. Dacă ai fi fost numai tu, nu m-ar fi deranjat. Cred că a fost foarte amuzant. Probabil că m-a părăsit simţul umorului.

Sandy îi întoarse zâmbetul.

- Ba eşti o companie foarte plăcută, dar... de când a venit Mara...

- De ce nu le spui mami şi tati? o întrebă Jane.

- Dar tatăl meu a murit.

Capitolul 1

Vorbele acestea, spuse pe un ton atât de liniştit, avură un efect năucitor asupra lui Jane. Avu nevoie de ceva vreme pentru a le înregistra şi a-şi da seama de adevărata lor semnificaţie.

- Sandy, şopti ea în cele din urmă, ce... ce-ai spus?

Fetiţa avea privirea plecată, aşa încât nu-şi dădu seama de efectul pe care-l produsese asupra lui Jane.

- Toată lumea ştie că tatăl meu s-a dus în ceruri. Mara conducea maşina şi a avut un accident, iar tata a murit, iar Toicky şi Grant au spus că s-a dus în ceruri. Cred că a fost vina ei, deoarece se certa cu tata mereu, aşa încât Dumnezeu l-a luat la el. Eram cuminte şi-l iubeam foarte mult. De ce m-a pedepsit Dumnezeu şi pe mine?

- Să nu uiţi niciodată că Dumnezeu e bun. Trebuie să fi fost un motiv pentru care l-a luat pe tatăl tău. N-a vrut să te rănească pe tine sau pe mama ta şi sunt sigur că asta nu s-a întâmplat ca s-o pedepsească. Si ea avea nevoie de tatăl tău.

- Nu i-am spus niciodată tatălui meu John, dar mama preferă să-i spun Mara. Am de gând s-o întreb despre accident, dacă băuse
sau dacă se certase cu tata.

- Cine ţi-a spus toate astea? o întrebă Jane.

- Nimeni. L-am auzit pe Flip spunându-i altui bărbat că "doamna era sub influenţa alcoolului în momentul producerii accidentului". Cred că am să-l întreb pe Grant, deoarece mi-e frică s-o întreb pe ea. Poate că Flip e un mare mincinos. Jane,

o să vii cu mine când o să-l întreb? Mi-e inima cât un purice, dar aş vrea să ştiu. Grant a afirmat întotdeauna că trebuie să fii cinstit cu celălalt.

-Are dreptate. Am să vin cu tine.

Jane îşi aminti brusc seara petrecută la spital. când Grant a vorbit despre o defecţiune la volan, iar David a găsit de cuviinţă să adauge: "Vei afla că lucrurile nu sunt niciodată ceea ce par a fi. Nu astăzi, draga mea, întrucât trebuie să mergi în vizită la familia Davenport, ci mâine, după lucru."

Dar cine ştie, poate că mâine nu va mai avea un loc de muncă, se gândi Jane.

- Haide, vino! îi spuse ea fetiţei. Probabil că ceilalţi ne aşteaptă. Trebuie să ajungem la drum, acolo unde e maşina, ca să mergem să ne bem ceaiul.

îşi dăduse cuvântul de onoare că o va însoţi pe Sandy la discuţie. Spera ca Grant şi Mara să fie în măsură să-i alunge îndoielile. Grant îi spusese lui David că eroarea fusese din pricina maşinii, nu a celeilalte. "Cealaltă" fiind Mara, o femeie incapabilă să conducă în siguranţă?

Se alăturară celorlalţi înainte să fi putut asimila vestea că Grant nu era tatăl lui Sandy. Julius şi Mara apărură şi ei, iar doamna nu era în dispoziţia cea mai bună. Ţinuta ei impecabilă era deja istorie. Iar soarele făcuse deja ravagii asupra tenului ei. Se pare că Julius îşi ducea la îndeplinire planul de răzbunare. Jane simţi un val de simpatie pentru Mara.

în mintea ei, totul era amestecat. Răspundea mecanic

întrebărilor celorlalţi, iar picioarele îi tremurau.

Niciunul dintre membrii familiei n-o contrazisese când îl cuplase pe Grant cu Mara. Pat pomenise de accidentul lui John şi spusese că atunci când Mara se va întoarce, va obţine ce-şi doreşte. Bart o descrisese pe Mara. Sandy întotdeauna îi spunea lui Grant pe nume. Toată lumea privea ca de la sine înţeles faptul că Mara îl va însoţi pe Grant la petrecere, iar el n-a obiectat în niciun fel. Mara avea camera ei în casa familiei Saxon. De fapt, era stăpâna casei, dar nu era căsătorită cu proprietarul moşiei.

Câte neînţelegeri şi câtă suferinţă!

Iar ea l-a insultat. Nu mai era de mirare că Grant Saxon, după ce-i ceruse să-şi clarifice remarcele insultătoare, se înfuriase, iar apoi arborase un aer plictisit. Ea, care-l iubea atât de mult, distrusese practic orice şansă de primi acelaşi lucru de la el. îi spusese chiar să se ducă la naiba.

Oare de ce nimeni nu fusese suficient de explicit în privinţa relaţiei dintre cei doi?

Pur şi simplu pentru că nimeni nu ghicise că n-avea de unde să ştie. La naiba!

Probabil că scosese această exclamaţie cu voce tare, deoarece îl auzi pe Peter întrebând-o cu promptitudine :

- Ce s-a întâmplat, Jane?

- M-am lovit la genunchi, minţi ea cu nonşalanţă.

- Avem un medic cu noi, remarcă el cu umor.

Jane se strâmbă puţin la el, dar continuă să meargă şi zise:

- N-am mai participat la o asemenea călătorie cu oameni atât de tăcuţi şi de posomorâţi.

Când ajunse la marginea drumului, întoarse capul şi privi în urmă. Grant stătea în continuare lângă Mara. Era ceva care nu se potrivea în această situaţie. Mara avea tot dreptul să stea în casa fostului soţ - cu cumnatul?

Acum, când datele problemei se schimbaseră, îşi aminti o mulţime de bârfe şi de aluzii pe care le auzise: că Mara nu reuşea să ajungă la Grant, că acesta iubise pe cineva care-l părăsise... Nu putea fi decât Mara. Cu toate acestea, tot o iubea. Dar atunci, de ce nu se căsătorise cu ea? Trecuse suficient de mult timp de la moartea fratelui său. Oare era vorba de o lege care interzice unui bărbat să se căsătorească cu soţia fratelui său?

Atunci, de ce se mai obosise atâta cu ea? De ce o sărutase?

Văzuse cum o tachina pe Pat. Oare şi pe ea o săruta, numai pentru că nu reuşea s-o aibă pe cea pe care şi-o dorea?

Se uită la el.

-Ai văzut stafii? o întrebă el, încruntându-se.

- Nu, domnule Saxon.

în clipa aceea, Julius o chemă, iar ea se grăbi să ajungă la el.

Maşina fusese parcată într-un golfuleţ cu privire spre munte. Un şofer negru adusese camioneta. Janet şi Elizabeth beau ceai la o masă pliantă.

Mara atrase din nou atenţia asupra ei în clipa când începu

să numere cu voce tare pe nou-veniţi.

-Janet, Elizabeth, doamna Davenport şi Bart, plus şoferul. Sunt cinci. E loc şi pentru mine în maşină. Refuz să mă întorc tot pe jos şi să nu îndrăzneşti să mă mai inviţi vreodată într-o plimbare atât de
lungă. E pentru păsări şi pentru...

- Si pentru copii şi adolescenţi? o completă Julius cu dulceaţă în glas.

- Cât despre tine, Julius Davenport, începu ea întorcându-se spre bunica acestuia, după care i se adresă acesteia : doamnă Davenport, nepotul dumneavoastră e cam necivilizat. M-a luat în braţe de parcă aş fi fost un sac cu cartofi. îngrozitor!

- E răbdător, îndură multe şi e foarte fermecător, conchise doamna Davenport cu zâmbetul pe buze.

- Taci! Ar putea s-o cuprindă furia, i-o tăie scurt nepotul ei.

- Pot să vă însoţesc pe drumul de întoarcere, doamnă Davenport?

- Desigur, draga mea, spuse doamna pe un ton împăciuitor.

- Ce femeie slabă! şuieră Julius printre dinţi, dar nu mai încercă să-i schimbe hotărârea.

- Ce-ţi spuneam eu, Jane? şopti Sandy. Parcă toată lumea e cuprinsă de nebunie.

Jane dădu din cap în semn de încuviinţare. Ea era cea mai nebună dintre toţi.

Cât timp mâncară şi băură, domni o tăcere deplină. Jane

ar fi vrut şi ea foarte mult să nu se mai întoarcă pe jos, dar văzând cum fusese primită cererea Marei de a merge cu maşina, se răzgândi. Si, oricum, nu mai erau locuri.

Pe drumul de întoarcere, mersul nu-i mai era la fel de sprinţar. Peter şi băieţii păreau a fi singurii care-şi păstraseră forma. Ea, Pat şi Sandy mergeau împreună, iar în urma lor veneau Julius şi Grant.

Drumul pe care se întorceau era mai abrupt şi necesita o mare putere de concentrare. Pe Jane, asta o ajuta să nu se mai gândească la adevărurile pe care vorbele lui Sandy le dezvăluise.

Când ajunseră acasă, Mara îşi revenise complet. Coborî imediat în clipa când îl văzu pe Grant. Acesta o ţinea de mână pe Sandy.

- Biata de tine! Sunt o fire foarte nesimţitoare, deoarece nu mi-am dat seama că ar fi trebuit să te iau cu mine în maşină. Cred că ar trebui să plecăm, Grant.

"Cam târziu, gândi cu amărăciune Jane în sinea ei, să faci pe mama grijulie, doamnă John Saxon."

Afară se înserase, iar cum toţi invitaţii se aflau departe de casă, crezură de cuviinţă să-şi ia rămas-bun de la gazde şi să se îndrepte spre casă. Mara fu singura care-i mulţumi numai doamnei Davenport, ignorându-l complet pe Julius. Acesta zâmbi cu nonşalanţă la aerele unui manechin care se credea centrul universului.

-Tom va veni la aceeaşi oră, îi spuse scurt Grant.

Ea încuviinţă şi se urcă în maşină, pe bancheta din spate,

alături de băieţi.

Jane stătea pe pat, aşezată pe spate, cu mâinile sub cap. Privea ţintă prin fereastra larg deschisă stelele care străluceau pe cer. Recentele descoperiri erau prea proaspete şi nu-i dădeau pace. Nu ştia exact ce se întâmplase. Totul i se părea neclar. Scoase un suspin adânc, stinse veioza, îşi puse mâinile sub obraz ca un copil obosit şi închise ochii. Trebuia neapărat să adoarmă pentru a alunga din minte figura întunecată şi rece a lui Grant. Avea nevoie de odihnă, deoarece a doua zi urma să înfrunte dura realitate.

Până la urmă, faţa lui Jane, chinuită de atâtea întâmplări, se linişti când o cuprinse somnul.

Luni dimineaţă, Jane intră în biroul lui Grant Saxon cu capul sus. El o privi scurt şi-i zâmbi absent.

- Sâmbătă au sosit rapoartele pentru ultimele expedieri. Verifică-le şi îndosariază-le. Trebuie să te duc într-una din zilele următoare în locurile de împachetare, aşa încât să-ţi formezi o părere mai clară despre ce se petrece aici. E mai uşor pentru tine.

Apoi, îşi plimbă absent privirea asupra bărbiei înălţate a acesteia. Gestul acesta o făcu să se simtă prost şi să freamăte.

- Bună dimineaţa, domnule Saxon. Grant.

Ezitarea din vocea ei îl făcu să zâmbească ironic.

- Sfârşitul de săptămână a trecut paşnic, în pofida numeroaselor probleme care s-au ivit, nu-i aşa? Fără oase rupte, regrete sau revanşe.

Scoase imediat nişte hârtii pe care i le întinse, nepermiţându-i practic să-i dea un răspuns.

- Acum, la muncă!

- Da, şefu'! spuse Jane, recunoscătoare pentru modul direct în care-i vorbise.

Maniera aceasta directă de abordare o ajută să-şi recapete cumpătul pe care şi-l pierduse în clipa când îl văzuse stând la birou, întunecat şi distant.

Nu va şti niciodată cât de mult însemnase pentru ea apropierea care se produsese între ei, chiar dacă pentru el nu fusese decât un flirt. Acum, prin prisma celor descoperite, totul căpăta altă dimensiune. Dar, mai ales, nu trebuia s-o uite pe Mara.

Jane îşi plecă privirea asupra hârtiilor de pe propriul birou şi se cufundă în muncă. în clipa când descoperi o eroare la calculul sumei totale, scoase un murmur de nemulţumire.

Grant o privi imediat şi se încruntă.

- Ia spune! Care-i problema?

Jane se ridică şi se duse la biroul lui, punându-i hârtia în faţă.

- Arată-mi ce şi unde.

Jane îşi puse una din mâini pe umărul lui, iar cu cealaltă îi arătă locul unde descoperise greşeala.

Chiar în clipa aceea, Mara intră în birou neanunţată.

- Suport moral din cauza unei mari lipse sau deficit moral? zise ea, privindu-l când pe unul, când pe altul în ochi.

Grant căută stiloul, iar Jane încercă să adopte o ţinută care n-ar mai putea fi interpretată ca nepotrivită.

- Bună dimineaţa, dragă Jane. Te rog, nu mă lăsa să-ţi întrerup şedinţa cu şeful tău. Grant, Sandy se plictiseşte de moarte şi ţine neapărat să-l călărească pe Sugarbush în această dimineaţă. E un cal sigur?

Mara arăta superb. Era îmbrăcată într-un costum de un galben-sălciu. Avea părul strâns cu o panglică verde. Totul îi punea în evidenţă tenul de culoarea magnoliei.

De parcă ar fi vrut să evidenţieze prin atitudinea ei că Jane nu e decât o femeie ştearsă, lipsită de rafinament, spre deosebire de ea, care putea obţine tot ce-şi dorea.

Jane, care nu se machia deloc şi doar din când în când îşi dădea cu ruj pe buze, avea senzaţia că e o amatoare prin comparaţie cu această femeie atât de şic.

Grant nu luă în seamă sau nu vru să-şi dea seama de tonul sarcastic din vocea Marei, fiind sensibil numai la felul în care aceasta arăta. Veninul din replica acesteia parcă nu existase.

- Sandy e în siguranţă cu Sugarbush. Lemmy o însoţeşte întotdeauna, aşa încât e exclus să facă vreun gest nebunesc, zise el zâmbindu-i cumnatei sale, iar tu nu prea cred că i-ai

putea fi de ajutor, dacă i s-ar întâmpla ceva.

Mara îi zâmbi şi ea, însoţindu-şi vorbele de gesturi sugestive.

-Mă cunoşti foarte bine, dragul meu. Nu sunt genul de persoană care să salveze vieţi. O s-o las pe Sandy să facă ce doreşte. Te pot ajuta cu ceva, sau secretara ta e eficientă în toate cele? întrebă ea, pronunţând apăsat pe "toate cele”.

Jane se întoarse la masa ei, studiind dosarele care se aflau în faţa ei. Sub masca nepăsării, se ascundea un vulcan în fierbere. Tare mult ar mai fi vrut să-i arunce dosarele în faţă şi să-i strige că ar fi cazul să renunţe la aerele ei de superioritate.

- N-am de ce mă plânge. Jane e secretara perfectă. Secretara pe care şi-ar dori-o orice bărbat, adăugă Grant, ca pentru a-i demonstra că i-a înţeles foarte bine aluzia cu privire la scena la care fusese martoră mai devreme. Mulţumesc pentru că te-ai oferit să mă ajuţi, dar ne descurcăm foarte bine. Du-te şi distrează-te oriunde altundeva. O să ne vedem la ceai.

Mara o privi cu reproş, înainte de a ieşi din birou.

"O bilă albă pentru tine, şefu'" comentă Jane în sinea ei, replica acestuia mergându-i la suflet. Insistă să bea ceaiul în birou, pe de o parte pentru că avea foarte mult de lucru, iar pe de altă parte pentru că nu voia să fie martoră a încercărilor Marei de a-l manipula pe Grant.

Nici Grant nu insistă ca ea să ia puţin aer proaspăt, aşa cum se întâmpla de obicei. Pentru Jane, acesta era un indiciu

clar că se schimbase de la sosirea Marei. Chiar şi Sandy întârzie să apară la ceai, ea căreia îi plăcea atât să ia ceaiul împreună cu Jane.

Serviră prânzul fără ca nimic semnificativ să se întâmple. Numai că, acum, conversaţia nu se mai realiza între Sandy şi Jane, ci între Mara şi Grant.

Scenariul se repetă în zilele următoare. Jane deveni mai prudentă şi mai închisă în sine, în pofida încercărilor lui Grant de a restabili relaţia în vechii termeni. El simţi schimbarea şi nu mai insistă. Era pur şi simplu şeful ei. Atâta tot.

Mara tot găsea pretexte pentru a veni în birou, petrecându-şi foarte puţin timp afară în timp ce-şi făcea manichiura sau o supraveghea plictisită pe Sandy în timp ce se juca.

De fiecare dată când Grant îşi făcea apariţia, parcă se însufleţea, iar pe Jane o trata cu indiferenţa stăpânei faţă de servitoare.

Jane preferă să-şi ascundă simţămintele care o încercau, îndeplinindu-şi îndatoririle într-o atitudine demnă, senină. Grant Saxon era şeful ei, nu Mara. Iar dincolo de asta, plătea foarte bine. Se strădui să-şi alunge din minte ideea că lucrează în continuare pentru el, deoarece asta îi permitea să se afle în preajma lui. Era conştientă de faptul că prelungirea acestei stări de fapt semăna a tortură. Ar fi putut găsi un alt loc de muncă. Luă chiar în considerare această posibilitate, dar inima refuza să asculte de vocea raţiunii.

într-o după-amiază, Tom o rugă să mai aştepte puţin

deoarece are de înlocuit o piesă la maşină. Jane îl asigură că nu se grăbeşte şi o luă pe o potecă străjuită de eucalipţi frumos mirositori.

Sandy veni după ea şi porniră amândouă în plimbare.

- Ştii, Jane, am strâns o mulţime de insecte şi de aripi de fluturi pentru insectarul pe care vreau să-l fac, dar tu nu eşti niciodată liberă să mă ajuţi. Vreau atât de mult să-l realizez, ca să i-l dau lui Grant cadou. Eşti atât de ocupată! Mă ajuţi, aşa cum mi-ai promis? Le am pe toate în camera mea, dar nu ştiu numele tuturor.

Jane nu uitase de promisiunea făcută şi dorea s-o ajute pe fetiţă, dar gândul de a petrece o singură seară în casa lui Grant Saxon îi dădea fiori. De dragul lui Sandy, va trebui să facă efortul de a rămâne

într-o seară pentru a-i da o mână de ajutor. Asta în timp ce mama fetiţei încerca să-l farmece pe stăpânul casei. Dar oare de ce nu putea Mara să-şi ajute copilul? De când venise, nu realizase nimic constructiv. îşi canalizase întreaga atenţie şi energie asupra stăpânului.

Gândurile care-i treceau prin minte o făcură să se cutremure. Ca şi cum erau independente de ea, ca şi cum îi era cu neputinţă să le mai ţină în frâu.

- Hai să vedem cât îi va lua lui Tom să repare maşina. Poate vom începe chiar în seara asta şi s-o terminăm în alta, zise Jane luând-o de mână pe Sandy şi făcând cale întoarsă.

Grant apăru în colţul casei. Sandy îl văzu şi se opri pironită locului.

- Jane, şopti ea, eşti cu mine acum şi mă simt curajoasă. Ce-ar fi să-l întrebăm despre tata.

- Nu, nu acum, îi răspunse ea cu durere în glas.

- Te rog, doar mi-ai promis! pledă fetiţa.

Grant întoarse capul, le văzu şi se îndreptă spre ele.

Mâinile lui Sandy se încleştară, iar Jane rămase parcă ţeapănă. Bărbatul se opri la câţiva metri de ele, îşi vârî mâinile în buzunare şi le întrebă :

- Ce s-a întâmplat ?

- Nimic. Totul e în regulă, de-abia reuşi să rostească Jane. Sandy vrea să..., dar se opri brusc, nesimţindu-se în stare să continue.

- Vreau să te întreb ceva, începu Sandy, care prinsese curaj. Asta dacă ai timp. N-am putea să ne aşezăm jos, pentru

că picioarele mele se comportă cam ciudat. E vorba despre tata, zise ea prăbuşindu-se în iarbă.

Grant îşi plimbă privirea în depărtare, probabil să vadă dacă Mara putea fi zărită prin preajmă.

- Bine, păpuşico, dar înainte de a mă întreba, pot să-ţi împărtăşesc un secret? Voiam de foarte mult timp să vorbesc despre John cu cineva, mai ales cu tine. Mă bucur foarte mult că te-ai hotărât să faci tu primul pas şi să mă întrebi. Aşază-te, Jane! Cred că tu ai convins-o.

Jane încercă să-şi alunge din minte gândul că, de fapt, el fusese cel care o rugase să încerce să afle ce se întâmplă cu Sandy. Se aşeză tăcută pe iarbă.

- Grant, te rog, nu te supăra, dacă stă şi Jane cu mine. Ea m-a încurajat să te întreb.

- Bine, îţi accept păzitorul în preajmă, zise el după ce se uită la ea cu o sclipire în privire. Dă-i drumul !

- Ştiu că tata a murit într-un accident de maşină, când Mara, adică mama, conducea. E numai vina ei ?

Grant îşi trecu mâna prin păr, gest pe care Jane îl interpretă ca pe un moment de răgaz de care avea nevoie înainte de a răspunde.

- Sandy, îmi pare nespus de rău că nu mi-am dat seama mai demult că s-ar fi putut să fi auzit această versiune a accidentului. Se pare că ai auzit unele zvonuri care circulă invariabil în asemenea situaţii. Moartea tatălui tău s-a datorat unei defecţiuni tehnice. S-a întâmplat ca mama ta să se afle la volan, dar asta nu înseamnă că din cauza ei s-a produs

accidentul. Maşina a sărit peste pod. Mara a avut noroc, dar tatăl tău... n-a suferit, pentru că Dumnezeu l-a luat imediat la el. înţelegi ce vreau să-ţi spun?

- Da. Ştiu că nu m-ai minţi şi mă bucur că tata n-a suferit, spuse Sandy cu lacrimi în colţul ochilor. Mă bucur şi că mama n-a fost
rănită.

Pentru câteva clipe, se aşternu tăcerea peste cele trei persoane.

- Spune-mi, te rog, te mai nelinişteşte şi altceva? zise el după ce scoase un lung oftat.

Sandy îşi înălţă privirea şi spuse pe un ton la fel de grav:

- Da, Grant. Mă îngrijorează şi mi-e ruşine de toate gândurile urâte pe care le-am avut despre Mara.

- Dar acum totul s-a sfârşit şi-i poţi arăta mamei tale că o iubeşti, zise el prinzând-o de umăr. Ce-ar fi să începi prin a-i spune mamă în loc de Mara?

- Jane mi-a spus acelaşi lucru la picnic, dar ei îi place să-i spun Mara şi nu cred să se bucure foarte tare dacă-i zic "mamă". Să-i mărturisesc gândurile mele urâte şi să-i cer iertare?

- Nu, Sandy. N-a fost vina ta. Nu poţi fi învinovăţită pentru niciun gând rău. Toate astea s-au întâmplat pentru că ai auzit nişte zvonuri. Dacă i-ai aminti de toate astea, n-ai face decât s-o superi. Fii tu însăţi şi totul va merge de la sine. Sunt convinsă că prietena ta e de acord. Nu-i aşa, Jane? o întrebă el, aruncându-i o privire.

Jane se bucura în sinea ei de răspunsul lui Grant, întrebându-se cât de greu trebuie să fie pentru un copil să nu poată discuta cu propria mamă. Să-i fie teamă să-i pună întrebări.

întrebarea lui o luă pe nepregătite, dar din fericire el îşi îndreptă privirea în altă parte. Mara se îndrepta spre ei cu nesfârşită graţie. îi văzuse aşezaţi în iarbă, dar h-abar n-avea despre ce se discutase.

Jane se ridică brusc din iarbă şi spuse în timp ce se scutura:

- Sunt întrutotul de acord cu tine. îmi pare rău că Sandy n-a vorbit până acum. Să trăieşti cu asemenea suspiciuni e îngrozitor.

- Cu toţii trecem prin astfel de momente. Sandy a dat dovadă de mult curaj, dorind să afle adevărul. Foarte puţini oameni sunt în stare de aşa ceva.

Grant se ridică în picioare, cu ochii aţintiţi asupra Marei. Cine ştie? Poate dacă n-ar fi fost neînţelegerea care a planat între ei de la bun început, acum altele ar fi fost raporturile dintre ei, chiar în pofida Marei.

Simţea cum evenimentele trecute se întorc împotriva ei. Un gol imens în stomac i se formă văzându-l pe Grant cum o priveşte apreciativ pe Mara.

Ajunge! Nu te mai iluziona, Jane Wheeler. Ai fost doar persoana care a umplut un spaţiu liber între două sosiri. Seara aceea pe care tu o consideri ca fiind grăitoare înseamnă foarte puţin pentru Grant Saxon.

Capitolul 8

- Doar ţi-am promis, Sandy, că am să termin cu presatul şi am să-ţi completez insectarul, spuse Jane, prinzând-o de mână.

- îmi promiţi că vei scrie şi denumirile? o întrebă ea, după care întoarse capul pentru a-i privi pe Mara şi pe Grant coborând scările. Am să fiu foarte bună la şcoală, iar ea va fi mândră de mine. O să-mi iau revanşa pentru că am gândit urât despre ea, nu-i aşa, Jane?

Jane o aprobă dând din cap, apoi îşi retrase mâna pentru a-i permite Marei să-şi ia rămas-bun de la fiica ei.

- îmi pare rău că nu mă simt suficient de bine pentru a te însoţi alături de Grant, dar mă doare îngrozitor capul, zise ea, sărutând-o pe obraz. Fii cuminte şi am să vin să te mai văd peste două săptămâni. Pe cuvânt, Grant, Tom sau unul dintre şoferii tăi ar fi trebuit s-o ia.

Jane îi aruncă o privire scurtă lui Grant, după care se întoarse şi se îndreptă spre casă. Din câte putea să-şi dea seama, ceva îl supărase pe stăpânul casei. în cursul dimineţii, primise instrucţiuni foarte clare pentru ce urma să facă, iar acum îl auzi repezind-o pe Mara.

- Vreau s-o duc eu însumi pe Sandy. Sper că-ţi va trece cât mai
repede durerea de cap. La revedere, încheie el cu sarcasm.

Maşina demară în forţă.

Jane munci cu mult spor întreaga dimineaţă. Singura care o întrerupsese fusese Minna, care-i adusese ceaiul şi-i spusese că Mara stă în cameră, pradă unei dureri de cap pentru care luase

nişte pastile.

Servi masa de prânz în linişte, simţind lipsa lui Sandy şi fixându-şi ochii asupra scaunului gol al lui Grant. încercă să scape cât mai repede de sentimentul de singurătate care i se cuibărise în suflet şi nu stătu prea mult la masă. Ieşi afară şi făcu de două ori înconjurul lăptăriei. Târziu, după-amiază o zări pe Mara ducându-se la garaj, îmbrăcată în pantaloni şi într-un pulover. Peste cinci minute, maşina ei sport ieşi din garaj şi dispăru în depărtare. Jane trase concluzia că-i trecuse durerea de cap şi că încerca să-şi petreacă vremea în altă parte până la revenirea lui Grant.

Tom o aştepta. Lucrase mai mult în acea zi, aşa încât se înserase.

- Aceasta e maşina doamnei, exclamă Tom, în timp ce lua o curbă.

- încetineşte, Tom, poate că are probleme cu maşina, zise ea, dar în clipa următoare îl văzu pe bărbatul care stătea sprijinit neglijent de una din portiere. Flip Olivier! De ce Dumnezeu a oprit Mara aici şi de ce bărbatul acesta adoptase o atitudine atât de familiară?

Mara îşi luă mâinile de pe volan în clipa când zări Land-Roverul oprindu-se lângă ea. Tom sări de pe scaun şi o întrebă :

- S-a stricat ceva la maşină, doamnă?

- Nu, acum. Acest... domn a reparat totul. Am plecat. Nu-ţi face griji, zise ea demarând atât de brusc încât Olivier trebui să se dea înapoi pentru a nu-i intra praf în ochi.

Se uită după maşina care plecase, o bună bucată de timp. într-un târziu, catadicsi să-şi întoarcă privirea spre ocupanţii din

maşina care staţiona.

Tom se aşeză din nou la volan, iar Olivier veni lângă Jane, care era mai mult decât surprinsă de plecarea bruscă a Marei.

- Ce mai femeie! exclamă el zâmbind. Plecaţi târziu în seara asta, domnişoară.

- Ce s-a întâmplat cu maşina doamnei Saxon? întrebă Jane înălţându-şi capul şi privindu-l în ochi.

- Era nevoie doar de o mică potrivire. Mă pricep la chestii de genul ăsta, zise el cu ochii sclipindu-i din pricina cine ştie cărui gând ascuns.

Jane îi făcu semn lui Tom să pornească, iar acesta răsuci cheia în contact.

- îţi mulţumesc foarte mult, domnule Olivier, zise Jane.

- E un om rău, decretă Tom în timp ce se îndepărtau. Doamna Mara ar trebui să fie mai atentă şi să nu oprească pentru un asemenea bărbat. Mă scuzaţi că spun asta.

- Ai dreptate, Tom. O să-i spun. Poate că s-a nimerit să fie prin preajmă şi a ajutat-o deoarece se afla la ananghie. Bine că n-a fost ceva grav cu maşina, conchise ea, ca pentru a-şi ascunde propriul disconfort.

Avertismentul politicos al lui Tom era dovada clară a faptului că-i cunoştea reputaţia. Prefera să păstreze deocamdată tăcerea, dar cu prima ocazie o va preveni pe Mara. Poate că nu ştia care e reputaţia acestui bărbat. Privirea aceea scânteietoare nu prevestea nimic bun.

Nu cu foarte mult timp în urmă, Grant îl vorbise de rău pe acest Olivier. Era posibil ca bărbatul să vrea să se răzbune, şi ce mijloc mai bun putea găsi decât printr-unul din membrii familiei

acestuia? La gândul acesta, Jane se înfioră.

Când ajunse acasă, totul era cuprins de o linişte neobişnuită. Jane se bucură că poate să petreacă seara liniştită, fără să fie nevoită să-şi arate veselia sau să se arate dornică de discuţii. Resimţea asta ca pe o binecuvântare.

Jane era aşezată într-un şezlong pe verandă, încercând să se relaxeze şi să nu se mai gândească la numeroasele probleme pe care le avea. Era cea mai bună soluţie. Niciun doctor de pe lumea asta n-ar fi avut ce să-i prescrie pentru aşa ceva. Va trebui să lase lucrurile să meargă de la sine. Dacă va trebui să părăsească acest colţ din Africa pentru a-şi recâştiga liniştea interioară, aşa va face. Panaceul era munca.

A doua zi dimineaţă, se trezi odihnită şi într-o stare de spirit foarte bună. Soarele strălucea pe cer, iar Jane se simţi gata pentru o nouă zi, orice îi va aduce aceasta.

Stătea deja la biroul ei în clipa când Grant intră înăuntru, iar zâmbetul larg cu care-l întâmpină provocă la acesta o reacţie de nedumerire. Jane îşi plecă însă din nou privirea asupra hârtiilor de pe masă, iar întrebarea nepusă rămase suspendată în aer.

Grant era concentrat asupra unui teanc de hârtii. Jane se relaxă, îşi aşeză maşina de scris în faţă şi aşteptă instrucţiuni. Fără să vrea, degetele ei scriau pe claviatură : "Te iubesc... te iubesc, dragule".

- “Opreşte-te, pentru numele lui Dumnezeu! o mustră o voce interioară. De ce nu rosteşti aceste vorbe? Mă calcă pe nervi ce faci”.

- “îmi pare rău”, îşi zise Jane, întrebându-se imediat ce i se putuse întâmpla de ajunsese într-o asemenea stare.

în clipa aceea, îşi făcu apariţia Minna, aducând tava cu ceai.

- Domnule Grant, Mara mi-a spus să vă transmit că doreşte să vă vadă după ceai. O doare capul.

- Prea bine, Minna. Trebuia să mă însoţească astăzi la Sabie. Spune-i că o să mă duc singur.

Minna dădu din cap în semn de încuviinţare şi ieşi din birou.

Jane se ridică în picioare pentru a turna ceai, însă vorbele lui Grant o făcură să rămână pironită locului.

- Nu te mişca, îi porunci el cu o sclipire jucăuşă în priviri. Trebuie să te avertizez că ţi s-a descheiat fusta. O să mă întorc discret ca să poţi s-o închei.

Jane reuşi în sfârşit să iasă de sub transa privirii lui. Se întoarse prudentă şi puse ceaşca pe masă. Dacă ar mai fi făcut un pas, fusta i-ar fi căzut pe covor.

- Gata ! zise ea după ce-şi încheie fermoarul de la fustă.

- Cum crezi că poate un bărbat să lucreze într-o asemenea situaţie? o întrebă el, îndreptându-se să-şi ia ceaşca de ceai de pe masă.

- Nu-i nimic de făcut într-o asemenea situaţie, spuse Jane pe un ton voit rece.

Grant puse ceaşca goală pe masă şi se îndreptă spre uşă.

- Trebuie să mai văd şi altceva. E o situaţie insuportabilă. Oare ce se va alege de morala mea?

Jane luă o ţigară şi începu să fumeze gânditoare. Va trebui să aştepte alte instrucţiuni. Grant se întoarse abia după zece minute.

- Ai aflat ce doreai să ştii ? Cum stai cu morala? îl întrebă ea curioasă.

- Foarte bine, mulţumesc, zise el în timp ce-şi săruta vârfurile degetelor.

Jane izbucni în râs, iar Grant făcu la fel. O veselie copleşitoare puse stăpânire pe ea. Ar fi vrut să-i şoptească la ureche cât de mult îl iubeşte şi că şi-ar dori ca această stare de bine să dureze o veşnicie. Dar, dacă ar face aşa, i-ar pieri zâmbetul de pe buze.

-Ar trebui să râzi mai des, Janey. E plăcut şi ţi se potriveşte.

Vorbele acestea erau aproape un ecou a ceea ce gândise ea mai
devreme... în afară de partea referitoare la dragoste. Hai să facem glume ! O să-mi câştig în acest fel existenţa.

- Cine-i şeful aici? o întrebă el, îndreptându-se spre uşă. Domnişoară Wheeler, vei veni astăzi cu mine într-o călătorie de afaceri. O să plecăm în mai puţin de o jumătate de oră. Mara nu mă poate însoţi, iar eu am nevoie de ajutorul unei femei. Aceasta va fi îndatorirea ta pentru ziua de azi. Am să-ţi spun pe drum ce ai de făcut. Şi, adăugă el întorcând capul, din fericire eşti îmbrăcată pentru călătorie.

Jane reuşi să-şi ascundă surpriza, dar constată cu amărăciune că era o înlocuitoare. înlocuitoarea Marei.

- Nu de puţine ori, cea de-a doua alegere se dovedeşte a fi cea mai bună. Ar fi trebuit să te rog de la bun început să mă însoţeşti, dar cum Mara s-a oferit să vină, iar în ultima vreme ai fost cam posomorâtă, am renunţat la intenţia mea.

Jane preferă în continuare să tacă. Bărbatul acesta îşi alegea foarte bine cuvintele. A doua alegere. Posomorâtă. Chiar aşa să fi fost?

- Draga mea, nu trebuie să faci mutra asta. A fost un compliment din partea mea, oricât de obscur ţi se va fi părut. O să-i dau telefon mamei tale ca s-o anunţ că vei ajunge târziu în seara asta.

Jane îşi spuse în sinea ei că Mara trebuie să fi avut o durere de cap cumplită dacă renunţase la această călătorie. Sau poate că se gândea că va trebui să muncească, reflectă cu perfidie Jane în sinea ei. Se scutură, ca şi cum ar fi vrut să scape de un gând atât de urât, spunându-şi că, deşi era a doua alegere, îşi va petrece ziua împreună cu el. Sau măcar drumul dus-întors. Trecuse atât de mult timp de când nu mai fuseseră împreună, doar ei doi. Jane îşi dădu seama că va avea parte de o zi deosebită. Va încerca să profite cât mai mult de ea, pentru că s-ar putea ca soarta să nu-i mai fie la fel de favorabilă pe viitor.

Abia atunci îi trecu prin minte că, aflând cine o va înlocui, Marei s-ar putea să-i treacă durerea de cap. O, Doamne, te rog, nu face să-i treacă durerea de cap în câteva minute!

- Eşti gata, Jane? o întrebă Grant din pragul uşii.

- Da, zise ea, luându-şi geanta şi urmându-l imediat. Grant deschise portiera pentru a-i permite să intre în maşină, după care se duse şi se instală în faţa volanului. Scoase un carneţel din buzunar şi se concentră asupra unor cifre în timp ce Jane îşi arunca ochii, neliniştită, asupra uşii de la intrare, aşteptându-se ca aceasta să se dechidă în orice clipă, iar Mara să-şi facă apariţia, gata de drum.

Grant răsuci în sfârşit cheia în contact şi maşina demară.

Era un şofer foarte bun, conducând cu lejeritate când trebuia să ia o curbă sau când drumul era prea abrupt. Peisajul era

foarte frumos, dar Jane îşi tot întorcea privirea asupra bărbatului care conducea cu atâta îndemânare. Peisajul care se perinda prin faţa lor i se părea destul de familiar. îşi dădu seama imediat că se aflau în preajma fermei familiei Davenport. Jane îşi aminti ziua aceea, lipsa ei de interes în timpul drumului. Se îmbujoră la faţă.

- Vrei să facem un popas ca să bem un ceai? o întrebă el, privind-o amuzat. Bătrâna doamnă se va bucura să te vadă din nou.

Nu vrei să-ţi satisfaci curiozitatea cu privire la un animăluţ pe care l-ai salvat în circumstanţe nu tocmai plăcute? o întrebă el pe un ton potolit.

Indignarea puse stăpânire pe ea. Tare mult ar mai fi vrut să-i spună vreo două, dar se abţinu, aducându-şi aminte că nici el, nici Sandy nu suflaseră o vorbă despre cele întâmplate în curtea cu animale. Atunci, ca prin minune, reuşi să se detaşeze de cele întâmplate şi să privească păţania prin ochii celuilalt. Asta o făcu să-i apară un zâmbet în colţul gurii. Grant ridică mirat din sprâncene.

- Cred că a fost foarte nostim să vezi o persoană aflată într-o asemenea situaţie. N-am apucat să vă mulţumesc pentru că aţi păstrat tăcerea asupra acestei întâmplări neplăcute pentru mine. A fost foarte umilitor pentru mine, dar acum pot vedea şi partea comică a situaţiei.

- Comică, într-adevăr, admise Grant zâmbind, dar să ştii că arătai grozav. Mă rog, dacă nu punem la socoteală fulgerele din priviri. Erai mai fierbinte decât locul unde voiai să ne trimiţi.

- Orice fată ar fi trecut prin aceleaşi stări, îl întrerupse Jane

cu veselie. Mai ales, dacă ar fi fost găsită într-o asemenea stare chiar de cel care...

Se opri brusc, muşcându-şi buzele.

- Care...ce, Jane ?

- De cel care îi e şef, spuse ea în cele din urmă.

- O! exclamă Grant. Nu credeam că ştii atât de mult la părerea şefului tău. Uite că am ajuns! Iată-l pe Julius şi calul... E un tip grozav, nu crezi?

- Minunat! exclamă ea cu entuziasm, iar Grant ridică din nou din sprâncene mirat. Nu mai făcu nicio remarcă, deoarece Julius se
îndrepta spre ei.

Maşina se opri, iar Julius veni să-i deschidă portiera.

Servirea ceaiului fu un moment foarte plăcut, iar Jane îi era cum nu se poate mai recunoscătoare doamnei Davenport pentru primirea călduroasă pe care i-o făcuse.

Când ajunseră la maşină, îşi luară rămas-bun de la Julius. Acesta stătea cu coatele sprijinite de portiera lui Jane şi zise:

- Am să trec pe la tine într-o zi sau două. Ai cumva un pat liber pentru mine ?

- Desigur, confirmă Grant zâmbind.

Porniră din nou la drum, iar Grant îi vorbi în sfârşit despre motivul pentru care avusese nevoie de o femeie care să-l însoţească. Domnul Dixon venise special de la Johannesburg pentru un interviu, iar soţia şi fiica lui îl însoţeau.

- Cred că interviul va dura destul de mult, aşa încât aş aprecia foarte mult dacă te-ai ocupa de doamne. Domnul Dixon mi-a spus că soţia lui ţine morţiş să viziteze o proprietate de

citrice foarte cunoscută din această localitate. Cunoştinţele tale, împreună cu cele pe care le-ai primit de la mine ar trebui să le intereseze pe cele două doamne. Si pentru tine, o asemenea vizită se poate dovedi profitabilă, întrucât capeţi experienţă în mod nemijlocit. Marei n-aş fi putut niciodată să-i sugerez aşa ceva, adăugă el zâmbind, deoarece urăşte mersul pe jos. Aşa se face că ai venit tu cu mine. Maşina îţi stă la dispoziţie.

- Dar nu ştiu nimic despre citrice, iar maşina asta e prea puternică pentru mine. N-am mai condus până acum aşa ceva, spuse ea cu disperare în glas, gândindu-se cu groază la perspectiva de a conduce cu două perechi de ochi aţintiţi asupra ei.

Grant puse imediat capăt discuţiei.

- Din moment ce ai condus, n-ai de ce să-ţi faci griji. Un membru al personalului vă va însoţi în plimbare. Nu trebuie decât să fii fermecătoare şi să arăţi că ştii. Nu-i mare lucru, nu-i aşa?

- O, nu, domnule Saxon!

Emoţia o copleşi din nou când ajunseră în faţa hotelului. Anxietatea ei era deplasată. Familia Dixon era prietenoasă şi deschisă. Grant îi cunoştea de mai mult timp. Toţi o primiră cu braţele deschise, aşa încât se simţi foarte bine.

După ce luară masa, Grant le conduse pe cele trei doamne la maşină, o privi complice pe Jane care era foarte nervoasă şi încerca să se concentreze asupra şofatului. Ca pentru a confirma suspiciunile celor două femei care credeau că ei sunt împreună, Grant o sărută tandru pe obraz.

- E o fată minunată, vreau să spun ca şofer. Am deplină

încredere în ea. E atât de competentă, adăugă el privind-o drăgăstos.

Trebui însă să se dea imediat la o parte, deoarece maşina porni brusc. Intrase într-adevăr pe "mâini foarte competente".

- O, Doamne! Plecarea asta bruscă îmi aduce aminte de vremea tinereţii mele, zise doamna Dixon.

Ajunseră tefere la birourile de pe plantaţia de citrice. Jane constată că maşina nu era până la urmă chiar un monstru, ci doar un fel de tigru care putea fi cu uşurinţă îmblânzit.

Plimbarea pe plantaţie se dovedi foarte interesantă, iar ghidul lor cum nu se poate mai fermecător.

Când se întoarseră, un chelner zâmbitor le informă că sunt aşteptate în bar. Jane îi mulţumi şi-i spuse că vor sosi în zece minute. Serviră câte un cocteil, iar Grant îşi exprimă regretul că nu pot accepta invitaţia la cină. Aveau mult de mers până acasă şi voia să facă un ocol pentru a-i arăta un peisaj magnific. Vorbise deja cu chelnerul şi-l rugase să-i pregătească un coş cu mâncare.

Amândoi bărbaţii păreau mulţumiţi de rezultatul întrevederii. Familia urma să se întoarcă la Johannesburg.

Se despărţiră în termeni cordiali. Jane şi Grant erau invitaţi să-i viziteze cu prima ocazie când vor ajunge la Johannesburg.

Deşi soarele era la asfinţit, căldura nu scăzuse. Jane deschise fereastra pentru a respira aer mai răcoros. Grant avea o mână pe volan, iar cu cealaltă încerca să slăbească nodul cravatei. însoţitoarea lui, văzând una ca asta, se aplecă spre el, îi scoase cravata şi-i desfăcu primii doi nasturi de la cămaşă. Grant îi mulţumi cu un zâmbet, nu însă fără a-i remarca roşeaţa

din obraji. Roşeaţă care se datora pe de o parte căldurii şi băuturii, iar pe de altă parte gestului pe care-l făcuse mai devreme.

Trecură pe lângă un indicator care arăta că mai era un kilometru până la un garaj. Când ajunseră în dreptul lui, Grant opri maşina şi-i spuse :

- Du-te şi schimbă-te! E o toaletă înăuntru.

Văzând-o că ezită, adăugă:

- Ce mai stai? Trebuie să fii mai comod îmbrăcată, căci drumul e lung. Vreau să te duc într-un loc special.

Nu avu nevoie de mai mult de şapte minute pentru a se schimba. în plus, îşi strânse şi părul într-o coadă. Când se întoarse la maşină, Grant o privi aprobator, după care se concentră asupra drumului. De fapt, îi era recunoscătoare pentru sugestia pe care i-o făcuse. De-abia după o oră, Grant catadicsi să-i vorbească despre întrevederea din acea seară. Făcuse un târg foarte profitabil pentru pădurea de pini.

Ajunseră în cele din urmă la o răscruce. Grant coti pe un drum lăturalnic, arătând cu mâna spre un indicator fixat în pământ.

- Fereastra Domnului.

Jane fremătă, cuprinsă dintr-o dată de emoţie. Când ajunseră pe un platou, Grant opri maşina, se dădu jos, o luă pe Jane de mână şi începură să urce pe jos. Peisajul era, într-adevăr, mirific. Dacă priveai în jos, aveai într-adevăr senzaţia că ceea ce vezi e o fereastră deschisă spre lume. La dreapta, puteai percepe aşezările omeneşti, iar la stânga numai pădure. O pădure foarte deasă.

Senzaţia de pace care o cuprinse, o făcu pe Jane să păşească înainte. O mână fermă o prinse.

- Fii atentă, draga mea! Dacă mai faci un pas, cazi în prăpastie.

O trase înapoi şi o eliberă din strânsoare. îşi puse însă mâinile în
jurul taliei acesteia. Proximitatea îi dădea lui Jane un sentiment şi mai acut al nenorocirii. începu să tremure.

- Janey, Janey! începu Grant, prinzându-i bărbia în palme. Cine-ar fi crezut că o tânără voluntară ca tine poate ajunge într-o asemenea stare?

Spunând acestea, o sărută pe frunte. Gestul acesta o făcu să izbucnească în lacrimi.

Jane se întoarse într-o parte pentru a se şterge la ochi şi a-şi sufla nasul. Tare mult şi-ar mai fi dorit să-l audă mărturisindu-i: "Te iubesc, Janey cu tot cu părul tău negru şi cu inima ta sensibilă."

- Mi-e o foame de lup, zise Grant. Ce-ar fi să deschidem "cutia Pandorei" pe care am adus-o cu noi şi să vedem ce a pus ospătarul în ea pentru desfătarea noastră? Hai să mergem! adăugă el, luând-o de mână.

Jane îl privi ca un copil pierdut în timp ce scotea din maşină coşul cu mâncare şi-l văzu ca prin ceaţă întinzând faţa de masă pe iarbă.

- Nu-ţi face griji în privinţa machiajului! N-am timp acum să mă uit la tine. Mi-e prea foame pentru a te studia cu atenţie. Uite aici carnea şi ceştile. Ocupă-te tu de ele! A început să-mi pară rău că te-am adus aici. Habar n-aveam că te va afecta atât

de mult.

- Să nu mai spui asta niciodată, Grant. Nici să regreţi că m-ai adus aici. Numai cu tine aş fi putut trăi asemenea momente. N-am să le uit niciodată până în clipa când voi muri. îţi mulţumesc, Grant Saxon. Nu-mi pare deloc rău nici pentru faptul că am plâns, adăugă ea în timp ce turna ceai în ceşti.

Grant nu-o slăbea din ochi şi abia după un minut schiţă un gest, pentru a scoate din coş ceva. Băură şi mâncară în tăcere. Apoi, Grant îi oferi o ţigară, iar ea acceptă.

- Mulţumesc, zise ea după ce acesta i-o aprinse.

Bărbatul se lăsă pe spate şi închise ochii. Abia atunci Jane îndrăzni să-l privească. Şoapta lui o surprinse.

- De ce "numai cu mine", Jane? Oricine ar fi putut să-ţi arate acest
loc.

- Păi... începu ea, deşi nu dorea să facă această mărturisire, am vrut să spun că venind aici cu tine şi... lacrimile mele prosteşti... toate astea nu mi se puteau întâmpla cu oricine. Vreau să spun...

- înţeleg ce vrei să spui. Te simţi în siguranţă cu mine. Orice alt bărbat ar fi încercat să profite de pe urma unei asemenea situaţii. îmi place când vorbeşti aşa... cu subînţeles. De ce te simţi în siguranţă cu mine? Sau ai uitat că într-un alt moment şi într-un alt loc aceeaşi persoană alături de care te simţi în siguranţă te-a sărutat? Suntem singuri, iar felul în care te comporţi mă intrigă, zise el, aruncându-i o
privire.

Jane se înfioră.

- Eşti şeful meu şi cine-ar face sau i-ar trece prin minte să facă ceva rău într-un asemenea loc mirific?

- Ce mai fel de a gândi! râse el. Sefii sunt şi ei oameni, poate mai mult decât alţi muritori de rând, din câte mi-a fost dat să aud, iar locul acesta e cum nu se poate mai romantic. Consideră-te norocoasă că nu te-am luat de aici să te duc într-un loc...

Se opri, văzând-o cum îşi astupă urechile cu mâinile.

- Prea bine, te las pe tine să-ţi imaginezi ce s-ar fi putut întâmpla, conchise el.

Jane se ridicase deja în picioare şi începuse să strângă masa.

- Nu uita că ştiu judo, adăugă ea, zâmbind.

- Atunci, pregăteşte câteva figuri pentru că am de gând să te sărut. Dacă eşti o fată sensibilă, vei coopera. M-am comportat aşa de frumos şi merit un sărut.

Spunând acestea, îşi lipi buzele de ale ei. Jane uitase de figurile de judo, abandonându-se sărutului.

- Nici eu n-am să uit niciodată acest moment şi acest loc, zise el când se opri. Hai să mergem, acum!

Jane îşi luă geanta, iar peste câteva minute erau deja pe drum.

- S-a lăsat răcoarea. E mult mai bine acum, zise el privind-o întrebător.

Capitolul 9

Mara se ridicase de la biroul lui Grant pentru a se aşeza lângă Jane.

Grant nu-şi făcuse apariţia în acea dimineaţă, iar Mara îl aştepta de zece minute.

Când Jane intră în birou şi spuse "bună dimineaţa", Mara se uită la ea, de parcă ar fi aşteptat să-i spună unde e Grant. însă aceasta mărturisi că nu-i cunoştea planurile. începu să lucreze, chiar dacă simţea privirea celeilalte femei pironită asupra ei. Simţea cum tensiunea pluteşte în aer.

- V-aţi întors destul de târziu aseară, decretă ea.

Jane se mărgini să scoată un mormăit, uitându-se la Mara cum bate cu degetele în masă. Gestul acesta trăda nerăbdarea.

- Am telefonat aseară, iar Dixon mi-a spus că domnul Saxon şi prietena lui au plecat înainte de apusul soarelui. Aţi avut probleme?

- Nu, zise Jane, oprindu-se din scris. Ne-am oprit pentru o masă câmpenească.

- Ce frumos! A cam durat masa asta. Grant e într-adevăr genul de
bărbat care să ia cina cu cineva la lumina lunii, remarcă ea cu venin.

- De acord, zise Jane. Şeful meu e o persoană interesantă şi fermecătoare, indiferent de momentul zilei. E o plăcere să lucrezi pentru el, zise ea, întorcându-se la scris.

- Termină cu aerele astea şi cu zgomotul ăsta infernal, ţipă Mara la ea.

- Domnul Saxon mi-a lăsat mult de lucru, aşa încât voi fi nevoită să fac în continuare zgomot. Dacă vă interesează călătoria de ieri, de ce nu-l întrebaţi chiar pe el?

- Domnul Saxon, zici? Despre ce afaceri e vorba? Minna mi-a descris cu lux de amănunte ţinuta ta. N-ar fi trebuit ca într-o asemenea situaţie să te îmbraci elegant? o întrebă ea, măsurând-o din priviri.

Cum Jane se încăpăţâna să tacă, Mara se înfurie.

- Crezi că n-am remarcat ce priviri de căprioară rănită îi arunci ? Ştiu prea bine că, în seara aceea la club, te-a sărutat. Mi-am dat seama după felul în care arătai. Să-ţi intre bine în cap ce am de gând să-ţi spun: Grant e al meu de mult timp. Chiar înainte de intrarea în scenă a lui John. Abia după ce m-am căsătorit, mi-am dat seama că greşisem în alegerea mea. Iar Grant încă mă iubeşte. Ceea ce-l reţine e decenţa. O să am grijă să depăşească acest prag. N-ai să găseşti niciodată loc în inima lui. îi place să sărute alte tinere, dar tot cu mine se va căsători.

- Eşti absolut sigură de asta, nemernico?

Mara se albi la faţă şi se răsuci pe călcâie. Julius Davenport intrase înăuntru, cu ochii aţintiţi asupra lui Jane. Aceasta se aşeză pe scaun, uimită de sângele-rece cu care-i vorbise Mara.

Julius înaintă şi-şi puse mâinile pe birou.

- Nu te supăra, Jane! Femeia asta nu e chiar întreagă la minte. Fără să vreau, am auzit partea din discuţie referitoare la John şi mi-e scârbă. Oare cum ar reacţiona Grant, dacă ar afla cât de lipsită de scrupule şi de materialistă e?

Apoi, prinzând-o pe Mara de braţ, adăugă :

- Grant crede că l-ai iubit pe John. Să te păzească Dumnezeu

dacă află că lucrurile n-au stat aşa. Mai las-o pe Jane în pace, sau o să am grijă ca unele din vorbele tale să ajungă şi la alte urechi.

- N-o să îndrăzneşti niciodată să faci aşa ceva. Grant mă iubeşte şi nu te-ar crede, zise ea desprinzându-se din strânsoare.

Cu un calm imperturbabil, Julius o prinse de încheietura mâinii.

- Habar n-ai de ce sunt în stare. Marea mea slăbiciune e că accept toate provocările care mi se fac. Acum, comportă-te ca o gazdă civilizată şi oferă-i oaspetelui tău nişte ceai.

- Spune-i, te rog, Minnei să aducă mai mult ceai. M-am întors, interveni Grant care tocmai intrase pe uşă. Julius, presupun că vei rămâne peste noapte aici.

- Desigur, răspunse acesta laconic, dând drumul Marei şi zâmbind.

Lui Jane nu-i venea să creadă că e vorba de acelaşi Julius care reacţionase atât de violent cu câteva minute mai devreme. Dar uimirea ei atinse culmea abia atunci când o văzu pe Mara adresându-i-se lui Grant cu un zâmbet fermecător pe faţă:

- Stii, dragul meu, nu cred că ar trebui să-l încurajăm pe acest bărbat prost crescut să ne viziteze. E foarte impetuos, după cum ai observat.

Grant se duse la birou şi se aşeză pe scaun. Privi enigmatic în jurul lui, printre rotocoalele de fum pe care le scotea.

- Poţi oricând veni, Julius, zise el. Iar tu, Mara ar trebui să ştii cum să te comporţi într-o asemenea situaţie.

- Desigur, dragule, zise ea pe un ton mieros. Mă duc să

vorbesc cu Minna de ceai.

- De fapt, am venit să-ţi aduc hârtiile astea ca să te uiţi peste ele, zise Julius. Mi-ai promis că o vei face, iar acum chiar am intrat în criză de timp, se scuză el.

- O să stau pe aici cam o oră. Am să mă ocup de ce mi-ai adus, iar apoi am s-o ajut pe Jane. Du-te şi serveşte ceaiul împreună cu Mara. O să vin şi eu curând.

- Bine, zise scurt Julius, ieşind din birou.

- 'Neaţa, Jane!

- Bună dimineaţa, Grant, zise şi ea, în timp ce încerca să-şi adune gândurile şi să-şi concentreze întreaga atenţie asupra a ceea ce avea de dactilografiat.

în pofida eforturilor ei, două din replicile Marei îi stăruiau în minte: te-a sărutat la club... Grant mi-a spus că... îi place să le sărute pe fete, dar eu sunt cea cu care se va căsători.

Bărbaţii care sărută şi se laudă după aceea cu isprava lor. Parcă şi vede scena derulându-se în faţa ochilor ei:

" - Ştii, draga mea, a fost tare nostim. Aproape că s-a prăbuşit în braţele mele, aşa încât ce mai puteam face decât să..."

Dacă a fost în stare să povestească acel episod, de ce n-ar face acelaşi lucru cu unul şi mai pasionant? Cu toate acestea, nu putea crede că Grant era genul acela de om. Probabil că Mara inventase totul sau văzuse scena, întrucât ea şi Julius ieşiseră foarte repede afară.

Jane venise în acea dimineaţă la serviciu cu gândul de a stabili relaţia ei cu Grant, şeful ei, pe baze şi mai solide. Visul ei fusese spulberat de cuvintele otrăvite ale Marei. Momentele

magice petrecute în urmă cu o zi vor rămâne numai pentru ea o frumoasă amintire. Probabil că el le va uita foarte repede.

" N-am să uit niciodată momentul şi locul acesta", îi mărturisise
el.

însă Mara distrusese totul cu insinuările ei. Jane îşi îndreptă umerii, de parcă ar fi vrut să arate că n-avea de ce să-i fie ruşine şi că nicio altă femeie n-o poate destabiliza.

- S-a întâmplat ceva, domnişoară Wheeler?

- Nu. Dar chestia asta e prea înceată. De ce nu investeşti într-un aparat electric, habar n-am!

- Se pare că nu suntem într-o dispoziţie prea grozavă în această dimineaţă. Am să comand una imediat. Mara să fie de vină pentru această stare de spirit? Cum de-a venit aşa de dimineaţă, pusă pe harţă? Mă întreb şi eu.

"Nici nu ştii ce dreptate ai", îşi zise Jane în sinea ei.

- I-am spus doamnei Saxon să discute cu tine, dacă vrea să afle detalii despre seara pe care am petrecut-o împreună. E cum nu se poate mai curioasă.

- Să-i mărturisesc totul? o întrebă Grant pe un ton potolit.

- Nu procedezi aşa de obicei? îl întrebă ea cu înflăcărare.

- Chiar crezi tot ce ţi se spune? o întrebă el, de parcă i-ar fi citit gândurile.

- E oricum ceva ce nu mă priveşte.

- Ei, dar chiar suntem supărată în dimineaţa asta. îmi place când eşti întoarsă. Să revenim acum la problema noastră. Să-i spun sau să nu-i spun? Aceasta-i întrebarea. N-am să-i spun, decretă el.

- Bine faci, mormăi Jane.

- Când o fată vorbeşte pe la spatele şefului ei, zise el privind-o cu un ochi critic, înseamnă că are nevoie de schimbare. Poţi să-ţi iei liber în această după-amiază şi mâine. Se pare că ziua de ieri a lăsat urme serioase asupra ta.

- Câtă perspicacitate! zise Jane cu voce scăzută.

- Pardon?

- O, nimic, domnule Saxon ! zise ea tare.

Jane tăcea, deşi tare mult ar fi dorit să-i spună adevărul verde în faţă.

"Nu sunt iubita ta şi probabil n-am să fiu niciodată. Probabil că şi tu te-ai fi simţit la fel de mizerabil ca şi mine, dacă ai fi fost atacat într-un mod atât de josnic, aşa cum a făcut-o iubita ta cu mine. O, dragul meu, te iubesc la nebunie. Ia spune-mi, chiar le săruţi pe toate fetele care-ţi ies în cale?

Probabil că nu vei afla niciodată că s-a căsătorit cu fratele tău pentru banii pe care nu-i avea. Deşi, dacă stau bine şi mă gândesc, ţi-aş face un bine spunându-ţi adevărul. Te-ai întoarce în acest fel la "a doua opţiune" şi... O, taci odată, Jane Wheeler!"

Minna aduse ceaiul. Jane turnă licoarea în ceşti, iar operaţiunea aceasta rupse tăcerea deplină care domnea în birou. Grant o privi grav.

Se întoarse din nou la dosare, de parcă viaţa ei ar fi depins de asta şi se uită la Minna surprinsă, când aceasta spuse că masa e gata. Grant plecase de mult. îşi spuse în sinea ei că nu mai are nici-un rost să rămână la masă de vreme ce avea după-amiaza liberă. Probabil că Tom era în pauză. Dar nu putea să plece aşa... ca o laşă. Din fericire, va fi şi Julius prezent, iar Jane

avea senzaţia că Marei îi e puţin teamă
de el.

Privind în urmă, era oarecum amuzată de ieşirea Marei referitoare la seara precedentă.

La masă, aceasta o ignoră aproape în întregime, vorbind cu Julius numai când era absolut necesar. Nici acesta n-o lua în seamă, concentrându-şi întreaga atenţie asupra lui Jane. La un moment dat, lipsa aceasta de atenţie începu s-o agaseze pe Mara. Dorea întotdeauna să fie în centrul atenţiei, mai ales atunci când era vorba de un bărbat.

- Tom e la dispoziţia ta oricând, zise Grant. Odihneşte-te în această după-amiază şi mâine.

- Ce grijuliu eşti, Grant! îţi răsfeţi angajaţii. Personal, nu m-aş fi simţit atât de epuizată după o călătorie de o zi. Nici nu ştii ce rău îmi pare că m-a durut capul atât de tare, încât am fost nevoită să te las baltă. Sper că nu ţi-a afectat afacerile în mod negativ, spuse Mara, acceptând să ia o ţigară.

- Dimpotrivă, totul a mers ca pe roate. Jane s-a descurcat de minune şi i-a însoţit pe oaspeţi într-un tur al plantaţiei de citrice, lucru pe care tu nu prea cred că l-ai fi făcut, dragă Mara, zise Grant lăsându-se pe spate şi scoţând rotocoale de fum.

- S-a descurcat de minune? râse Mara. Cred şi eu! Mai ales că avea o costumaţie cu adevărat potrivită unei asemenea situaţii, din câte mi-a spus Minna, adăugă ea.

- A fost adorabilă, accentuă Grant.

- Presupun că mai ales pentru bărbatul care s-a lăsat călăuzit de ea prin plantaţie, spuse cu venin în voce Mara.

Jane se înroşi la faţă, furioasă la culme.

- Ca să fiu sinceră, s-a comportat foarte frumos, zise Jane răspicat.

Un bărbat cu adevărat fermecător, înalt şi chipeş. A fost, într-adevăr, foarte insistent. I-a părut foarte rău când i-am spus că inima mea e dăruită altcuiva.

- O, aşadar la asta se referea domnul Dixon când a vorbit de "prietenă" într-un mod atât de romantic? interveni Mara.

- Când ai vorbit cu domnul Dixon? o întrebă Grant dintr-o dată.

- Păi... i-am telefonat, dragule, bâigui ea. Eram îngrijorată. Era târziu şi oricine şi-ar face griji într-o asemenea situaţie.

- N-ai de ce să-ţi faci griji în privinţa mea. Am crescut şi pot să-mi port şi singur de grijă.

- Chiar eşti, dragule? îl întrebă Mara pe un ton mieros.

- Ce frumos din partea ta, Mara, că te arăţi atât de grijulie, zise Julius, ridicându-se de pe scaun.

- Aş vrea să te duc eu acasă, Jane. Evident, dacă n-ai nimic împotrivă. Nu-i mult de mers, iar eu m-aş bucura foarte mult să-i văd pe Bart şi pe Janet. îmi dai voie?

- Desigur. Mi-ar face plăcere, zise Jane zâmbind, apoi, întorcându-se cu faţa spre Grant, zise: îţi mulţumesc, şefule, pentru că mi-ai dat liber.

- Ce faci în această după-amiază, Grant? îl întrebă Mara.

- Am de pus în ordine nişte hârtii, zise el. îţi sugerez să-l însoţeşti pe Julius, dacă te plictiseşti.

- Nu, mulţumesc, am ce să fac. Ce zici, mergem diseară la club?

- Se poate, admise Grant.

- Grozav, exclamă Julius. Ce zici de asta, Jane? Mergem şi noi?

- Nu, mulţumesc. Am de rezolvat unele treburi pe care le-am neglijat în ultima vreme şi vreau să-mi petrec timpul cu familia. Pe mama aproape n-am mai văzut-o în ultima vreme.

- îmi pare rău să aud asta. Fă cum crezi de cuviinţă, îi răspunse
el.

Cum nici Mara, nici Grant nu spuseră nimic, cei doi se îndreptară spre uşă, braţ la braţ.

- Nu te supăra că te întreb, dar ce dorea Mara să ştie azi-dimineaţă, când am intrat în birou? o întrebă Julius după ce ieşiră din casă.

- Voia să ştie care e motivul pentru care ne-am întors aseară atât de târziu.

- Şi... ai lămurit-o?

- Am sfătuit-o să i se adreseze lui Grant. Trebuie să-ţi spun că am făcut un ocol pe la Poarta Domnului şi am stat mai mult decât ne propusesem.

- Hm! mormăi Julius. Dar nu cred că acesta era singurul lucru pe care dorea să-l ştie. Cum de-a pomenit numele lui John?

- Doar ai auzit foarte bine ce-a spus. M-a informat cu multă siguranţă în glas că Grant Saxon e al ei încă înainte de a se căsători cu fratele lui şi că n-ar trebui să-i mai fac ochi dulci.

Julius o prinse cu o mână de talie şi o întrebă:

-Jane, dacă tot ai mers cu mărturisirea atât de departe, spune-mi, dacă nu te deranjează: Eşti îndrăgostită de Grant?

- Grant îi aparţine Marei, zise ea după o pauză.

- Ba nu! Nu încă. Am să-ţi spun un secret: Grant nu va fi al ei, deoarece am de gând să mă căsătoresc cu ea. îi cunosc foarte bine defectele şi ştiu că nu e chiar genul de soţie ideală, dar îmi place.

- Dar Julius, exclamă ea, însufleţită parcă de mărturisirea sinceră a bărbatului, cum rămâne cu Grant? Nu-i poţi face aşa ceva. Oricum, se iubesc şi nu cred că poate cineva să ia ceva ce-i aparţine lui Grant
Saxon. Mara spunea că aşteaptă să treacă o perioadă suficient de lungă pentru a o cere în căsătorie.

- Cine vorbea! o întrerupse Julius brusc. Mara nu cunoaşte semnificaţia cuvântului "a iubi". O cunosc de foarte mult timp, numai că eram prea sărac pentru a mă lua în seamă. Bunăstarea familiei Saxon o atrăgea ca un magnet. Simplificând lucrurile, ea şi cu Grant erau apropiaţi înainte ca ea să-şi îndrepte atenţia spre John şi să se căsătorească imediat cu el. Dacă e cu adevărat un bărbat, aşa cum declari tu răspicat, având controlul asupra oricărei situaţii, de ce o lasă să-i scape printre degete? Pentru că-şi iubea fratele mai mult şi credea că Mara împărtăşise sentimentele lui John pentru ea? Dar noi ştim foarte bine că s-a căsătorit din interes. Din păcate pentru ea, s-a fript. John era un idealist, în vreme ce Grant e realist. Graţie lui, moşia a ajuns să fie atât de prosperă. Cred că a fost un adevărat şoc pentru ea să constate că puterea se afla în mâinile fratelui celui mic. John nu avea probleme financiare, iar Grant era foarte generos... dar asta a fost să fie.

Acum, dacă Grant aspiră la mâna Marei, ar trebui să se grăbească dacă nu vrea să i-o iau înainte. O să-i arăt că sunt la

fel de prosper ca şi Grant şi că reprezint pentru ea o partidă bună. O să fie a mea cu orice preţ. Si, crede-mă, din clipa când îmi va deveni soţie, am s-o transform într-o femeie adorabilă. îmi plac femeile frumoase, dar vreau ca soţia mea să fie o femeie de casă, iubitoare şi obedientă, încheie Julius, deoarece avea nevoie de o pauză de respiraţie.

Jane îl privea uimită şi oarecum amuzată de hotărârea de care putea să dea dovadă. Cât despre Grant, simpatia şi furia se găseau deopotrivă în inima ei. Simpatie pentru dragostea ce i-o purta fratelui său şi furie pentru că se simţea dator faţă de Mara. Iar ea de-abia
aştepta să cadă în braţele lui.

- Ai de gând să-i vorbeşti lui Grant despre intenţiile tale? Doar ţi-e prieten, nu ?

- N-am de gând să suflu o vorbă, zise el zâmbind. Surpriza e elementul cheie în planul meu. Şi, la urma urmei, de ce să dai cu piciorul norocului? Te-am văzut în seara aceea de pomină cum te sărutai cu Grant. Or, el nu e genul de bărbat care să se sărute cu orice fată. Probabil că ai drumul deschis spre inima lui. De ce nu profiţi de asta? Vreau să cred că eşti o fată inteligentă.

Deşi îi era foarte greu să se adune şi să judece lucrurile la rece, totuşi, Jane îşi dădu seama că Mara nu-i spusese adevărul: Grant nu-i povestise episodul de la club, iar Julius era ferm convins că nu-i stătea în fire să se sărute cu orice fată. Dacă ai minţit o dată, o poţi face şi a doua oară, cugetă în sinea ei.

Jane se uita la Julius cu un aer absent în timp ce cântărea în minte întâmplările petrecute.

- Aha! exclamă ea. Cel viclean se luptă cu cel drept.

- Ştii, văzându-te cum mă priveşti, m-aş putea îndrăgosti de tine. Dar îmi dau seama că nu eşti liberă. S-a întâmplat ceva aseară. Mi-am dat seama, chit că tu nu vrei să-mi spui, iar eu îţi respect decizia. Ce-ar fi să-i facem pe amândoi geloşi? Parcă văd că o să ne atingem imediat scopul, zise el prinzând-o în braţe.

- Eşti nebun, Julius Davenport!

- Da, Jane Wheeler. Sunt suficient de nebun ca să încerc şi acest truc. Haide, vino! E vremea să-mi stabilesc planul de atac.

Nu-l părăsi verva nici când ajunseră acasă la Jane. Le sărută plin de entuziasm pe Janet şi pe Liza, iar la plecare făcu o plecăciune lui Jane înainte de a se urca în maşină.

- Ne vedem mâine, frumoasa mea colaboratoare!

întorcându-se în casă, Jane se spălă pe cap şi se alătură celor două
femei.

- O să le faci geloase pe toate fetele din zonă, o tachină Elizabeth. O zi întreagă şi aproape toată seara cu şeful tău, Julius îmbrăţişându-te, iar Peter care va veni să te ia în oraş diseară. Vine şi Pat ca să-l supravegheze...

- Păi... ce să zic? Nu pot munci tot timpul, nu? Dar ce spuneai de Peter? Că vine să mă scoată în oraş?

- îmi pare rău, Jane că n-am apucat să-ţi spun, dar aseară te-ai întors târziu, iar azi-dimineaţă nu te-am văzut. Vizita lui Julius m-a făcut să uit. Peter o să vină să te scoată la club. Imediat, Pat a zis că vine şi ea. Am acceptat în numele tău.

- Să mă duc la club? întrebă Jane, amintindu-şi de propunerea Marei şi urcându-i-se sângele la cap. Nu, n-am să mă duc.

- De ce, Jane? Ai alte planuri ?

- Pur şi simplu, n-am chef. Mă duc să-i telefonez lui Peter, zise ea îndreptându-se spre uşă.

- Telefonul e defect, zise Janet cu voce blândă.

- O, la naiba! exclamă Jane.

- îmi pare rău, draga mea ! zise Elizabeth frângându-şi mâinile.

- De-abia aşteptam să mă întorc şi eu într-o seară mai devreme. Poate că n-ar avea nimic împotrivă să-şi petreacă seara la noi. Mi-ar plăcea foarte mult să rămână.

- Peter a pomenit ceva despre un pacient pe care urma să-l viziteze în zona aceea, după care va face acest ocol ca să te ia pe tine. Va combina plăcerea cu datoria, dacă-mi amintesc, exact vorbele lui.

- Of! Dacă bat atâta drum până aici numai ca să mă ia pe mine,
va trebui să mă duc, zise Jane cu un aer neajutorat.

- N-o să fie nicio problemă, de vreme ce mâine nu trebuie să te duci la serviciu, interveni Janet. Poţi dormi mai mult. îmbracă-te aşa cum se cuvine, draga mea. Doar n-o să te duci cu blugii pe tine.

Jane aştepta pe verandă când Peter opri maşina în faţa porţii. Arăta foarte bine în pantaloni sport şi cămaşă albă cu cravată. Pat, la rândul ei, era îmbrăcată într-un costum alb, în vreme ce Jane purta o rochie în culori închise.

- îţi mulţumesc că mi-ai acceptat invitaţia, chiar dacă a fost făcută prin intermediar. Eram ferm convins că dacă o determin pe Liza să accepte în numele tău, nu vei putea să mă mai refuzi.

Scuză-mă că va trebui să mergi în compania ei, dar a insistat să vină, iar eu n-am avut ce face.

- Mă bucur că ai venit, Pat. O să fie şi mai distractiv cu tine alături de noi, zise Jane.

- Dar nu ştiai că atunci când sunt mai mult de două persoane, se cheamă că te afli într-o mulţime? o întrebă Peter cu un aer posomorât.

- Dragul meu Peter, interveni Pat, de unde era să ştiu că ai mai invitat şi pe altcineva?

Apoi, întorcându-se spre Jane, îi şopti :

- Am venit să te protejez de un lup. Nu te lăsa înşelată de aparenţe, ţi-o spun din experienţă.

- Da, soră, zise Jane zâmbind.

Aplecându-se la urechea lui Peter, îi şopti:

- Mi-a spus că e atât de nebună după tine, încât nu te poate lăsa singur la club.

- Trădătoareo! exclamă Pat, indignată. Să nu te mai aştepţi la
vreun ajutor din partea mea când vei fi la ananghie.

Peter le oferi câte o ţigară, iar pe parcursul drumului vorbiră şi fumară. Când ajunse în faţa clubului, Peter opri maşina şi spuse:

- Am să vă las aici, dragele mele. Mă duc să-i fac o vizită pacientului meu, după care am să vin şi eu.

- Nu te putem aştepta în maşină? întrebă Jane cu ezitare în glas.

- Si să pierdem tocmai momentul când se bea? Hai că nu e aşa de grav pentru două fete să intre neînsoţite în club, conchise

Pat. în plus, putem să flirtăm cu alţi bărbaţi.

- Ai grijă, sireno! o avertiză Peter în timp ce le conducea spre verandă.

Când apăru chelnerul, le comandă ceva de băut, după care se îndepărtă, nu înainte de a spune:

- Mă întorc imediat, aşa că aşteptaţi-mă aici.

Pat îi întoarse spatele şi începu s-o studieze pe Jane cu multă atenţie.

- Ia spune, cum merge treaba? Si ce fac Grant şi Mara?

- Treaba merge bine, mulţumesc de întrebare. Cât despre Grant şi Mara, sunt bine. Sandy s-a întors la şcoală, zise ea oprindu-se când auzi un râs familiar venind dinăuntru. Cred că sunt şi ei aici, împreună cu Julius, care-i vizitează pentru câteva zile. Pare foarte pasionat de Mara.

- Chiar aşa? întrebă Pat, stând cu coatele pe masă. Cât de orb poate fi un bărbat... Ce s-a întâmplat, Jane? Eşti palidă.

- Cred că e din cauza băuturii. Am dat pe gât tăria asta dintr-o dată şi simt cum mă arde.

Dorea foarte mult ca Peter să se întoarcă înainte să fie văzute singure de cineva cunoscut. Pat o privea într-un mod ciudat, aşa încât
se strădui să-şi recapete cumpătul.

- Ştii, de-abia sâmbătă am aflat că Grant nu e tatăl lui Sandy. Asta fusese impresia mea până în clipa aceea.

- Ce? exclamă Pat, uimită. Nu ştiai că e copilul lui John?

- Nu. Am crezut că Grant şi Mara au fost căsătoriţi.

- O, Doamne! Cred că a fost un adevărat şoc pentru tine. Fiindcă tot ai fost la ei în casă în ultima vreme, începu ea

curioasă, spune-mi, te rog, ţi s-a părut că sunt foarte apropiaţi... aşa, ca un soţ şi o soţie?

- Mara are dormitorul ei, iar eu îmi termin treaba la cinci, aşa încât nu ştiu ce se petrece în restul timpului. Grant e foarte ocupat întreaga zi, iar Mara se plimbă de colo-colo şi-i tot spune "dragule". îţi spun toate astea ca să-ţi dai seama că te poţi înşela când apreciezi
o situaţie de genul ăsta.

- Falsa ta impresie se poate cu uşurinţă schimba, dacă Mara reuşeşte să-i intre din nou în graţii şi să-l facă să-şi schimbe comportamentul. Erau foarte apropiaţi înainte ca Mara să-l prefere pe John. Mai târziu, şi-a dat seama că n-a făcut alegerea cea mai potrivită, aşa încât a trebuit să accepte starea de fapt.

- între timp, am aflat cum stau lucrurile. I-am spus lui Julius să nu se amestece, pentru a nu-l răni pe Grant din nou. E hotărât s-o cucerească pe Mara.

- N-o să aibă nicio şansă, dacă Grant doreşte cu adevărat s-o ia de soţie, conchise Pat.

- Julius e pe deplin conştient de asta, dar vrea să încerce şi să mă folosească pentru a-şi atinge scopul.

- Cum?

- încercând s-o facă geloasă. Spune că ne-am putea atinge amândoi scopul, zise Jane, întrerupându-se brusc, deoarece îşi dădu
seama de greşeala pe care o făcuse.

- Măi, măi... ca să vezi cum stau lucrurile! Si ce picioare scurte are minciuna, trase repede Pat concluzia. O să-i accepţi propunerea?

- Nu! protestă ea cu vehemenţă, dar se opri deoarece îl auzi pe Julius adresându-se Marei, pe verandă:

- E mult mai răcoare aici şi niciun suflet care să strice armonia, spuse el.

- Nu chiar nimeni, îl contrazise Mara, arătând spre cele două tinere aşezate la masă.

- Doi îngeri deghizaţi în muritori, zise Julius. Se pare că sunt foarte norocos în seara asta. Hai, dulceaţă, vino cu mine.

- Sunt sigură că îngerii au motivele lor să vină fără însoţitor în această seară. Ce-ar fi să nu le mai răsfeţi atât, Julius ?

Tonul ei era insultător.

Julius zâmbea în continuare când se aşeză la masă, deşi o răceală
i se putea citi în priviri.

- îmi pare rău pentru reacţia pe care remarca mea a provocat-o, îngerilor.

- Bună, Mara! Bună, Jiulius! interveni Peter, care urca treptele. Văd că arăţi jalnic. Vino cu noi la spital, dacă vrei.

- Mulţumesc, Peter. Poate mai târziu, dacă vor fi şi îngerii de acord. Deocamdată, Mara are nevoie de aer curat. O cam doare capul.

- Ce s-a întâmplat? le întrebă Peter în timp ce se aşeza pe scaun. După cum ţi-a spus şi Julius, Mara nu se simte prea bine. Fumul dinăuntru o afectează, dar o să-şi revină. N-are nevoie de îngrijirile tale medicale. Uite, paharele noastre sunt goale.

- Bine, am înţeles mesajul. Chelner! zise el, ridicându-se.

- Cum se simte pacientul tău? îl întrebă Jane.

- O să supravieţuiască. Pat, vorbeşte-mi! Ce stai atât de

tăcută ?

- O, la naiba! îţi vine să crezi că...

- Cred că ai dat cam repede băutura pe gât, interveni prompt Jane.

- O, da! Sigur că m-a lăsat pentru câteva clipe fără respiraţie. Acum, revenind la tetanos, trebuie spus că acesta e provocat de invazia unui bacil care pătrunde prin răni. Acesta produce o otravă care circulă prin vasele limfatice. E ceva legat şi de nervi. Simptomele prin care se manifestă sunt spasmele şi înţepenirea fălcilor. Dacă boala nu e tratată, devine fatală. O doză de ser antitetanos trebuie introdusă. Aici intervine priceperea sorei medicale. Bacilii aceştia se găsesc de obicei în intestinele cailor şi ale altor animale.

- O prefer pe Pat cea tăcută, opină Jane, în timp ce Peter o privea uimit.

- Tratamentul constă în prevenirea răspândirii bacililor în răni. Ţesuturile bolnave trebuie cât mai repede eliminate, iar după aceea e absolut necesară aplicarea unui antiseptic, sfârşi în cele din urmă Pat.

- Şi eu care m-am întrebat întotdeauna dacă învăţăturile mele au ajuns acolo unde trebuie, ce-aş mai putea zice acum? se întrebă cu satisfacţie doctorul. Jane, cred că prezint toate simptomele unui bărbat îndrăgostit de protejata lui. Crezi că doza profilactică prescrisă într-un asemenea caz e căsătoria?

- Da, aşa cred, confirmă Jane.

- Nu există nicio altă cură? insistă el.

- Niciuna, decretă Jane pe un ton grav.

- Te căsătoreşti cu mine, protejata mea?

- Da, veni cu promptitudine răspunsul acesteia.

- Grozav! exclamă el, uşurat în cele din urmă.

După aceea, se lăsă din nou tăcerea. Chelnerul le aduse ceea ce comandaseră şi se îndepărtă zăpăcit.

- Felicitări! zise Jane, ridicând paharul.

în clipa aceea, îşi făcu şi Grant apariţia. Pat, care stătea cu ochii închişi, îi întredeschise şi spuse:

- M-a cerut în căsătorie.

- Si... ai acceptat? o întrebă el, uitându-se însă la Jane.

- Imediat, se grăbi aceasta din urmă să confirme. Cred că felicitările sunt binevenite.

- Felicitări, zise Grant.

- Cred că ar trebui să te uiţi la mine, nu la Jane, în seara asta, spuse ea după ce deschise în întregime ochii.

- O, Doamne! Ce-am făcut! exclamă Peter, căruia îi reveni în cele din urmă graiul.

Grant luă un scaun şi se aşeză la masă.

- Acceptă inevitabilul. S-ar fi întâmplat oricum, mai devreme sau mai târziu.

- Ţi se va întâmpla şi ţie, mai devreme sau mai târziu, nu? nu se putu abţine Jane să-l întrebe.

- Draga mea Jane, soarta nu şi-a dezvăluit încă planurile, ceea ce e mai bine pentru liniştea mea sufletească. Dar vreau să rezolv mai întâi nişte probleme particulare. Probabil că mai târziu, mi se va întâmpla şi mie.

Spunând acestea, îl chemă pe chelner şi comandă şampanie de la gheaţă.

Jane reflectă în sinea ei că singurele probleme pe care le

avea de rezolvat erau anumite formalităţi înainte de a se căsători cu văduva fratelui său.

Pat luă mâna lui Peter într-a ei şi-i spuse:

-Ai cinci minute să retractezi totul, zise ea cu sinceritate, înainte ca şampania să sosească.

Doctorul Davis îşi privi asistenta drept în ochi şi spuse:

- Ştii, nu cred că am să retractez nimic din ce-am spus... Ai văzut vreodată piscina la lumina lunii, Patricia? Vino să-ţi arăt!

Se ridicară şi plecară fără să spună vreun cuvânt celorlalţi doi.

- Ştii, începu Grant, pentru câteva clipe, am crezut că pe tine te-a cerut în căsătorie. M-am simţit uşurat să aflu că lucrurile nu stau aşa.

- De ce te simţi uşurat? se grăbi să întrebe Jane.

- Pentru că nu e genul de bărbat care să ţi se potrivească. Iar dincolo de asta, n-aş vrea să rămân din nou fără secretară.

- Chiar aşa? Mi-ai putea spune atunci care e bărbatul potrivit pentru mine?

- Dă-mi mâna să ghicesc. Trebuie să recunosc că ai o mână foarte frumoasă. Da, păi.. văd aici un bărbat înalt, brunet şi chipeş... foarte elegant şi cu ochi scânteietori. Unul cu adevărat potrivit pentru tine. Davies ar fi fost prea imatur pentru tine. Cel pe care-l văd aici e foarte pretenţios, curajos, mândru şi te va iubi toată viaţa. Nu-i deloc un tip rău. Dacă aş fi mama ta, l-aş accepta imediat, conchise el. Te sfătuiesc să-ţi faci un trusou cât mai repede. S-a agăţat deja de linia vieţii tale.

- O, domnule Clarvăzător, ce inteligent! Poţi să-mi spui şi câţi copii voi avea?

- Păi... ia să vedem. O fată cu părul castaniu ca al mamei sale şi un băiat cu ochii sclipitori ai tatălui. Nu văd ce culoare au. O, biata mea Jane! La vârsta de şaptezeci de ani eşti atât de sătulă de dragoste şi de consecinţele ei, încât văd o halbă de bere otrăvită adusă bătrânului. în cele din urmă, acesta moare. Eşti, în sfârşit, liberă. Dar ce văd aici? Un străin care se întoarce şi-ţi sărută mâna plină de zbârcituri. O iubire şi mai mare s-a născut şi o luaţi de la capăt.

- La şaptezeci de ani? izbucni în râs Jane.

- Şaptezeci de ani e o vârstă foarte tânără, o consolă Grant.

Jane îl văzu cum priveşte peste umărul ei şi întoarse capul. îi văzu
pe Julius şi pe Mara mergând încet, cufundaţi în conversaţie.

întâlnindu-se cu Pat şi cu Peter, hotărâră să meargă împreună înapoi. Julius şovăi câteva clipe când îl văzu pe Grant stând împreună cu Jane la masă, îi spuse ceva Marei la ureche, apoi o luă de mână şi se îndreptară spre ei. Peter mai aduse două scaune. Chelnerul aduse o sticlă de şampanie cu gheaţă şi nişte pahare.

- Sărbătoreşte cineva ceva? întrebă Julius, privind-o întrebător pe Jane.

"Oare chiar spera că pot fi atât de eficientă?" se întrebă Jane în sinea ei.

- Ia ghiceşte, Julius! De cine crezi că e vorba? Pat şi cu mine am hotărât să ne căsătorim.

Grant se ridică în picioare, ridică paharul şi zise:

- Pentru Peter şi Patricia. Fie ca angajamentul pe care şi l-au luat să fie de bun augur, iar căsătoria să dureze toată viaţa.

Mara îi felicită şi ea, fixându-l cu privirea pe Grant. Jane îşi dădu seama că încerca să descifreze care fusese reacţia lui în clipa când dispăruse cu Julius.

Dar acesta nu lăsă să se vadă niciun fel de surpriză, iar Jane îi admiră puterea de autocontrol. Nimic nu părea a-i distruge echilibrul. Probabil că era foarte sigur pe el sau de fidelitatea Marei.

Grant o invită pe Pat la dans, iar Julius pe Jane.

- Julius, păreai foarte supărat când ai ieşit cu Mara afară, îi şopti Jane la ureche. Cum se face că la întoarcere avea un aer atât de supus? Ce i-ai făcut? Ai bătut-o?

- Am eu un fel de a pune lucrurile la punct. Femeilor le place când impun regula, când fac legea.

N-am să te plictisesc cu detalii inutile. îţi spun doar atât: nu m-am ferit să-i arunc în faţă adevărul. Anume că o femeie care face observaţii răutăcioase cu privire la alte femei, se păcăleşte singură, deoarece nu face decât să se oglindească pe sine însăşi.

Evident că s-a înfuriat la auzul unor asemenea vorbe, însă după ce s-a potolit mi-am cerut scuze şi i-am spus că există multe alte feluri în care-şi poate folosi surplusul de energie.

Am pomenit în treacăt faptul că sunt proprietarul unui cal arab pursânge. Mara m-a întrebat imediat ce legătură are asta cu surplusul ei de energie. I-am răspuns că, din câte îmi amintesc, era o călăreaţă desăvârşită.

Am deplâns faptul că Sheik, calul meu, n-are suficient exerciţiu şi am zis în treacăt că ar fi numai bun pentru ea. Ar arăta superb pe un asemenea cal. După tot acest preambul, i-

am făcut o invitaţie deschisă, neomiţând să-i spun în treacăt că, fiind foarte bogat, nu m-aş da în lături să-l ofer pe Sheik celei care ar fi pe măsura mândriei şi frumuseţii lui.

- Eşti o adevărată bestie, Julius Davenport! exclamă Jane.

Grant auzi exclamaţia lui Jane şi ridică din sprânceană. Julius o
strânse în braţe, o sărută pe frunte şi spuse :

- E foarte frumoasă când se înfurie, după care o prinse într-un dans ritmat.

- Dacă insişti să joci dublu cu Grant, am să-l avertizez.

- Draga mea, dacă Mara poate fi furată cu atâta uşurinţă, atunci nu merită dragostea niciunui bărbat. Avertizează-l dacă tu crezi de cuviinţă, dar aminteşte-ţi că n-ai fost de faţă la prezentul jaf. Grant a auzit exclamaţia ta de mai devreme şi n-o să te simţi prea grozav dacă interpretează avertismentul tău ca pe un act de gelozie declanşat de plimbarea mea cu Mara.

- Si eu care credeam că eşti un simplu şi drăguţ fermier, când te-am cunoscut!

- Nu chiar atât de simplu, dar în mod cert drăguţ, conchise Julius.

Fără să părăsească ringul de dans, făcură schimb de parteneri.
Peter dori să danseze cu logodnica lui, iar Julius i-o duse pe Jane lui Grant.

- Julius e înalt şi, după unii, chipeş, spuse Grant în timp ce se mişcau în ritmul muzicii.

- Si tu eşti la fel, îi răspunse Jane imediat.

- Mulţumesc, Jane, zise el, vădit surprins. Ce zice palma ta în

această privinţă?

- Tu eşti ghicitorul.

- Păi... din câte putem să ne dăm seama, există un aflux de bărbaţi chipeşi în viaţa ta.

Nu te îndrăgosti de toţi şi speră să-l alegi pe cel mai bun. Asta e ceea ce se poate citi în palma ta.

- O, dragule, cu o asemenea aglomeraţie de bărbaţi în viaţa mea, cum să-mi dau seama care e cel mai curajos, cel pe care am să-l îndrăgesc până când am să-l otrăvesc cu mâna mea zbârcită? întrebă ea pe un ton confuz, deşi inima îi spunea că se afla chiar în braţele
celui ales.

- Când te atinge, palma ta vibrează în semn de avertisment, veni imediat profeţia lui Grant.

Habar n-avea cât adevăr erau în vorbele sale.

Capitolul 10

A doua zi dimineaţă, după ce mâncă şi stătu puţin de vorbă cu Janet şi cu Elizabeth, Jane porni într-o plimbare prin grădină. în clipa când îl văzu pe Olivier, se opri din mers. Unchiul Bart îi spusese că aceasta era ultima lui zi de lucru. Jane se tot întreba cum putea un bărbat să ducă la nesfârşit o viaţă de nomad.

La două ore după ce luă prânzul, Jane anunţă intenţia ei de a se duce să facă o baie în râu. Mătuşa Janet o sfătui să nu se îndepărteze prea mult şi să-şi ia cu ea o însoţitoare. Propunerea mătuşii o făcu să râdă.

- Draga mea mătuşă, începu ea, nu prea ai cum să te rătăceşti pe aici. Dealurile, râul şi livezile funcţionează ca puncte de reper.

Bine dispusă, Jane plecă la drum. Merse ce merse şi ajunse printre şirurile de pini de pe deal. La un moment dat, auzi un ţipăt de femeie. Era strigătul unei femei speriate. încercă să se apropie de locul de unde venea strigătul. Mirarea ei fu fără margini în clipa când îi recunoscu pe Flip Olivier şi pe Mara Saxon.

Bărbatul făcu un gest grosolan şi o întrebă pe un ton răspicat:

-Atunci de ce-ai mai venit aici dacă nu pentru puţină distracţie? Stiai că sunt aici. Ce, te-ai speriat, doamnă Saxon? rânji el.

Jane se apropie de ei, în continuare uimită. Mara încerca să scape din strânsoare.

- O, nu iubito, n-o să reuşeşti! Cumnatul tău m-a insultat destul, doar nu crezi că o să scapi aşa de uşor. Ţi-ai omorât soţul, întrucât doreai mai mult.

- Ajunge, domnule Olivier! interveni Jane.

- Măi! Măi! Se pare că păsărelele se strâng în stol.

- Eşti teafără, Mara? o întrebă Jane, ignorându-l pe bărbat.

- Da. Nu mă aşteptam să...

- Nu te aşteptai la naiba! De ce-ai venit, ştiind foarte bine că nu calcă ţipenie de om pe aici? Deunăzi, te-ai oprit cu maşina ta luxoasă ca să stai de vorbă cu mine şi ţi-am spus că sunt aici. Ai minţit-o pe păsărica asta că ţi-am reparat maşina. Iar pe tine, domnişoară arogantă sau mărinimoasă după caz, te-am văzut sărutându-te cu Saxon la club şi cu Davenport pe câmp, zise el prinzând-o de umeri. Ce-ar fi să faci acelaşi lucru şi cu mine?

Insinuarea din vocea acestuia o înfurie la culme.

-Ai cinci secunde să-ţi iei mâinile de pe umerii mei. Aştept.

-Am să fac asta pentru un sărut. Unul singur. îţi garantez că o să te mai întorci pentru mai multe.

Grant Saxon îşi făcu apariţia. Mara încercă să se apropie de Olivier.

- Dă-i drumul! zise ea.

- Taci din gură! Ce zici, fetiţo?

Jane nu mai stătu pe gânduri. îl lovi cu piciorul peste gură, iar acesta gemu de durere. îl prinse apoi de braţ, pregătită pentru
mişcarea următoare.

Grant îl prinse pe bărbat de umeri şi-l ridică în sus. Chipul său fioros te înspăimânta.

- Dă-i drumul, Grant! spuse ea cu un calm surprinzător în primul rând pentru ea însăşi.

- V-a făcut ceva vreuneia dintre voi?

- Nu, n-a avut timp, zise Jane.

Bărbatul prins în strânsoare gemea de durere. Grant îi dădu drumul şi spuse :

- Olivier, ascultă-mă! în mai puţin de două ore, am să-i raportez sergentului Mason. O fac atât de târziu ca să ai timp să părăseşti această zonă. Dacă n-ai să faci întocmai, am să depun o plângere ca să fii arestat pentru că ai agresat două femei neajutorate. Două ore. Sergentul te va aştepta, pentru că am să-l înştiinţez de venirea ta.

Jane o luă pe Mara lângă ea şi începură amândouă să se îndrepte spre drumul de întoarcere.

- Lasă-mă pe mine să vorbesc, o sfătui Jane.

- Ce ai de gând să-i spui lui Grant? şopti Mara, palidă la faţă.

- N-am să te las de izbelişte, zise Jane gânditoare, în timp ce păşea pe covorul de ace de pin.

Se întoarseră brusc şi-l văzură pe Grant cum stă cu mâinile în şolduri, aşteptând un răspuns.

- Vă ascult, zise el.

- Păi... noi, Mara şi cu mine, ne-am întâlnit la bazinul de înot şi ne-am hotărât s-o luăm în susul râului. Nu ne-am dat seama că Olivier e aici decât în clipa când ne-am apropiat.

- într-adevăr, nu aveaţi cum să-l zăriţi de acolo. Dar când l-aţi văzut, de ce nu v-aţi înapoiat? le întrebă Grant cu asprime.

- Păi... începu Jane, dar neştiind cum să continue se uită la Mara. O, da! Vorbeam şi ne uitam pe unde mergem. Din cauza şerpilor, după cum bine ştii.

Grant ridică sceptic din sprânceană.

- Numai o femeie poate fi atât de oarbă, cugetă el. Ai mers pe jos în timp ce Mara era călare ?

- O, Doamne, calul! A...

însă Grant o întrerupse brusc şi i se adresă Marei:

- Ai mers călare?

- I-am dat drumul, zise ea, dându-şi la o parte o şuviţă de păr.

Răspunsul Marei o făcu pe Jane să răsufle uşurată.

- Dar de ce nu l-ai lăsat la bazin?

- Pentru că era o ieşire care ducea spre drumul principal şi astfel ajungea mai repede acasă, zise Mara fără să se gândească prea mult.

Răspunsul ei îl determină pe Grant s-o fulgere cu privirea.

- Aşa ne-a spus Olivier, înainte de a deveni violent.

- Au! Ce mă doare! Am căzut cam rău la bazin! se văită Jane.

- Rău de tot. Ar trebui să te duci la doctor, o sfătui Mara.

- Stii, Grant, nu eram chiar două femei neajutorate. Mara avea rezerva ei de energie, iar eu mă puteam folosi de alte mijloace, aşa după cum ai observat.

Acesta se apropie şi se uită cu atenţie la braţul rănit al lui Jane.

-Trebuie să consulţi imediat un doctor, dădu el verdictul. Mara, ia-o pe urmele calului tău, iar tu, Jane, urmeaz-o ! Mă întorc şi eu imediat, numai că înainte trebuie să rezolv ceva.

Cele două femei erau pe deplin convinse că ţinea neapărat să-l ştie pe Flip Olivier plecat o dată pentru totdeauna.

Vremea era foarte frumoasă, iar zilele se scurgeau una după alta, fără griji. Grant îşi tot găsea de lucru pe la birou sau prin preajmă. Nu-i venea să creadă că Flip Olivier părăsise zona. Jane încercă o singură dată să-l roage s-o lase să plece singură acasă seara, dar el refuză categoric.

Deşi nu mai erau atât de apropiaţi ca înainte, faptul că se afla mereu în preajma lui era o plăcută tortură pentru ea. Grant se retrăgea în biroul lui sau îşi petrecea vremea citind cărţi sau documente de afaceri. Jane îşi petrecea vremea stând de vorbă cu Minna sau ajutând-o pe Sandy să se pregătească pentru şcoală.

în dimineaţa zilei de sâmbătă, la ora zece, Sandra dispăru.

Jane verifica o listă de haine când Minna îşi făcu apariţia.

- Ceaiul e gata, zise ea. Credeam că Sandy e cu tine.

- Nu, îi răspunse Jane în timp ce împăturea lista şi o vâra în buzunarul de la pantaloni. Ai strigat după ea pe afară? Acum vreo jumătate de oră era cu Lemmy în spatele garajului.

- Am tot strigat-o, dar nu mi-a răspuns. Sunt îngrijorată, Jane! Tom e plecat pe undeva prin împrejurimi şi a promis că

nu întârzie prea mult. Crezi că s-au dus cu el?

- Tom ne-ar fi spus, dacă-o lua cu el. Mă duc la magazie, zise ea alergând.

Ştia prea bine că acolo erau depozitate undiţele de pescuit.

Două undiţe şi două bobine lipseau!

- S-au dus la râu, în pofida ordinelor foarte stricte ale lui Grant. O, Jane ! Ce ne facem ? se văită Minna.

- Nu-ţi face griji! O să iau maşina Marei.

Aşadar, copiii au considerat de cuviinţă să se mai ducă o dată la pescuit înainte de a începe şcoala. Avu nevoie de cinci minute pentru a pleca, rugându-se în gând să-i găsească acolo unde presupunea că sunt. Drumul nu era scurt, iar ei plecaseră de mai puţin de o oră. Va fi nevoită să lase maşina undeva pe marginea drumului şi s-o ia pe jos printre copaci.

Mâinile îi tremurau în timp ce conducea. Opri într-un loc pe care-l considera cel mai apropiat de râu.

După aceea, porni pe jos în căutarea lui Sandy. însă strigătele ei fură zadarnice.

- O, Doamne! exclamă ea în clipa când simţi miros de fum. Prostuţo, asta mai lipsea să faci! Un foc!

începu să alerge cu respiraţia tăiată, mai puţin din pricina fumului, cât mai degrabă a fricii care o cuprinse gândindu-se la catastrofa care se declanşase.

Auzi apoi strigătul de ajutor al lui Sandy, dar şi rânjetul sinistru al unei persoane deja familiare.

Flip Olivier îşi pusese ameninţător mâinile în jurul gâtului

fetiţei şi se uita ca un nebun, fascinat parcă de dansul flăcărilor care se înteţeau.

Jane ieşi din fum asemenea unui duh din ceaţă şi găsi de cuviinţă că trebuie să acţioneze imediat.

- Duceţi-vă la piatra aia mare! le strigă ea copiilor. Olivier, scoate-ţi jacheta şi ajută-mă să sting focul. Hai, dă-i drumul!

Olivier îşi scoase jacheta mai mult de nevoie decât de voie, dar izbucni într-un râs de nebun :

- Măi să fie! Am pus mâna pe pisicuţă, adică pe copilul lui Saxon, pe prietena lui şi am declanşat şi un foc straşnic ca să-l ajut să ajungă mai repede în iad.

Jane nu-l luă în seamă şi se uită descurajată la focul ale cărei proporţii creşteau. Apoi, se întoarse spre el şi-i zise furioasă:

- Foloseşte jacheta aia odată, prostul naibii!

- Nimeni nu-mi vorbeşte aşa fără să fie pedepsit, zise el, înfuriindu-se la rândul lui. Ia să vedem ce-o să mai zici acum, domnişoară Inimă-Mare.

Spunând acestea, o prinse de gât, iar ea nu mai putu face nimic.

- Ăsta era momentul pe care-l aşteptam. Saxon primeşte, în sfârşit, ceea ce merită. O să vii cu mine la piatra cea mare, chiar dacă pentru asta va trebui să te trag de păr. Imperiul lui Saxon o să ardă aşa cum a ars Roma.

- Ai dreptate, îl aprobă Jane. E mai bine să privim. Focul e în spatele tău, aşa că ai grijă.

- Ha! Peste puţin timp, focul va cuprinde copacii şi atunci

să te ţii distracţie, spuse el ca fermecat.

Jane o luă la goană, încercând să-şi salveze pielea. Olivier nu încercă s-o urmeze.

După ce parcurse o bună bucată din drum, Jane văzu cum Olivier nu mai poate scăpa din calea focului. Se întoarse din drum şi-l luă în spinare, deşi acesta aproape că îşi pierduse cunoştinţa.

Când reuşiră să se adăpostească de urgia focului, se simţiră cu toţii uşuraţi.

-Jane, se aude motorul unei maşini care se apropie.

Curând, Land-Rover-ul se contură printre norii de praf. Abia când fu la pieptul lui Grant, Jane simţi că revine la viaţă.

- Pompierii au sosit deja şi-şi fac datoria. Totul e sub control.

- Mai trăieşte? întrebă ea, arătând spre Olivier.

- Da, mai trăieşte, îi răspunse Grant în timp ce ambulanţa îl lua pe targă, însă e foarte ars.

- Cred că am să vomit, auziră o voce în spatele lor.

- Aşa să faci, dulceaţă, îi răspunse Grant. După aceea, te vei simţi mai bine.

Când ajunseră acasă, Minna şi Polly luară fiecare câte un copil în braţe. Grant o ajută pe Jane să coboare din maşină.

-Janey, cum aş putea vreodată să-ţi mulţumesc pentru că ai salvat doi copii neajutoraţi ? Ai reacţionat foarte rapid, ai folosit trucuri inteligente şi ai demonstrat că ai o inimă de aur. Te simţi mai bine acum?

- în afară de faptul că mă doare splina, da. Tu cum te simţi

? îi întoarse Jane întrebarea.

- Ce vrei să spui? Că mă simt mai bine? Stii, am o telegramă în buzunar, dar n-am s-o deschid acum. Du-te şi fă o baie, odihneşte-te puţin, iar după aceea poţi veni să discutăm.

După o oră, Jane intră în sufragerie şi fu asaltată de întrebările, dar şi de felicitările celor din jur.

- îmi pare rău că nu mai pot sta, interveni sergentul Mason. Personalul poliţienesc le mulţumeşte domnişoarei Sandra şi jupânesei Lemmy pentru ceea ce au făcut. Iar dumitale, domnişoară Jane, toţi colegii mei m-au rugat să-ţi transmit toată stima lor pentru curajul de care ai dat dovadă. O să vă chemăm mâine pentru a ne da o declaraţie despre modul cum s-au desfăşurat lucrurile. Unde să ne întâlnim? Aici, sau la Bart?

- Domnişoara Wheeler poate fi găsită mâine acasă la unchiul ei, se grăbi Grant să răspundă, întrucât Jane era profund emoţionată de discursul sergentului şi nu-şi găsea cuvintele.

- Mulţumesc, Grant. îţi convine, Jane?

- Da, sergent. Am să fiu la dispoziţia dumneavoastră oricând în cursul dimineţii.

Grant şi Jane îl însoţiră afară. La întoarcere, acesta scoase telegrama din buzunar şi începu să vorbească pentru a lămuri lucrurile.

- Se pare că a sosit vremea să lămuresc unele lucruri, începu el. Mai întâi, Pat şi Peter au stabilit în sfârşit data

nunţii: e peste trei săptămâni. Apoi, am primit o telegramă, adăugă el zâmbind. Cupidon, după câte se pare, a lucrat între timp.

"Julius Davenport şi Mara Saxon s-au căsătorit la Johannesburg, ieri dimineaţă la zece şi jumătate. M-am căsătorit cu ea ca să-i controlez intenţiile machiavelice. Stop. O iubesc la nebunie şi am descoperit cu surprindere că sentimentul e reciproc. Stop. Să nu te superi." Asta-i tot.

Un murmur general se înălţă în încăpere. Toate privirile se întoarseră curioase spre proprietarul moşiei învecinate. Grant, stăpân pe sine şi afabil, se îndreptă spre Jane. Ea se uita parcă vrăjită la el. Când ajunse la trei metri de ea, aceasta şopti un compătimitor: "O, bietul de tine!", după care fu aproape să se prăbuşească, dacă Grant n-ar fi prins-o imediat în braţe.

Elizabeth îl ajută s-o ducă pe Jane într-o altă cameră. După ce o aşeză pe pat, Grant se întoarse spre Elizabeth şi-i zâmbi.

- Spune-le invitaţilor că pot să plece. O să am grijă de Jane şi am s-o aduc acasă într-o stare bună. Puteţi să plecaţi cu toţii.

Jane deschise ochii pentru a-şi da seama cine o ţine în braţe, după care închise din nou ochii, mulţumită. Auzi o voce plăcută şoptindu-i la ureche:

- Dormi, copilă! Dormi, draga mea!

- E bolnavă? Jane e bolnavă? se auzi o voce speriată dinspre coridor. Minna n-a vrut să mă lase să vin, dar... a trebuit s-o fac. E
foarte bolnavă?

- Jane se simte foarte bine, dulceaţă, zise Grant, mângâindu-i părul. E doar foarte obosită. Dar nu e nimic îngrijorător.

- Slavă Domnului! exclamă Sandy, răsuflând uşurată. Vrei nişte ceai?

- Nu, dulceaţă. Du-te şi culcă-te! Spunei Minnei să facă la fel. Eu o să stau cu Jane până se trezeşte şi o să am grijă de ea.

- Bine. Noapte bună, Grant. Mă bucur că mama s-a căsătorit cu unchiul Julius. O să-l învăţ să fie un tată de milioane. Cred că Jane e a ta, pentru că dormi cu ea, zise ea în şoaptă când ajunse la uşă.

După aceea, închise uşa în urma ei.

- Mie-mi spui! spuse Grant după plecarea fetiţei.

în clipa aceea, Jane deschise ochii.

- Bună, draga mea! spuse el.

- Bună! răspunse ea, încântată. N-ai de ce să fii supărat pe Julius şi nu trebuie să mă consolezi. Nu însemna nimic pentru mine. Am leşinat pentru că îmi părea aşa de rău pentru tine.

- Da, ştiu asta. Ai un suflet atât de mare.

- N-ai apucat să termini de citit mesajul pe care l-ai primit de la Julius, zise ea, ridicându-se într-un cot. Mi-aş dori foarte mult să nu fii foarte afectat.

- Dacă aş fi profund rănit, m-ai ajuta să încerc să uit?

- Dacă asta ţi-ai dori, spuse ea pe un ton jalnic.

- Mi-ai oferi ceea ce-mi doresc?

- Da, Grant.

- Necondiţionat?

Jane îşi plecă privirea într-o tacită confirmare.

- Spune-o! Spune că mă iubeşti necondiţionat, din toată inima!

- Te-am iubit din clipa când ne-am întâlnit, zise ea ridicându-se în capul oaselor. Chiar şi atunci când credeam că eşti căsătorit. Deşi raţiunea îmi spunea că nu e bine, inima mea era deja dăruită.

- Eşti adorabilă, Jane. Julius mi-a făcut un mare serviciu. Mă simţeam prins la mijloc, datorită unei promisiuni făcute mie însumi. Din fericire, nu m-am grăbit şi am aşteptat. Slavă Cerului că am făcut-o! Telegrama de la Julius se termină în felul următor: "Ştiu cui i-e dăruită inima ta. Stop. Cere şi vei primi. Stop.

Privirea i se înflăcără dintr-o dată.

- Dacă cer, oare am să primesc? Ştii cui aparţine inima mea pentru totdeauna?

Lui Jane începu să-i bată inima cu putere.

- Spune-mi, ştii? Răspunde-mi, Jane! De nu, am să vin să-ţi arăt, adăugă el, începând s-o sărute. Ti-ai dat oare seama că aparţinem unul altuia?

- Da, şefu', şopti ea.

- De aceea, trebuie să te duc acasă... la un moment dat. Şi să te aduc înapoi ca soţie a mea.... în curând.

Sfârşit